

Книга втора от трилогията "Кейн" на

Тереза Медейрос

Вампирът, който ме обичаше

"Една от най-любимите ми авторки
на всички времена! Завладяваща
история, която гарантирано ще
докосне сърцата ви!"

Шерилин Хениън

ТЕРЕЗА МЕДЕЙРОС ВАМПИРЪТ, КОЙТО МЕ ОБИЧАШЕ

Превод: djenitoo, The Duchess, Gael, hol_back_girl, Lindsey, The
Marquess, marsei, mishonca, radysan, Yoringel, savagejo

chitanka.info

Джулиън Кейн е отново в града.

Преди време, когато е седемнадесетгодишно момиче, красивата и упорита Порция Кабът спасява прокълнатия живот на привлекателния вампир Джулиън Кейн, който я белязва завинаги, а след това заминава в търсене на своята душа. Той се завръща пет години по-късно, за да открие, че очарователното младо момиче, което е оставил зад гърба си, се е превърнало в омайна красавица с нежно сърце... и страстни копнежи.

Порция бързо открива, че съблазнителните и забранени целувки на Джулиън все още я карат да копнее за нощта... и за неговите ласки. Но този Джулиън, който се е завърнал в Лондон, не е същият вампир, когото тя помни. Безрезултатното търсене на откраднатия му човешки живот го е превърнало в пропил се развратник. А неотдавнашните убийства в града, карат Порция да се страхува, че мъжът, когото тя винаги е обожавала, може би наистина е чудовище.

Джулиън знае, че трябва да отблъсне Порция, но страстта и гладът му за нея нарастват все по-неудържимо всеки път, когато я докосне. От години той се бори с изкушението да се предаде на прокълнатите си дарби, без да осъзнава, че любовта на Порция може да му поднесе най-опасния от всички дарове... причина да живее.

ПРОЛОГ

Лондон, 1826 година

Беше прекрасна нощ за умиране.

Когато мракът избледня от беззвездното небе започна да се спуска мека снежна пелена. Не след дълго всичко грозно, грубо и мръсно по улиците на Уайтчапъл бе погребано под бяло пухесто одеяло. Снежинките танцуваха и се извиваха около нощните лампи, намалявайки тяхната светлина до замъглен ореол.

Джени О'Флеърти придърпа шала върху лъскавата си черна коса и ускори стъпките си. Снежната красота не пречеше на ледения вятър да впира острите си зъби в кожата ѝ през изтънелия ѝ шал. Никога досега не бе проявявала такова нетърпение да се прибере в мрачната стая, която споделяше с още три момичета. Скоро щеше да коленичи пред огнището с топла овесена каша, която да сгрее стомаха и премръзналите ѝ ръце.

Когато надменният лакей я бе избутал с лакът, за да направи път на своята лейди, Джени бе хвърлила изпълнен с копнеж поглед към елегантните ѝ ръкавици от ярешка кожа. Работата като шивачка по петнадесет часа на ден бе направила върховете на пръстите ѝ груби и разранени. През нощи като тази, понякога те се напукваха и кървяха. Болката я караше да плаче докато заспи от изтощение.

Тя повдигна брадичката си, твърдо решена да не се самосъжалява. Милата ѝ стара майчица, Бог да даде мир на душата ѝ, винаги я насърчаваше да се моли. Едва ли някой джентълмен някога щеше да наеме необразована ирландска девойка, за да обучава децата му или да придружава съпругата му, но най-малкото тя поне нямаше да тръгне по улиците, като многото момичета, които бяха дошли с нея на същия кораб от Дъблин преди три години. Мисълта да продава тялото си на всеки мъж за два шилинга в ръка сковаваше душата ѝ.

Когато доближи тъмния вход на следващата алея стъпките ѝ се забавиха. Ако минеше през извитата тясна уличка, щеше да съкрати пътя си с три квартала. Обикновено не поемаше такива рискове, но кой

ли би я заговорил в такава безмилостно студена нощ? Нямаше кесия, която да ѝ откраднат крадците, а и така прегърбена срещу вятъра, с наметнатия шал, скриващ розовите ѝ бузи, едва ли би привлякла нечий мъжки поглед, защото лесно можеха да я помислят за беззъба старица.

Представяйки си с копнеж бумтящия огън и изпускащата пара овесена каша, които я очакваха в края на пътя, хвърли последен поглед към оживената тълпа зад себе си и пристъпи в тъмната алея.

Джени бързаше покрай променящите се сенки и с всяка следваща стъпка ставаше все по-притеснена. Вятърът препускаше през тунела, образуван от порутените сгради, които я заобикаляха и стенеше като предаден любовник. Погледна през рамо и съжали, че не бе останала на многолюдните улички. Въпреки, че върху снега, покриващ алеята, нямаше никакви следи, тя бе готова да се закълне, че е чула глухи стъпки зад себе си.

Твърдо решена да достигне до края на пътя, преди да има основателна причина да се разкайва за решението си, ускори крачка и се затича. Почти беше достигнала своята цел, когато върхът на обувката ѝ се закачи на една издатина в паважа и я накара да падне на ръце и колене.

Една сянка се извиси над нея. Бавно повдигна главата си, ужасена от това, което можеше да види. Но задъхването, предизвикано от страха ѝ, бързо бе заменено от облекчено хлипане. Никой джебчия не би се облякъл в такава красива премяна.

Когато непознатият се наклони към нея, внимателно хвана лактите ѝ и я вдигна на крака, тя се озова вторачена срещу чифт очи, които сякаш искряха със слаба светлина.

— Бедното агънце! — каза напевно спасителят ѝ. — Падна лошо. Имаш ли си име, дете?

— Джени — прошепна тя, хипнотизирана от необикновените му очи. — Името ми е Джени.

Очевидно доловил смайването ѝ, непознатият се усмихна.

— Хубаво име за хубаво момиче. — Усмивката му изчезна. — Виж се! Ръцете ти кървят!

Джени сви пръсти в одраните си длани, внезапно смутена от загрубялата си кожа.

— Няма нищо, наистина. Просто драскотина.

— Защо не ми позволиш да видя?

Макар че опита да окаже съпротива, хватката му бе изненадващо силна. Преди да осъзнае, дланта ѝ вече бе изложена на показ пред този светещ поглед. Помисли си, че може да ѝ предложи чиста носна кърпичка, с която да превърже раната. Но за неин огромен шок, непознатият придърпа пръстите ѝ и започна лакомо да ближе свежите капки кръв с езика си.

Трепереща от ужас, Джени отскубна ръката си и се обърна да бяга, подозирайки, че в бъдещето ѝ не я очакват нито уютно огнище, нито топла каша. Преди да успее да направи и две крачки, непознатият вече я бе сграбчил в безмилостната си хватка. Риташе и дращеше отчаяно, но силата не бе на нейна страна.

— Лека нощ, сладка Джени — прошепна напевен глас в ухото ѝ точно преди всичко да стане червено... а после черно.

ГЛАВА ПЪРВА

Беше прекрасен ден за умирање.

Пухкави снежни късове танцуваха в небето, обагрено в цветовете на зората и покриваха поляната в парка с бяла пелена. На Джулиън Кейн не му бе никак трудно да си представи как тази девствена покривка ще изглежда напръскана с неговата кръв.

Гръмкият му смях сякаш наруга приказната тишината, в която се сипеха снежинките.

— Какво ще кажеш, Къби, приятелю? Да изпеем ли няколко прочувствени куплета от „Момичето, което изоставих“, за да ни вдъхновят за предстоящото велико събитие? — Той се препъна, когато кракът му се удари в насрещната издатина и го принуди да отпусне ръката си още по-тежко върху широките рамене на своя приятел. — Или може би „Просни мъжа на земята“ ще бъде по-подходяща?

Кътбърт се наклони надясно, мъчейки се да запази равновесие, прихванал едновременно Джулиън под едната си ръка и махагоновата кутия под другата.

— По-скоро ще пропусна, Джулс. Имам ужасно главоболие. Не мога да повярвам, че се оставих да ме въвлечеш в това! Що за секундант съм аз, щом допуснах да останеш навън цяла нощ и да се напиеш като свиня преди дуел? Трябваше да ми позволиш да те кача на онова корабче за Континента, докато все още имаше време.

Джулиън размаха отрицателно дългия си пръст срещу него.

— Не ми се карай! Ако исках да ме мъмрят, щях да се оженя.

Кътбърт изсумтя печално.

— Ако бе проявил поне малко добър вкус и се бе влюбил и оженил за някое нещастно младо момиче, Уолингфорд нямаше да те хване да милваш ухото на годеницата му и то на връх официалната вечеря за годежа им! И сега аз щях да съм напъхан в уютното си легло и да сънувам красиви оперни танцьорки, докато загретите тухли блажено топят краката ми.

— Обиждаш ме, Къби! Никога не съм се срещал с жена, която не обичам.

— Искаш да кажеш, че обикваш всяка жена, която срещнеш! Има малка разлика. — Кътбърт изсумтя, когато приятелят му стъпи върху крака му. Той беше погълнал голяма част от съдържанието на бутилките с евтин портвайн, които Джулиън имаше, но поне все още можеше да стои на краката си, без чужда помощ. Засега.

— Шшт! — Приятелят му излишно подчерта молбата за тишина, стряскайки ятото скорци от клоните на близката *елиша*. Джулиън посочи с елегантно облечения си в ръкавица пръст. — Те са там, крият се зад шубрака от елови клонки.

От това, което Кътбърт успя да установи, докато наблюдаваше джентълмена, който чакаше близо до каретата с герб, разположена в далечната част на ливадата, нямаше път за бягство. Майлс Девъншир, маркизът на Уолингфорд, беше направил плитък ров в снега под себе си с нетърпеливите си крачки. Неговите майсторски отмерени стъпки бяха толкова равномерни, че не се промениха дори, когато той дръпна верижката на джобния си часовник и го погледна с намръщено изражение на лицето. Зад него стояха тримата му спътници — двама джентълмени в дебели връхни палта и мрачна фигура, изцяло облечена в черно. Навярно някой хирург с лоша репутация, дилетант в тази работа, помисли си мрачно Кътбърт, повикан, за да се погрижи за загубилия в този нелегален спор.

Или да вземе мерките за ковчега му.

Тръпка на ужас премина през гръбнака му. Той отмести един кичур коса с пясъчен цвят от лешниковите си очи и дръпна Джулиън, за да го спре. Отчаянието му нарастваше.

— Откажи се, Джулс! Все още не е прекалено късно! Какво ще направят? Ще ни подгонят надолу с каретата си и ще те прострелят в гърба ли? Хайде, дори ще се върна на Континента с теб! Ще плаваме по река Рейн и ще изкачим Карпатите! Ще завладеем Рим! С времето баща ми ще ми прости. Той вече ме лиши от джобните ми пари, защото купих онази диамантена брошка за деликатната малка актриса, на която ме представи във Флоренция. Какво повече може да направи? Познавам баща си. Той никога няма да обезнаследи единствения си син.

Джулиън прекъсна бръщолевенето му с укорителен поглед.

— Замълчи, Къби! Със сигурност не ми предлагаш да се представя като най-презряното от всички създания — мъж без чест!

Под самурените върхове на миглите му, изразителните тъмни очи на Джулиън впиха в него поглед, изпълнен с накърнена гордост и иронична насмешка. Повечето жени намираха тази комбинация за неустоима. Кътбърт също бе поразен.

За какъв се мислеше той, та да разубеждава приятеля си в този момент? Той беше само глуповатият син на своенравен стар граф, комуто бе отредено да наследи титла и богатство, които не бе заслужил и да умре в удобното си легло на преклонна възраст. Той дори нямаше да оцелее на своето „голямо пътешествие“, ако Джулиън не го бе спасил от лапите на разярения кредитор още на първата им среща в окъпаната от лунна светлина алея във Флоренция. Джулиън беше герой от войната, посветен в рицарско звание от Короната, след като той и неговият полк бяха разгромили шестдесет хиляди бирмански войници в покрайнините на Рангун преди малко повече от година. Това едва ли бе първия път, когато той се изправяше пред смъртта с такава грация.

Кътбърт въздъхна и прие поражението си.

Джулиън предложи рамото си за утешаващо потупване, а след това се опита да се изправи.

— Пусни ме, Къби, приятелю. Аз съм твърдо решен да отида там и да се изправя пред врага на собствените си крака.

Джулиън отметна от очите си дългата си до раменете, подобна на грива, лъскава черна коса и се провикна:

— Девънфорт!

Маркизът и неговата мрачна компания се обърнаха едновременно. Джулиън току-що прибави към вината си и оскърблението, че се обърна към благородник с фамилното му име, а не с титлата му.

Кътбърт бе почти сигурен, че чу свистенето от дълго задържания дъх на маркиза, но може би това беше само суровият януарски вятър, който фучеше покрай замръзналите му уши.

Борейки се храбро срещу натрупалия сняг, Джулиън крачеше напред и си пробиваше път към Уолингфорд. Кътбърт притисна дървената кутия към гърдите си, а когато Джулиън спря на върха на хълма и тръсна широките си рамене, безпокойството му бе заменено с внезапна тръпка на гордост.

Той изглеждаше така, сякаш бе готов да се изправи срещу заслепяващия вятър и поройните дъждове по време на мусонния период в Бирма. Никой не би си помислил, че се бе оттеглил от военната си длъжност веднага след битката при Рангун и бе прекарал последната година и половина в пиене и хазартни игри, прекосявайки цяла Европа.

Гордостта на Кътбърт се замени с тревога, когато Джулиън бавно се олюля и политна назад като отсечен дъб. Изпускайки кутията на земята, Кътбърт се хвърли напред, за да го прихване под мишниците, преди да се е проснал в цял ръст върху снега.

Джулиън се изправи. Неравномерното му дишане се примесваше със смеха му.

— Ако знаех, че вятърът е толкова поривист, нямаше да си разгъвам платната!

— За бога, Кейн, ти воняш на спирт!

Кътбърт вдигна погледа си и откри, че маркизът е до тях и им се присмива под дългия си конски нос.

Устните на Джулиън се извиха в ангелска усмивка.

— Убеден ли си, че това не е парфюмът на годеницата ти?

Лицето на Уолингфорд се помрачи и придоби опасен цвят.

— Мис Енгълууд вече не е моя годеница.

Джулиън обърна усмихнатото си лице към Кътбърт.

— Напомни ми тази вечер да изкажа искрените си поздравления на младата дама.

— Съмнявам се, че ще имаш такава възможност. Вероятно тя ще изказва съболезнованията си на твоя приятел. — Уолингфорд свали ръкавиците си от ярешка кожа и ги шибна срещу дланта си, така, както бе ударил с тях страната на Джулиън на приема миналата вечер. — Хайде да приключваме с това! Вече загуби достатъчно от ценното ми време.

Кътбърт запелтечи протестиращо, но Джулиън го прекъсна.

— Вярвам, че джентълменът има право. Загубих достатъчно от времето на всички.

Лишен от възможността да изкаже повече възражения, Кътбърт взе дървената кутия и заопипва непохватно катарамата ѝ. Капакът отскочи нагоре и разкри двойка лъснати до блясък пистолети за дуел. Докато се опитваше да вземе едно от оръжията, ръката му започна да

трепери издайнически със скованост, която нямаше нищо общо със студа.

Джулиън сложи ръката си върху неговата, за да я успокои и каза меко:

— Няма нужда. Сам ще ги проверя.

— Но, Джулс, предполага се, че аз трябва да проверя заряда. Като твой секундант, мой дълг е да...

Джулиън поклати глава и внимателно взе оръжието от ръцете му. Когато погледите им се срещнаха, Кътбърт забеляза едва доловимото странно излъчване в очите на приятеля си — мрачно примирение, което накара чувството за преждевременна скръб да заседне в собственото му гърло. Но Джулиън го пропъди с едно от онези свои дяволски закачливи намигвания, преди Кътбърт да успее да убеди сам себе си, че това не е било просто илюзия, причинена от голямото количество погълнат ликьор и малкото часове сън.

Докато определяха правилата на дуела с Уолингфорд и неговия секундант, обсъжданите детайли объркаха още повече тревожните мисли на Кътбърт. Двамата опоненти трябваше да застанат с гръб един към друг, преди всеки от тях да направи по десет стъпки напред. Оръжията им трябваше да бъдат с пуснат предпазител и насочени към небето. Беше позволен само по един изстрел. Кътбърт погледна към мършавата сянка на хирурга, повикан от Уолингфорд. Като се има предвид колко пиян бе Джулиън, втори изстрел нямаше да бъде необходим.

Съвсем скоро Джулиън и дългурестият Уолингфорд заеха позициите си, заставайки с гръб един към друг, като двойка несъответстващи подпорки за книги.

— Джентълмени, готови ли сте? — попита неутралният придружител, осигурен от Уолингфорд. Когато и двамата кимнаха, той започна да брои. — Едно... две... три...

На Кътбърт му идеше да вие от безсилие, искаше да протестира и да се хвърли между двамата мъже, за да предпази приятеля си. Но честта изискваше да остане на мястото си, прикован от мразовития вятър, идващ от север.

— ... седем... осем... девет...

Признавайки себе си за най-долен страхливец и отвратителен секундант, неспособен да гледа как приятелят му умира, Кътбърт

затвори очи.

— ... десет!

Гърмът от пистолетите наруши тишината на поляната. Носът на Кътбърт потръпна от изгарящата воня на барут. Той бавно отвори очи, за да открие, че най-големите му страхове са станали реалност.

Джулиън лежеше проснат в снега, докато Уолингфорд стоеше на десет стъпки разстояние с димящ пистолет в ръка. На лицето му се появи такава язвителна усмивка на мрачно задоволство, че добродушният Кътбърт усети вълна на убийствена ярост да преминава в собствените му вени.

Когато върна погледа си обратно към неподвижното тяло на своя приятел, ледените снежинки ужилиха очите му. Наклони глава и протегна треперещата си ръка, за да свали шапката си.

— По дяволите!

Мрачната ругатня, изречена от толкова познат глас накара Кътбърт да вдигне рязко глава. Тръпката на недоверие, която премина през него, го отрезви по-добре, отколкото би могъл да стори дори най-силният арктичен вятър.

Когато Джулиън седна и примигна няколко пъти, за да изтърси снежинките, нападали върху миглите му, самодоволната усмивка на Уолингфорд изчезна от противното му лице. Кътбърт извика радостно, затича се и спря при него, отпусайки коленете си в снежните преспи. Пистолетът на Джулиън лежеше в снега на една крачка разстояние от ръката му. Очевидно дори не бе успял да натисне спусъка. Кътбърт поклати глава, чудейки се на поразително добрия късмет на приятеля си.

— Не разбирам — озъби се маркизът, — мога да се закълна, че изстрелът ми беше точен!

Секундантът му се намръщи. Той изглеждаше също толкова объркан.

— Може би е станала засечка, милорд, или пък той е загубил равновесие точно в момента, преди да стреляте.

Уолингфорд закричи напред, горделиво се приближи към тях и ги изгледа кръвнишки. Аристократичната му горна устна се изви като на раздражено хищно животно. Секундантът му надничаше нервно над рамото му, очевидно парализиран от страх, че може някак да бъде обвинен за този провал.

Устните на Джулиън се накъдриха в стеснителна усмивка.

— Съжалявам, приятели. Винаги съм издържал повече на жени, отколкото на портвайн.

Кръвта на Кътбърт замръзна, когато Уолингфорд грабна резервния пистолет от секунданта си и го насочи право в сърцето на Джулиън. Той го огледа с ленива развеселеност, отказвайки да се огъне пред заплахата, като потръпне от страх за удоволствие на своя враг. Кътбърт знаеше инстинктивно, че ако Джулиън покаже и най-малък намек за тревога, ако изрече една-единствена молба за милост, Уолингфорд ще простреля и двамата им без никакво колебание и ще подкупи мършавия хирург да каже, че Кътбърт се е опитал да го убие, след като маркизът е повалил приятеля му в дуела.

Уолингфорд бавно свали оръжието. Кътбърт въздъхна от облекчение.

Каdifеният глас на маркиза хрущеше от презрение.

— В момента, в който се заема с теб, ще ти се прииска да беше умрял на тази поляна, мръсно копеле такова! Предположих, че дори няма да си направиш труда да се появиш тук тази сутрин и затова си позволих свободата да откупя хазартните ти дългове. — Той извади сноп документи, дебел поне три инча, от джоба на жилетката си и се наведе надолу, за да ги хвърли в лицето на Джулиън. — Аз те притежавам, Кейн. Телом и духом.

Кикотенето на Джулиън прерасна в дълбок смях.

— Опасявам се, че си закъснял. Дяволът отне душата и тялото ми много отдавна.

Неговата развеселеност разгневи маркиза още повече.

— Тогава мога само да се моля, че ще дойде да ги вземе много скоро, защото не искам нищо повече от това, да те видя как прекарваш вечността, гниейки в ада.

Уолингфорд се завъртя на пети и замарширува обратно към каретата. Придружителите му се влачеха след него, а хирургът бе видимо намръщен, задето го бяха лишили от възможността да упражни занаята си.

— Дяволски проклет тип, нали? — мърмореше Кътбърт. — Мислиш ли, че страда от подагра или може би диспепсия?

Когато яростният звън от оттеглящата се карета утихна, Джулиън и Кътбърт останаха сами на мъгливата смълчана поляна. Джулиън

просто си седеше там с ръка опряна на коляното и се взираше в небето. Необичайното му мълчание потисна Кътбърт повече от всички сутрешни събития, взети заедно. Винаги бе разчитал на духовитостта на приятеля си и на острия му като бръснач ум. Самият той се напрягаше неимоверно много, когато трябваше да каже нещо умно.

Понечи да прочисти гърлото си и все пак да опита, когато тъмна сянка на усмивка премина по лицето на Джулиън.

— Въпреки упоритите ми усилия, изглежда не ми е писано да умра на полето за дуели с вкуса на чужда жена върху устните си.

Кътбърт сложи пистолета в кутията и я пхна под мишница, преди да издърпа Джулиън на краката му.

— Не губи надежда. Вероятно все още можеш да издъхнеш в затвора за длъжници от продължителен пристъп на туберкулоза.

Кътбърт се обърна към него, за да го насочи в правилната посока, когато забеляза дупката скъсан плат върху предната част на зимното му палто.

— Какво е това? — попита, защото знаеше, че приятелят му бе много по-претенциозен към облеклото си, отколкото по въпросите, касаещи многобройните му любовни афери.

Той докосна леко с пръстите си фино изтъканата вълна, озадачен от назъбените краища на раздраната цепка. Беше широка повече от инч, а конците около периферията бяха усукани и почернели така, сякаш са били обгорени.

Кътбърт вече беше започнал да прокарва единия си пръст през дупката, когато Джулиън улови ръката му в хватка, едновременно любезна и решителна.

— Куршумът на маркиза трябва да е докоснал палтото ми, докато падах. Проклетник! Ако знаех по-рано, че го е съсипал така непоправимо, щях да го принудя да скъса поне един от онези документи. Това палто е ушито от стария Уестън, за бога! — каза той, имайки предвид любимия шивач на краля. — Струва ми почти пет паунда!

Кътбърт бавно отдръпна ръката си. Предупредителният блясък в тъмните очи на приятеля му не му остави друг избор.

Джулиън го потупа по рамото, усмивката омекотяваше изражението му.

— Хайде, Къби, добри ми приятелю, краката ми са почти замръзнали. Защо да не споделим една хубава топла бутилка портвайн за закуска?

Когато се обърна, за да продължи пътя си през поляната, Кътбърт го проследи с поглед, беше объркан и изпълнен със съмнения към собствените си сетива. Почти можеше да се закълне, че...

Джулиън внезапно спря и се огледа наоколо. Очите му се присвиха. Той обърна пронизващия си тъмен поглед към едно старо тисово дърво, разположено на върха на ливадата на няколко ярда разстояние от тях. Сухите му изтънели клони бяха покрити със сняг. Елегантните ноздри на Джулиън потрепериха, а след това мигновено пламнаха, сякаш беше усетил някакъв особено изкусителен аромат. Устните му се разтвориха леко и за един неуловим миг в изражението му имаше нещо диво, нещо, което накара Кътбърт да отстъпи крачка назад.

— Какво има? — прошепна Кътбърт. — Да не би маркизът да се е върнал, за да ни довърши?

Джулиън се поколеба за момент, след това разтърси глава и хищническият блясък в очите му изчезна.

— Няма нищо... предполагам. Просто призрак от миналото ми.

Хвърли последен поглед към тиса с присвити очи и продължи пътя си. Когато Кътбърт го последва, Джулиън подхвана припева на „Момичето, което изоставих“ с баритон толкова чист и ясен, че можеше да накара дори ангелите да заплачат от завист.

Жената, притисната зад тисовото дърво бавно се свлече по широкото му стъбло. Коленете ѝ бяха омекнали. Звучите на песента бавно заглъхваха, оставяйки я сама с шепота на падащия сняг и със забързаните удари на сърцето ѝ, които отекваха в ушите ѝ. Тя не можеше да каже дали сърцето ѝ блъскаше така лудо в гърдите ѝ от страх или от вълнение. Знаеше само, че не се беше чувствала така жива от почти шест години.

Тя се бе измъкнала от къщата на разсъмване и бе инструктирала кочияша си да следва маркиза и неговия антураж към парка, разкъсвана от противоречивите си чувства, надявайки се слуховете да са верни и едновременно молейки се да се окажат грешни. Но само

един кратък поглед зад това дърво и тя отново се почувства като седемнадесетгодишното момиче с блестящи очи, което се наслаждаваше на първия младежки пристъп на безумната любов.

Беше броила всяка една от стъпките на дуелистите така, сякаш отбелязваше последните моменти от собствения си живот. Когато маркизът се обърна с пистолет в пълна готовност, едва бе устояла на порива да изскочи иззад дървото и да изкрещи предупредително. А когато пистолетният изстрел прогърмя и тя видя опонента на маркиза проснат на земята, бе притиснала ръка към гърдите си, убедена, че собственото ѝ сърце е спряло да бие.

Но то възвърна нормалния си ритъм в мига, в който Джулиън седна и отметна тъмната коса от лицето си. Замаяна от облекчение, тя забрави собствената си безопасност, докато не стана почти твърде късно.

Следваше го с поглед, докато се отдалечаваше по заснежената поляна, когато той рязко спря и се обърна. От стегнатото му тяло и решителната поза се излъчваше елегантност, която помнеше твърде добре.

Тя се бе скрила зад дървото, сдържайки дъха си. Дори и през дебелото стъбло на тиса между тях, можеше да почувства как погледът му прониква през защитните ѝ бариери, оставяйки я така уязвима, както и последния път, когато се бяха срещнали и той я бе дарил с нежна целувка по челото. Притискайки очите си плътно затворени, тя бе докоснала с ръка кадифената лента, която обгръщаше изящната ѝ шия.

След това той си бе тръгнал. Гласът му бе станал далечно ехо, а след време само спомен. Тя изпълзя иззад дървото. Едри снежинки падаха от небето и запълваха празнините в разпръснатите следи от стъпки и вдлъбнатината, където бе лежало тялото му. Скоро нямаше да има никакви доказателства, че незаконният дуел някога се е състоял.

Тя почти съжаляваше придружителя му с пясъчните коси, за неговото неведение. Макар да имаше повече от шест години на разположение, за да се научи как да приеме невъзможното, едва бе успяла да потисне изненаданата въздишка, когато слабата фигура се надигна от гроба си в снега. Ако Джулиън не бе спрял ръката на приятеля си, тя знаеше точно какво щеше да открие мъжът. Този пълничък пръст щеше да си проправи път през зимното палто, жакета,

жилетката и ризата, без да спира, преди да докосне непокътнатата кожа върху сърцето му, която трябваше да бъде разкъсана от куршума на маркиза.

Порция Кабът нагласи воала върху широката периферия на шапката си. На пълните ѝ устни играеше едва доловима усмивка. Тя не съжали дори за миг за малката си безразсъдна разходка. Бе доказала, че слуховете са много повече от празни клюки.

Джулиън Кейн се бе завърнал у дома. И ако дяволът искаше душата му, тогава старият мерзавец просто трябваше да се изправи срещу нея, за да я получи.

— Да не си загубила напълно разсъдъка си?

Някоя по-деликатна жена вероятно би трепнала, ако ѝ зададат подобен въпрос — особено, когато бе изречен почти с ръмжене от такъв впечатляващ мъжки екземпляр — но Порция не се обиди. Все пак зет ѝ нямаше навика да поставя под въпрос психическата ѝ уравновесеност. Беше го правил само два пъти досега. Веднъж, когато беше притиснала в ъгъла съскащ шестстотингодишен вампир по време на басовия антракт на летния мюзикъл у лейди Куотълбаум и бе опряла цигулков лък в гърлото му, докато Ейдриън пристигне с арбалета си. И едва преди месец, когато беше отказала на не един, а на двама красиви, богати и млади благородници, които горяха от желание да я направят своя невеста.

Може би Порция би била по-засегната, ако той ѝ крещеше от злоба, а не от загриженост. Но тя знаеше, че Ейдриън не би могъл да я обожава повече, дори ако се бе родила негова сестра, а не на съпругата му.

Точно тази непоклатима сигурност ѝ позволяваше да примигва спокойно насреща му от креслото пред камината, докато той крачеше из салона на имението си в Мейфеър, мръщеше се като сърдит великан и прокарваше пръсти през косата си с цвят на мед, която накрая щръкна като лъвска грива.

Той се завъртя на тока на единия от лъснатите си ботуши и се закани с пръст в нейна посока.

— Ти може и да си на път да загубиш разсъдъка си, но аз все още съм напълно с ума си! И дълбоко си сгрешила, ако си повярвала дори за минута, че ще ти позволя да се изложиш на подобна смъртоносна опасност.

— Нямам намерение да се излагам на каквато и да било опасност — отвърна тя. — Сега, след като го открих, просто искам да проведа един учтив разговор с брат ти.

Най-голямата ѝ сестра Каролайн се надигна от брокатеното канапе и плъзна ръката си в тази на съпруга си. Видът ѝ наподобяваше тиха мадона с корем, който едва бе започнал да расте с второто им дете и със светлоруси коси, пригладени назад в небрежен кок. Но искрящите в сивите ѝ очи хумор и интелигентност я караха да изглежда по-малко смирена.

— Ейдриън е прав, мила. Прекалено рисковано е. Не помниш ли какво стана последния път, когато се опита да му помогнеш? Едва не загина.

— Той едва не загина — припомни ѝ Порция. — Аз го спасих.

Ейдриън и Каролайн се спогледаха, но Порция само стисна устни в права линия. Тя никога не сподели с когото и да било какво всъщност се бе случило в гробницата преди почти шест години. И нямаше никакво намерение да го прави сега.

— Знам, че си прекарала многобройни безсънни нощи в тревоги за Джулиън — заговори Каролайн. — Всички сме ги изпитали, но все пак трябва да помислиш за опасността, на която се излагаш.

— Тази незначителна опасност не те задържа далеч от Ейдриън, когато останалите вярваха, че той е вампир.

— В случай, че си забравила, съществуваше една значителна разлика. А и Джулиън може дори да не е същия вампир, когото помниш. Той замина преди почти шест години и нямаме абсолютно никакви вести от него за последните три от тях. Нито едно писмо, или дума, нито дори слух. Той не се свърза с нас и след като изпратихме съобщение, че Елоиза се е родила. — Каролайн си позволи един снизходителен поглед към малкото дете с розови бузки и медноруса коса, което доволно гризеше златистите пискюли на една от възглавничките на канапето. — Не отговори и след като Ейдриън му писа, за да го уведоми, че майка им е починала от белодробна туберкулоза в Италия. Преди време с Ейдриън са били толкова близки, колкото могат да бъдат двама братя. Защо би прекъснал всякакви връзки с нас, освен ако не е решил да преустанови търсенето на душата си?

— Не зная — призна Порция. — Но единственият начин да разбере, е като го попитам.

— И защо би се доверил точно на теб? — попита Ейдриън, повдигайки светло кестенявата си вежда. — Защото винаги е харесвал красиви жени? Или защото е останала жилка на сантименталност у него след всичките тези години, през които е живял като чудовище? Някаква искрица човечност?

Порция не продума. Не съществуваха думи, с които да обясни връзката с Джулиън, която усещаше, загнездена в сърцето си, от времето, което бяха прекарвали в криптата. Но дори и да имаше такива, беше сигурна, че просто ще я обвинят, че се е поддала на романтична фантазия, присъща на някое младо момиче.

Ейдриън се подпря на едно коляно пред креслото, изравнявайки очи с нейните. Родителите на Порция бяха загинали в инцидент с карета, когато тя беше само на девет. След като се бе оженил за Каролайн, Ейдриън с охота я бе приел в дома им и нито веднъж не бе предложил да я прехвърлят на грижите на някой ужасен роднина, като развратния им братовчед Сесил или скучната им леля Мариета.

Той покри и двете ѝ ръце със своята, а синьо-зелените му очи потъмняха от тревога.

— Не съм напълно сляп. Зная, че години наред криеш оръжия и тайно се упражняваш да ми помагаш в борбата с вампирите. Но това не е твоята битка, дете, а моята.

Тя дръпна рязко ръцете си.

— Аз съм на почти двадесет и три години, Ейдриън. Вече не съм дете.

— Тогава може би е време да се вслушаш в здравия разум и да спреш да се държиш като такова.

Порция имаше голямо желание да се разкрещи срещу премерения му, рационален тон. Тя се надигна, изправяйки се със своите 157 см, като ѝ се искаше сега да бе с една от претенциозните шапки, с които обичаше да добавя няколко сантиметра към височината си.

— Много добре — изрече хладно. — Ако ще спирам да се държа като дете, то от сега нататък няма да изисквам твоето позволение или одобрение, за да потърся компанията на брат ти.

Ейдриън се изправи и нежно хвана раменете ѝ, а умолителната нотка в гласа му ѝ въздейства повече от виковете му.

— Нима си забравила, че четири жени бяха намерени мъртви за последните две седмици? Че телата им са били източени до последната капка кръв, а след това оставени да се разлагат из тесните улички на Черинг Крос и Уайтчапъл? Прекарах последните пет години в опити да залича всеки вампир в рамките на този град. Вярваш ли със сърцето си, че би могла да бъде чиста случайност появата на тези убийства, точно когато се разнесе слух, че Джулиън се е завърнал в Лондон?

Тя посрещна погледа му прямо.

— Вярваш ли със сърцето си, че собственият ти брат е способен да извърши подобни зверства?

Ръцете на Ейдриън паднаха от раменете ѝ и се свиха безпомощно в юмруци до тялото му.

— Вече не знам какво би могъл да извърши. Вече не го познавам. Но той е мой брат. И моя отговорност. Ако някой ще му търси сметка за тези убийства, то това ще бъда аз. — Размени още един покровителствен поглед с Каролайн. — Първото нещо, което ще направя утре сутрин, е да отида при него.

— Сутринта? — повтори Порция. — Докато той спи? Когато е най-немошен и уязвим?

Каролайн възкликна тихо, но като че ли Порция не можеше да се спре.

— Знам точно какво се случва с вампирите, когато ги посетиш сутринта, Ейдриън. Така че кои оръжия ще вземеш със себе си? Разпятието? Дървените колове? Арбалета? С него си убил много свирепи демони. Предполагам, че беше въпрос на време и Джулиън да изпита пробождането му.

Ейдриън докосна с върха на пръстите си кадифената лента в тъмночервен цвят, която красеше нежната ѝ шия, тъгата в очите му го караше да изглежда много по-стар от своите тридесет и пет години.

— По-добре той да усети моето пробождане, отколкото ти — или някоя друга жена — да усетите неговото.

Когато той се отправи към изхода на стаята, Порция се обърна към Каролайн, като отчаяно се надяваше да намери съюзник в лицето на сестра си. Все пак не беше ли тя тази, която преди време ѝ помогна да докаже, че Ейдриън не е злодей, за когото го смятаха всички?

Но Каролайн само поклати глава.

— О, Порция, защо трябваше да усложняваш положението му още повече? Ако Ейдриън не беше принуден да унищожи Дювалие, за да ме защити... — поде тя, споменавайки безскрупулния вампир, който беше превърнал Джулиън в свое подобие, отнемайки душата му в момента на неговата смърт. — Тогава Джулиън щеше да си върне душата отдавна. Никога нямаше да му се наложи да търси вампира, който е преобразил Дювалие. Ейдриън се бори толкова упорито и дълго, за да спаси брат си. Как мислиш се чувства сега, когато знае, че може би се е провалил? Като знае, че може би невинни жени са страдали и умрели вследствие на този провал? — Каролайн взе дъщеря си на ръце и последва съпруга си, отправяйки към Порция един последен укорителен поглед. Елоиза я наблюдаваше над рамото на майка си, а големите ѝ сиви очи гледаха озадачено.

Порция изпусна нещастна въздишка. Предполагаше, че е било наивно от нейна страна да очаква семейството ѝ да посрещне с отворени обятия и сърца блудния вампир обратно у дома. Доколкото ѝ бе известно, Джулиън можеше да е станал точно толкова безчувствен, колкото те се опасяваха.

Но едно малко ъгълче от сърцето ѝ отхвърли тази идея и отказа да повярва, че мъжът, който преди време бе пощипнал носа ѝ и я бе нарекъл „котенце“, би могъл да изцеди живота от онези жени и да ги захвърли в тясната уличка като гниещ боклук.

Отиде до прозореца и дръпна настрани тежките кадифени завеси. Оскъдната дневна светлина вече започваше да чезне, оставяйки широката улица окъпана в искрящия блясък на снега. Макар няколко снежинки все още да се носеха от вятъра, облаците се бяха разпръснали и през тях проникваше бледият полумесец на изгряващата луна. Порция погледна мраморния часовник върху полицата над камината и нетърпението ѝ се усили. Времето на Джулиън изтичаше, както и нейното.

Ако имаше намерение да доказва на всички колко грешаха, то трябваше да го направи преди слънцето да е изгряло и Ейдриън да е излязъл в търсене на брат си — може би за последен път.

ГЛАВА ВТОРА

В същия този момент Джулиън Кейн нямаше нищо против да бъде без душа почти толкова, колкото имаше против да бъде трезвен. Походката му бе преминала от олюляване в стабилни крачки, но дори те бяха лишени от обичайната си грация поради изтощение и жажда.

Обърна навън джобовете на жакета си, само за да открие, че са печално празни. Може би не трябваше толкова прибързано да изоставя Кътбърт върху стълбите на градската къща на баща му, намираща се на Кавендиш Скуеър.

Къби мълчаливо изпразваше съдържанието на стомаха си в любимите на графа азалиеви храсти, когато старият мъж подаде глава от един прозорец на горния етаж с килната нощна шапчица и изкрещя:

— Какво си сторил на момчето ми, Кейн? Моят Кътбърт беше добър младеж, преди да започне да се движи с такива като теб. Син на Сатаната!

Джулиън внимателно бе подал нестабилното туловище на Кътбърт на един слуга, преди да свали почтително вълнената си шапка в посока на графа.

— Лека нощ и на Вас, милорд.

Старият мъж бе замахнал с възлестия си юмрук към него с такава ярост, че Джулиън се бе притеснил, да не би да се прекатури през прозореца и да си счупи малоумната глава.

Той тъкмо поклащаше глава при този спомен, когато облечените му в ръкавица пръсти попаднаха на дупка в копринената подплата на джоба на жакета му. Извади оттам един-единствен потъмнял шилинг и го задържа пред себе си.

— Ейдриън винаги казваше, че имам късмета на самия дявол — промърмори той.

Но дяволът беше този, на когото днес не му провървя, помисли си печално. Ако обстоятелствата бяха различни, в момента, в който Уолингфорд бе стрелял с пистолета си, старият Сатана щеше да стои на портите на Ада и да точи рогата си в очакване.

Колкото и да бе странно в онзи миг, вместо вонята на сяра, бе усетил дъха на рая. Това не бе първият път, в който го преследваше този особен аромат. Преди време едва доловимото ухание го бе поразило в тясна уличка на Кайро, надвивайки екзотичните аромати на канела и куркума. Полъхът му се бе промъкнал и в мансардата му в Париж през зацапани със сажди прозорец, принуждавайки тялото му да изгаря от жажда. Беше го подушил във вятъра, наред калното бойно поле в Бирма, докато ноздрите му все още се давеха в миризмата на кръв и пушек. Това благоухание, толкова скъпо и познато, беше накарало вътрешностите му да се свият в болезнен копнеж за дом, който никога нямаше да има.

То не ухаеше на парфюми с мирис на гардения или жасмин, каквито използваха жените, които толкова често му осигуряваха едновременно развлечение и храна. То беше сладкото ухание на сапун и розмарин от кожата на млада жена — невинност и съблазън, примесени в опияняваща омая. То беше ароматът на тъмните копринени момичешки къдрици, които милват бузата му, докато тя се навежда над него, за да прелисти нотните страници, докато той свири на пианото си, точно преди да му подари закачлива усмивка.

Джулиън се постара да прогони безмилостно спомена, както бе правил безброй пъти досега. Закрачи безцелно в спускащата се нощ като подхвърляше монетата от едната си ръка в другата. Вярно, че не можеше да си позволи повече от един залог на карти, но вероятно щеше да успее да придума някоя благосклонна жена да го съжали.

Повдигна яката на зимното си палто, за да се предпази от ледените късове от снежинки, пресече улицата и се вмъкна в една от игралните дупки на Ковънт Гардън, място с достатъчно лоша слава, за да приветства радушно дори създания като него.

Джулиън наистина имаше късмета на самия дявол. След по-малко от два часа, той стоеше на масата за облози пред голяма купчина пари. С помощта на смъртоносна комбинация от чар, хитрост и умения, бе успял да изтъргува онзи единствен шилинг за проблясваща камара от монети и банкноти. Едва ли щяха да са достатъчно, за да се отърве от Уолингфорд и заплахите му относно затвора за длъжници за повече от един ден, но му гарантираха, че няма да прекара нощта сам.

Или гладен.

Нежно погали кръста на тъмнокосата красавица с дълбоки бадемови очи, кацнала на коляното му и с това си спечели ревнив поглед от златокосата кокетка, която бе обгърнала раменете му подобно на хермелинов шал. Всеки път, когато обърнеше глава към нея, го заливаше миризмата на евтината лавандулова вода, която тя бе използвала, за да отмие вонята от последния комарджия, когото бе забавлявала на горния етаж.

Докато останалите трима мъже на масата наблюдаваха, неспособни да скрият обнадеждените си изражения, бледите пръсти на Джулиън обърнаха картите с небрежна елегантност и ги разстлаха като ветрило, за да покажат поредната печеливша ръка.

Един от съотборниците му простена, а втори захвърли отвратено картите си.

— По дяволите, Кейн! Късметът ви без съмнение е свръхестествен!

— И аз така съм чувал — промърмори Джулиън, докато мъжете нетърпеливо прибираха цилиндрите и бастуните си и напускаха масата, оставяйки зад себе си няколкоседмични надници.

Джулиън се облегна назад в стола и протегна дългите си крака, като едновременно с това разсеяно галеше заоблените хълбоци на брюнетката. Взря се в мъглата от цигарен дим и пушек от пури и се огледа за следващите си жертви. Повечето от редовните посетители на клуба бяха изчерпали активите си, както и кредита си, в пореномирани заведения като Уайтс и Буудълс. Осезаемо чувство на безразсъдност витаеше около тях, подобно на онова, което Джулиън бе виждал в бордеите за опиум и хашиш в Истанбул и Банкок. Пръстите им потрепваха нетърпеливо, а очите им проблясваха, докато чакаха началото на всяка следваща игра. Не би трябвало да се затрудни да примами в капана си един-двама рентабилни търговци и копелето на някой обеднял благородник.

— Що не заре'иш картите и ни си поиграйш малко с мен, гос'ине? — прикани го брюнетката и се настани по-удобно в скута му.

Блондинката се протегна над рамото му, за да му налее нова чаша портвайн от полупразната бутилка на масата. Тя запърха със светлите си мигли към него и притисна пищните си гърди към мускулестите очертания на рамото му.

— Ако си изиграйш правилно картите, любовнико, можеш да спичелиш и двете ни тая нощ.

Джулиън се намести на стола. Усилията им бяха безспорно... разгорещавали, но той не беше все още готов да изостави играта.

— Търпение, мили мои — каза им той. — В момента късметът е единствената ми любовница и проклет да бъде, ако я оставя сама в студено и празно легло, когато е все още топла и желаеща.

Докато блондинката хапеше ухото му в израз на протест, той заличи намръщеното изражение на брюнетката, целувайки бавно и чувствено начервените ѝ устни.

Някой прочисти гърлото си.

Звукът съдържаеше толкова остра нотка на неодобрение, че Джулиън едва устоя на импулса да застане мирно, като провинил се ученик, направил някоя беля. Бавно вдигна глава и видя точно пред себе си някаква жена, която бе застанала на сантиметри от стола му.

Не, не жена, а дама, поправи се мислено, когато погледът му се спусна от кадифената ѝ наметка с яка от норка в бургундско до украсеното с перо боне, поставено върху вдигнатите във висока прическа блестящи черни къдрици. Препълнена атлазена дамска чантичка се поклащаше от ръката ѝ, а панделките на торбичката бяха стегнати здраво. Изисканата кройка и качеството на дрехите ѝ контрастираха поразително с износените претруфени одежди на повечето от посетителите на клуба. Като че ли я обгръщаше проблясващ ореол, който я държеше настрани от цигарения дим и грубия смях, които изпълваха залата. С крайчеца на окото си Джулиън забеляза, че тя вече привличаше чуждите погледи — някои любопитни, други бдителни, а трети — открито хищнически.

И преди бяха срещали жени като нея. Богати дами с неутолим апетит към големите залози. Тъй като на представителките на нежния пол бе забранено да посещават най-реномираните клубове, където често се отбиваха техните съпрузи, те бяха принудени да търсят забавления в коптори като този. Дотолкова бяха пленени от тръпката на играта, че с желание залагаха репутацията и късмета си за едно завъртане на зара или обръщане на някоя карта.

Често се случваше някоя дама да играе, докато не загуби и последната монета, която носи в себе си, при което ѝ оставаше един-единствен начин да плати дълговете си. Поради някаква причина

Джулиън не можеше да понесе мисълта, че тази жена ще бъде принудена да придружи някой алчен комарджия до една от стаите на горния етаж. Стомахът му се бунтуваше при представата как непохватни мъжки ръце я блъскат на колене и свалят нелепото боне.

Мрежестият воал, прикрепен към широката периферия засенчваше очите ѝ и ѝ придаваше неустойимо мистериозно излъчване. Всичко, което можеше да види, бе извивката на скулите, трапчинките, заострената брадичка, която предполагаше сърцевидно лице и сочни устни, перфектно оформени, подходящи за целувки и други още по-греховни удоволствия.

С известни усилия той отмести погледа си от устата ѝ и го насочи към кадифената панделка в бургундски цвят, която тя носеше около врата си като украшение. Спря очи върху дългата ѝ изящна шия, където пулсът ѝ, почти незабележим за невъоръжено око, играеше при всеки удар на сърцето ѝ. Джулиън рязко отклони жадния си взор, преди да се поддаде. Повдигна чашата към устните си и отпи голяма глътка портвайн с ясното съзнание, че алкохолът бе блед заместител на това, за което копнееше.

— Може ли да поговоря с теб? — попита тя с нисък и плътен глас.

Той погледна лениво в нейна посока, но преди да успее да отговори, брюнетката отсече рязко:

— Тря'а да се обръ'аш към него със „сър“! Той ѝе рицар, на'стина, ръкоположен от сами' крал. Истински гирой.

— Моят гирой — измърка блондинката и спусна ръката си към отворената яка на ризата му, прокарвайки пурпурните си нокти по къдравите косми на гърдите му.

Възхитителните устни на дамата се присвиха отвратено. Или може би това бе друга емоция, която Джулиън не успя да разпознае.

— Много добре... сър. Чудех се дали бих могла да поговоря с вас — повтори тя с презрителен тон, който целеше да отпъди компанията му. — Насае.

Това бе най-интригуващото предложение, което бе получавал тази нощ. Явно дамата търсеше нещо повече от тръпката на играта. Той беше срещал жени като нея и преди, и то в почти всеки град, в който е бил по света. Жени, които притежаваха толкова греховна жажда, колкото беше и неговата. Жени, които разпознаваха и

умишлено търсеха създания като него, изправяйки се пред опасност и смърт, като че ли те бяха най-умелите любовници. Той заговори като мълчаливо проклинаше останките на скрупули у себе си.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна, мис. Както сама виждате, цялото ми внимание е... — той плъзна ръка от хълбока на брюнетката към заобленото ѝ бедро — ангажирано.

— Най-добре припчай обратно към илигантната си карета, миле'ди — обади се брюнетката. — Голям вълк, като този, ши та схруска на една хапка.

Златокосата проститутка обви ръце около шията на Джулиън.

— Той съ нуждай от жена, а не от дама.

— Или от две — възрази брюнетката, с което предизвика дрезгавия смях на другата жена.

Джулиън отпи нова глътка портвайн, за да уталожии угризенията, в очакване жената да се обърне и изгуби в нощта.

Вместо това сочните ѝ устни се извиха в най-сладката усмивка.

— Неприятно ми е, че ви отнемам от тези толкова ослепителни жени, но наистина настоявам.

Джулиън обиколи с поглед клуба с ясното съзнание, че разговорът им вече започва да привлича много повече от случаен интерес.

— Това място не е подходящо за жена като вас. Защо не се приберете у дома, преди съпругът ви да се събуди и да осъзнае, че сте изпъзели от леглото му? — Той изви нагоре тъмния полумесец на едната си вежда и ѝ отправи най-ледения си поглед, този, който бе известен с това, че смразява дори възрастни мъже за секунди. — Ако се застоите, се опасявам, че ще съжалявате.

Тя вирна брадичка, а усмивката ѝ избледня.

— Заплашвате ли ме, сър?

— Ако искате, може да го приемете като предупреждение.

— А ако реша да не взема под внимание вашето предупреждение?

— Тогава вие сте проклета малка глупачка — отсече, без да се извинява за грубите си думи.

— Няма да си тръгна, преди да получа това, за което съм дошла. Задължен сте ми и съм тук, за да изплатите дълга си.

Тя посегна с разтрепери ръце, разкривайки дребната пукнатина в хладнокръвната си фасада, и свали бонето си.

За една кратка секунда Джулиън беше почти благодарен, че е вампир, тъй като му коства нечовешко усилие да задържи лицето си в безразлична гримаса. Тя беше несъмнено най-красивата жена, която някога бе виждал. Черните ѝ къдрици, вдигнати във висока прическа, бяха в идеална хармония с изящно извитите ѝ вежди и невероятно гъстите мигли, които обрамчваха очи в същия тъмносин цвят, какъвто имаше Егейско море в полунощ. Деликатните кости на лицето ѝ се стесняваха при брадичката и разширяваха при скулите. Последните бяха облагородени с естествена руменина, сякаш някой беше взел розови цветчета и бе оцветил леко сатенената ѝ кожа. Тя притежаваше непринудена изтънченост, която никои от скъпите пудри и червила в света не биха могли да пресъздадат. Устните ѝ се къдреха едва забележимо в ъгълчетата, достатъчно, за да накарат мъжа да се чуди дали тя се смее с него или на него.

И всичко, за което можеше да мисли Джулиън, изправен пред подобен образец на женската красота, бе, че му се искаше тя да си сложи отново проклетата шапка. Без воала, който скриваше очите ѝ, погледът ѝ бе прекалено прям. Прекалено предизвикателен. Прекалено син. Рязко се изправи на крака и почти събори бърбивата брюнетка на пода в отчаяно желание да избяга от нея поради причини, които дори не проумяваше.

Джулиън разклати останалия на дъното на чашата портвайн, преди да го поднесе към устните си.

— Ти не може да си един от кредиторите ми, скъпа моя, защото аз непременно бих си спомнил някой прекрасен *изпълнител* като теб — каза той, придавайки на думите си нотка, която бе невъзможно да се подмине. — И след като не си мой кредитор, ти предлагам да се отместиш от пътя ми, тъй като нямам намерение да говоря с теб.

Върна чашата на масата със силен трясък, хвана брюнетката за ръка и направи крачка към стълбището на горния етаж.

— Точно тук грешите, мистър Кейн. — Този път пръстите ѝ бяха непоклатими, когато се пресегна, дръпна рязко кадифената лента от врата си и я захвърли на масата, като че беше залог, на който той не можеше и да си мечтае да отговори.

Джулиън замръзна на мястото си, хипнотизиран от гледката на елегантната ѝ шия, която трябваше да е розова и безупречна, както подсказваше красотата ѝ, но вместо това беше обезобразена от избледнелите белези на две открояващи се прободни рани.

Докато вдигаше невярващ поглед, за да срещне предизвикателството в сините очи на Порция Кабът, той знаеше, че късметът най-накрая го бе напуснал.

ГЛАВА ТРЕТА

Той не я позна.

Джулиън Кейн я погледна със същите изгарящи тъмни очи, които я преследваха в сънищата ѝ през последните пет години, без да покаже какъвто и да е интерес. Или чувството, изписано на лицето му бе досада?

Очевидно това, което се беше случило между тях, означаваше толкова малко за него, че той дори не го помнеше.

И защо да го помни?

Порция се замисли. Откакто си беше заминал, най-вероятно бе имал дузина, не, всъщност цяла тълпа от най-различни жени, които с удоволствие са му помагали да я изтрие от паметта си. Защо да си спомня непохватното седемнадесетгодишно момиче, което непрекъснато се изчервяваше, заекваше и практически се хвърляше на врата му при всяка възможност?

След като първоначалният прилив на болка премина, Порция трябваше да се пребори с връхлетялата я ярост. Въпреки уверенията пред Ейдриън, че вече не е дете, в този момент не желаше нищо друго, освен да хвърли прекрасната си шапка на земята и да скача върху нея, докато не излее целия си гняв.

— Котенце? — прошепна Джулиън. На красивото му лице бяха изписани шок и объркване.

— Не ме наричай така! — отговори тя, внезапно презряла гальовното обръщение. Ако се опиташе да оципе носа ѝ, щеше му отхапе пръстите!

Той хвърли мрачен поглед наоколо, като че ли чак сега забелязваше мизерната обстановка.

— Какво, в името на Бога, търсиш на това пъклено място?

— А къде другаде, ако не тук, бих могла да открия изчезнал дявол? — парира го тя.

Вече си имаха публика. Няколко раздърпани типове, се приближиха към тях, сякаш бяха усетили благоуханието на кръв във

въздуха.

— Ако дамата си търси забавление — извика един тромав симпатяга със зачервен нос и ръце огромни като бутове, — готов съм да си поиграем!

— Големият Хаким е винаги готов — провикна се друг, побутвайки мъжа до себе си. — Затова има дванадесет деца и само две от тях са на горката му жена.

Думите му бяха подкрепени от грубия смях на присъстващите. Нямаше никакво съмнение за какво наемква. Когато Джулиън отмести ръката на брюнетката, която се бе облегнала на рамото му и тръгна към Порция, тя усети как цялото ѝ тяло потръпна от тревога. Изглежда най-сетне бе успяла да привлече вниманието му. Походката му бе плавна и смъртоносна като на хищник. Преди да успее да протестира, той сграбчи ръката ѝ.

— Ох! — извика тя и се опита да се отскубне от него.

— Съжалявам — измърмори под носа си Джулиън и разхлаби леко хватката си, без да я пуска, — понякога не си знам силата.

Тази сила се виждаше в движенията му, когато я завъртя елегантно, сякаш танцуваха валс в бална зала и я притисна назад към широкия си гръден кош. Тъй като застанаха пред група мъже, която като че ли за миг прерасна в цяла глутница, Джулиън извика:

— Боя се, че дамата не търси забавления, момчета! Търси мен. — Джулиън я прегърна собственически през раменете и потърка носа си в косата ѝ, настройвайки мелодичния си глас, така че да звучи едновременно порочно и смутено. — Тя не е някоя случайна дама, а съпругата ми.

В тълпата се надигнаха одобрителни викове. Очевидно това не бе първия път, когато нечия разярена жена идваше в клуба, за да прибере съпруга си вкъщи.

Мъжете вече я гледаха с респект, някои дори свалиха шапките си. Но Порция не забелязваше нищо друго, освен смуцаващата близост на Джулиън, който нежно докосваше меката част на ухото ѝ с носа си. Можеше да се закълне, че я мирише!

Беше решена да докаже, че не е толкова безпомощна или глупава, колкото си мислеше той, затова устоя на желанието да стъпи върху крака му и да завърти заострения ток на обувката си върху него. Вместо това му се усмихна ослепително.

— Когато се събудих и открих, че те няма в леглото се разтревожих, скъпи! — Тя приглади намачканата му риза, която се подаваше от V-образната му жилетка. — Зная, че си напълно излекуван от сифилиса, но все пак трябва да внимаваш с тези възпалени рани.

Мъжките възгласи й симпатизираха все повече. Брюнетката ахна възмутено и хвана ръката на блондинката до нея. Двете жени се понесоха към стълбите, като хвърляха отвратен поглед през рамо.

Джулиън я наблюдаваше с присвити очи, докато плъзгаше бавно ръката си по тънкия ѝ кръст и притискаше долната половина на тялото ѝ към себе си. Тя забеляза, че панталоните са плътно прилепнали към мускулестите му бедра и се опита да се отдръпне, но единственото, което успя да направи, бе да предизвика самодоволна усмивка на лицето му.

— Твоята загриженост е трогателна, любима! — каза той. — Истинска случайност е, че се появи тъкмо когато се чудех каква да бъде вечерята ми.

Устните му се разделиха и ѝ дадоха възможност да хвърли бърз поглед на зъбите му. Те се изостряха и удължаваха, когато огладнееше... или когато се възбудеше. Порция преглътна. Може би беше неразумно от нейна страна да го предизвиква. Ако Ейдриън и Каролайн бяха прави и Джулиън наистина бе прекратил опитите си да открие душата си, тогава за нея той не беше нищо повече от опасен непознат. А за него тя бе само една малка сочна хапка.

Порция се насили да го дари с друга съпружеска милувка и докосна гърдите му. Усещаше ясно очертаните, твърди като скала мускули под ръкавицата си.

— Ако желаеш, можеш да изиграеш още едно раздаване, скъпи! Аз ще бързам да се прибера вкъщи и ще събудя прислужницата, за да ѝ наредя да ти приготви среднощна закуска.

Тъглчето на устните му се повдигна в знаеща усмивка.

— Глупости, мила моя! Ти събуди апетита ми и само ти си способна да го утолиш! — Дългите му черни мигли се спуснаха и той се наведе към нея. Прекалено късно Порция разбра, че нямаше намерение да оципе носа ѝ.

Отвори уста, за да протестира, но кадифените му устни вече опустошаваха нейните. Шокът бе толкова голям, че щеше да отскочи назад, ако здравата хватка на ръката му не придържаше тила ѝ, докато

силните му уверени пръсти си проправяха път през вдигнатите ѝ в прическа къдрици. Накрая тя се оказа заключена в прегръдките му като робиня, окована за господаря си. Той наклони главата ѝ назад и се зае да разрушава всичките ѝ задръжки с опустошителен финес. Прокара устни по нейните, после нежно облиза устата ѝ, пленявайки и съблазнявайки с всяко движение на езика си. Целуваше я така, сякаш имаше цяла вечност, за да ѝ достави удоволствие. Целуваше я като вампир. Порция се държеше здраво за жилетката му, но все още имаше чувството, че пада в дълбока, тъмна бездна, където само той и изпепеляващата му целувка имаха значение. Едва успяваше да чуе циничните подмятания около себе си.

Тя може би щеше да се хвърли с удоволствие в тази бездна и никога да не излезе от там, ако не беше внезапното ужилване от вътрешната страна на долната ѝ устна. Порция не осъзна, че се е убола на единия му зъб, докато не усети острия вкус на кръв в устата си. Джулиън също го усети. Той рязко си пое дъх, заплашвайки да отнеме всичкия въздух, останал в дробовете ѝ. Отдръпна се така бързо, сякаш тя бе тази, която искаше да го ухапе.

Чувстваше ноздрите си изгорени. Зениците му се разшириха. Въпреки, че нито един негов мускул не трепваше, цялото му тяло се разтърси от някакъв примитивен глад.

Порция докосна устните си с трепереща ръка. Бялата ѝ ръкавица се оцвети с една-единствена капчица кръв. Джулиън затвори очи. Когато ги отвори отново, те бяха твърди и непроницаеми като черен кварц.

Един от мъжете се изкашля и посочи стълбите.

— Вие и вашата дама можете да си наемете стая горе за един или два шилинга.

— Няма да е необходимо — отвърна спокойно Джулиън и я привлече към себе си, като че ли бяха безнадеждно влюбени младоженци. — Дадох си сметка, че всичко безценно, в това число и съпругата, си струва чакането!

Докато Джулиън прибираше печалбите си от тазвечерните залагания, включително и кадифената лента на Порция, одобрителният смях на тълпата продължаваше да жужи в помещението. Загърна раменете ѝ с палтото си и преди да е казала каквото и да било в знак на протест, я изведе навън.

Докато Джулиън крачеше уверено напред и я дърпаше за лакътя, Порция се опитваше да следва големите му крачки, без да изгуби шапката и чантата си някъде по пътя. Неговият добродушно-чаровен образ беше изчезнал, оставяйки строгия му профил напълно непроницаем. Тя не спираше да хвърля любопитни погледи към този профил. Изобилието от вино и жени, които беше видяла в игралния клуб, не бяха оставили дори един отпечатък върху лицето му. Орловият му нос, чувствената извивка на пълните му устни и вдлъбнатината на брадичката му, които тя така добре помнеше, носеха Байроновата красота. Байрон, който почиваше в гробницата си в Нотингамшир в продължение на близо две години, бе станал жертва на загадъчна треска и на собствените си пороци. Но благодарение на вампира, който бе откраднал душата му, Джулиън бе останал завинаги млад, сякаш замразен в първите мощни вълни на своето възмъжаване.

Снегът най-накрая бе спрял да вали. Мъждивата светлина на уличните лампи забулваше очите на Джулиън и хвърляше зловещи сенки на високите му скули.

— Къде ме водиш? — попита тя.

— До каретата ти.

— Нямам карета. Тази, която намерих, беше заета, а и кочияшът отказа да дойде в този квартал след залез-слънце.

— Което го прави далеч по-умен от теб, не мислиш ли?

— Можеш да ме обиждаш колкото си искаш, но аз нямам намерение да ти обръщам внимание, нито да се сърдя.

— Тогава ще те заведа там, където ти е мястото — каза той кратко. — Вкъщи.

Тя заби токовете си в земята, с което накара и двамата да се заковат на място.

— Не мога да ти позволя да го направиш.

Той се завъртя с лице към нея.

— И защо не?

Тя отвори уста, за да му отговори, но се поколеба. Джулиън ѝ помогна.

— Чакай, нека позная! Вероятно вече не съм добре дошъл в дома на брат си. В крайна сметка що за баща би бил, ако ми позволи да се навъртам около безпомощното му дете. — Той изсумтя. — Ейдриън най-вероятно ще ме изхвърли, заедно с някой от слънчобраните на

Каролайн, преди да успее да протегна ръце и да изчурулика: „Елоиза, ела и се запознай с чичо Джулиън! Скъпа, какво прекрасно малко вратле имаш!“.

— Значи си получил писмото на Каролайн, когато Елоиза се роди! — каза Порция обвинително. — Защо не ни отговори?

Той сви рамене.

— Може би съм отговорил. Нали знаеш, че пощите са прочути със своята ненадеждност.

Тя присви очи, подозирайки, че причината не се криеше в ненадеждността на пощите.

— Беше много егоистично от твоя страна да ни оставиш да се чудим къде си толкова дълго време! Всичко, което знаехме за теб, беше, че може да си...

— Нежив^[1]? — предположи той в отговор на колебанието ѝ. След това ѝ хвърли укорителен поглед и въздъхна. — Ако не искаш да ми позволиш да те заведа вкъщи, тогава какво предлагаш да направя с теб? Да те оставя пред вратата на следващия игрален клуб?

Порция сложи шапката си и завърза сатенените връвчици в стилна панделка под брадичката си. Знаеше, че ще се нуждае от цялата смелост, на която е способна.

— Надявах се, че ще мога да те придружа до квартирата ти.

Всички следи от хумор изчезнаха от лицето на Джулиън, оставяйки го хладен и сдържан, сякаш си бе надянал маска.

— Съжалявам, но не мисля, че е благоразумно. След като си намерила пътя до тук, предполагам, че няма да имаш затруднения да намериш и обратния път. — Той я огледа и леко се поклони. — Лека нощ, госпожице Кабът. Предайте на брат ми и неговото семейство моите най-добри пожелания.

Джулиън ѝ обърна гръб и започна да се отдалечава. Изглежда имаше намерение да я остави съвсем сама на този ъгъл, увита в неговото топло, ухаещо на тютюн и подправки палто.

— Ако не искаш да ме заведеш в квартирата си... — извика след него тя — тогава просто ще те последвам.

Джулиън замръзна на мястото си и бавно се обърна. Докато крачеше обратно към нея, чертите на лицето му изглеждаха безмилостни и Порция трябваше да устои на непреодолимия импулс да

отстъпи назад. Той спря съвсем близо до нея, изгаряйки я с тъмния си поглед.

— Първо идваш и нахлуваш в най-долнопробния игрален клуб, сякаш си проклетата кралица Елизабет! След това изявяваш желание да правиш компания на мъж като мен, не почакай, на чудовище като мен, в квартирата му?! Не си ли загрижена за репутацията си, жено?! Или за живота си?

— В момента ме интересува не моят, а твоят живот.

— Аз нямам живот, скъпа! Само съществуване.

— Което може би е към своя край, освен ако не чуеш това, което имам да ти кажа.

Той изруга на перфектен френски. Порция се изчерви и упорито вдигна брадичката си. Тя бе чувала далеч по-колоритни ругатни от устата на Ейдриън, повечето от които на английски. Един човек премина покрай тях, потънал в миризма на нечиста плът и евтин джин. След като непознатият хвърли алчен поглед върху заоблените гърди на Порция, Джулиън оголи зъбите си и изръмжа. Звукът накара косъмчетата по тила ѝ да настръхнат. Мъжът се разтреसे от неистов страх и побягна, като едва не се блъсна в стълба на уличния фенер, докато хвърляше ужасен поглед през рамо.

— Очевидно не съм единственият звяр, който дебне по улиците на Лондон тази вечер. — Джулиън поглади с ръка брадичката си, като видимо се бореше с нейното искане. — Много добре — отстъпи най-накрая той, — щом настояваш, ще те заведа в моето жилище, но само ако ми обещаеш, че ще ме оставиш на мира веднага след като кажеш, каквото имаш да ми казваш.

Без да изчака отговора ѝ за неговото условие, той ѝ подаде ръка. Порция все още чуваше ехото от ръмженето му, затова се поколеба за секунда, преди да сложи ръката си в неговата.

За нейна изненада, разнебитените стълби, водещи към жилището на Джулиън, което се намираше дълбоко в сърцето на улица Странд, водеха нагоре, вместо надолу. Тя очакваше той да е наел някой луксозен апартамент в подземиято като този, който обитаваше в Тревелиън Касъл — домът, в който бе прекарал детството си. Той беше украсен с драпирани завеси от кашмир и китайска коприна, декориран с мебели в стил Чипъндейл. Навсякъде имаше многобройни бюстове и картини, мраморен шах, където можеше да прекарва времето си през

светлата част от деня, когато не спеше в богато украсения дървен ковчег. Джулиън винаги е бил вампир, ценящ комфорта и удобствата.

Затова, когато отвори вратата в горната част на тъмното стълбище, за нея бе извънредно шокиращо да открие стая, която не бе по-голяма от таванско помещение. Беше обзаведена с очукан гардероб, изтъркани кресла и издраскана маса с два стола, разположени около нея. Всички мебели бяха изработени от най-евтиното дърво. Лампата, която тлееше бавно на масата, хвърляше зловещи сенки по белещата се мазилка на стените. Ако не бяха дебелите черни чаршафи, драпирани върху капандурите на прозорците, никой не би предположил, че тук живее вампир. Вместо ковчег, в единия ъгъл имаше провиснало чугунено легло. Порция прие неизречената покана на Джулиън да влезе, отклонявайки поглед от измачканото спално бельо.

Когато се обърна към него, видя как той затваряше вратата зад гърба си, след което се облегна на нея и започна да я проучва изпод тежките си клепахи.

— Значи малката Порция Кабът е пораснала.

Ако се съди от предпазливата нотка в гласа му, изглежда не бе много доволен от тази представа.

Порция сви рамене.

— Все някога щеше да се случи. Не мога завинаги да си остана наивно младо момиче, увлечено по поезията на Байрон.

— Кое то е още по-жалко — промърмори Джулиън.

Той изостави поста си до вратата и мина покрай нея, за да стигне до масата. След като издуха праха от двойката несъответстващи чаши, той наля две питиета от тъмната течност в бутилката до тях. Предложи й едната, докато дългите му елегантни пръсти люлееха другата чаша. Тя я взе и я поднесе предпазливо към носа си. Хвърли му подозрителен поглед, като помириса рубиненочервената течност.

— Не се притеснявай, това е само портвайн — увери я той и в очите му заигра весело пламъче. — И то евтин портвайн. Но това е единственото, което мога да си позволя в момента.

Тя опита една глътка от мускусното вино.

— Колко изпи тази вечер?

— Недостатъчно — каза той, докато се облягаше на масата и погълна течността на един дъх. Вдигна чашата си за подигравателен

тост. — Надявам се да простиш лошото ми настроение. Ти прекъсна вечерята ми, а ставам раздразнителен, когато съм гладен.

Порция се задави с питието, а очите ѝ се разшириха от ужас.

— Тези жени в игралния клуб? Щеше ли да... да ги изядеш?

Той отвори уста, но в последствие реши, че е по-добре да не казва това, което беше решил и я затвори.

— Ако ме питаш, дали щях да ги убия, отговорът е не. Предпочитам да мисля за тях, като за вкусна малка закуска.

Когато очите ѝ се разшириха още повече, той каза:

— Има много малко печено говеждо и кръв в месарските магазини, от които един вампир може да яде. Докато пътувах по света през тези пет години, направих невероятно откритие. Изглежда, че каквото и да направя, където и да отида, винаги има жени, които желаят, по-точно са нетърпеливи, да ми дадат глътка от себе си. Взимам само толкова, колкото имам нужда, за да оцелея, а в замяна... правя така, че и те да получат това, от което се нуждаят. — Неговият измъчен поглед погали бледия белег на врата ѝ. — След като ти беше първата жена, от която пих, предполагам трябва да ти благодаря, че ме научи на това.

Порция почти го мразеше в този момент. Ненавиждаше го за това, че превръщаше този жест, роден от отчаяние и нежност, в нещо толкова гнусно и мръсно. Почувства се оскърбена.

Джулиън се приближи към нея.

— Вече не съм толкова невнимателен и несръчен, колкото бях с теб. Дори се научих да пия от други места, така че белезите да остават скрити. — Той вдигна едната си ръка към гърлото ѝ и прокара върховете на пръстите си по белега, който беше оставил, толкова внимателно, че тя потръпна. — Знаеше ли, че има специална сочна малка артерия от вътрешната страна на женското бедро, точно под...

— Спри! — извика Порция и отблъсна ръката му. — Престани да бъдеш толкова противен! Знам точно какво целиш да направиш, но няма да стане!

Той се отдалечи от нея и повдигна ръцете си с престорена капитулация.

— Никога не си се плашила лесно, нали, котенце?

Той грешеше. Всъщност беше ужасена. Ужасена от начина, по който преглеждаше пулсът ѝ под пръстите му. Ужасена, че може би не е

по-добра от всички тези жени, които желаят да задоволят неговия ненаситен апетит толкова дълго, колкото той задоволява техния. Но той не беше единственият, който се бе научил да блъфира през изминалите пет години. Порция му се усмихна, използвайки трапчинките си като оръжие.

— Неприятно ми да наранявам легендарната ти суета, но нямам намерение да избягам през вратата само защото си ми казал: „Бау!“.

Тя съблече палтото му и го хвърли на леглото. Свали шапката си и я сложи внимателно на масата, после започна да сваля ръкавиците си като вадеше пръстите си един по един. След като махна палтото, Джулиън изви едната си вежда, сякаш преценяваше коя ще бъде следващата дреха, която ще свали от себе си. Оставяйки панделките на дамската си чанта завързани около китката, тя се настани предпазливо на ръба на едното кресло и отпи изящно още една глътка от портвайна.

— Ръмженето и преструвките може и да впечатляват жените, с които си свикнал, но аз ги намирам за малко скучни.

Тъмната вежда на Джулиън се изви още повече.

— Моля да ме извините, госпожице Кабът! Очевидно съм сбъркал и съм ви взел за очарователното дете, което слушаше всяка моя дума с несекващо възхищение!

— Боя се, че дори най-очарователните деца накрая порастват! Надявам се, че няма да те разочаровам, след като научиш, че вече не вярвам в русалки, елфи или върколаци.

— Но все още вярваш в мен.

Порция едва успя да скрие стъписването си. Дали не проявява талант за четене на мисли, заедно с останалите си тъмни способности?

— Все още вярваш в съществуването на вампири — изясни той за нейно облекчение.

— Е, нямам избор, нали? Не и когато брат ти прекара последните пет години, като прочистваше Лондон от тях.

— Предполагам, че това обяснява, защо наблюдават алеите на Флоренция и Мадрид. — Джулиън се намръщи и напълни отново чашата си, настанявайки единия си хълбок на срещуположния ъгъл на масата. — Ейдриън очевидно е пренебрегнал задълженията си на твой настойник. Досега трябваше да те е омъжил за някой млад, заможен виконт или граф, който да ти направи половин дузина бебета и да те държи в детската стая, където ти е мястото.

— Аз бях в детската стая в продължение на няколко години и сега нямам намерение да се връщам там. Или поне не скоро. Така че кажи — отвърна тя, пърхайки с мигли срещу него, — докато пътуваше по света и се научи как да поробваш жените със слаба воля, благодарение на прелъстителните си умения, не попадна ли на още нещо интересно? Като например твоята безсмъртна душа?

Той остави чашата на масата, после потупа джобовете на жилетката си, като че ли единственото нещо, което можеше да го върне към човечеството не беше по-важно от загубената му ръкавица за езда или разместената му вратовръзка.

— Проклятие, оказа се дяволски трудно! Нито веднъж не ми се случи някой вампир да дойде при мен и да ми предложи да прегриза гърлото му, за да мога да изсмуча душата си обратно!

— Значи не успя дори да откриеш вампира, който е превърнал Дювалие, този, който е наследил душата ти след неговата смърт?

— Боя се, че не. Освен когато се хранят, вампирите са доста потайни, дори и сред своите.

Порция се намръщи. Нещо в тона му й подсказваше, че не бе напълно честен.

— Значи не си намерил душата си, но си намерил време да се правиш на герой на бойното поле в Бирма?

Той вдигна пренебрежително едното си рамо.

— Колко е трудно да си герой, когато не можеш да умреш? Защо да не бъда доброволец и да водя всяка атака? Да дебна в тила на врага и да спасявам всеки паднал войник? Нямаше какво да загубя.

— Освен, ако слънцето не изгрее.

Устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— Беше дъждовният сезон.

— Откакто те посвети в рицарско звание, предполагам, че кралят е по-впечатлен от твоите постижения, отколкото ти самият.

— Мечтателите на този свят винаги ще търсят герои. Предполагам, че кралят не е по-различен от всеки друг мъж.

— Или жена — добави тя и срещна погледа му смело.

Той се изправи и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Мисля, че е време да ми кажеш какво точно търсиш, Порция, защото ако търсиш герой, не си дошла където трябва.

Смутена от немигащия му втренчен поглед, тя стана от стола и тръгна към прозореца. Отмести покривалото му и надникна към слабо осветената алея. Всяка сянка сякаш криеше някаква заплаха, но никоя от тях не бе по-опасна от мъжа, чакащ не особено търпеливо нейния отговор. Тя погледна тъжно отражението си в чашата, след това пусна завесата и се обърна с лице към него.

— Търся убиец.

Мрачните думи висяха във въздуха между тях, докато най-накрая Джулиън отметна глава назад и каза през смях:

— Тогава предполагам, че в крайна сметка си дошла на правилното място!

[1] Неживи — общо наименование за измислени, митологични и приказни същества, които са умрели, но на практика продължават да живеят. Те могат да бъдат нематериални като призраците и материални като вампирите и зомбитата. Неживите се срещат в легендите на повечето култури, както и в много фантастични произведения. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Порция усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ.

— Значи е вярно. — Тя дишаше учестено, докато пръстите ѝ се впиваха в лъскавия сатен на чантичката ѝ.

— Че съм убиец или че съм отнел човешки живот, за да оцелея? Не ми се иска да разбивам момичешките ти представи за мен, сладурче, но в това отношение не съм по-различен от който и да било друг войник от армията на Негово Величество.

Тя пое дълбоко дъх, за да успокои треперенето на гласа си.

— Нямах предвид битките. Говорех за онези жени от Черинг Крос и Уайтчапъл.

Искрицата хумор в очите му угасна и той се намръщи.

— Кои жени?

— Четирите жени, намерени мъртви след завръщането ти в Лондон. Четирите жени, които бяха изцедени до последна капка кръв от някакъв безмилостен демон.

Джулиън се намръщи още повече, обърна ѝ гръб и погледна към тухлената камина.

— Кога са се случили тези убийства?

— Първото беше преди четири дни, точно преди Ейдриън да получи вест, че си бил забелязан в Лондон. Следващите две бяха скоро след това. Преди три дни четвърта жена беше намерена в уличката зад църквата „Благословената Мери“, трупът ѝ е бил все още топъл.

Той се взря в студеното огнище и склочи ръце зад врата си.

— Напълно ли си сигурна, че са убити от вампир?

— Без капка съмнение — информира го Порция с глас, треперещ от прикрита емоция. — И мога да те уверя, че това не са жени, които биха били доброволни жертви, готови да се отдадат на вампирска целувка. Ръцете им са били окървавени, а ноктите — изтръгнати. Всички са се борили силно и смело за живота си. — Въпреки че беше лудост, тя не можеше да спре да се доближава до него. — Ти ли го направи, Джулиън? Ти ли уби тези клетки, беззащитни същества?

Той се обърна към нея и повдигна клепачите си, обрамчени с тъмни мигли.

— Вярваш, че съм способен на такова престъпление, но въпреки това ме потърси тази вечер? Защо би дръзнала?

Как можеше да обясни непоклатимата си вяра в него? Непоколебимото ѝ убеждение, че няма да я нарани, макар да знаеше на какво точно е способен.

— Не вярвам, че можеш да ме нараниш.

— Аз вече те нараних. — Погледът му се отмести от очите ѝ и се плъзна по нежната извивка на шията ѝ. — Все още имаш белезите като доказателство.

Порция докосна избледнелите белези, за да прикрие треперенето на изтръпналите си пръсти и съжали, че беше оставила кадифената си огърлица на масата за хазарт. Без нея се чувстваше открита. Гола.

Насили се да свали ръката си, изправи брадичката си и дръзко срещна погледа му.

— Тази вечер дойдох, за да се убедя, че не ти си убил тези жени. Аз те запазих жив в онази гробница преди толкова години. Ако сега отнемеш невинен живот, ще бъда също толкова отговорна за това, колкото и ти.

Той се приближи и сянката му надвисна над нея. Гласът му беше дрезгава приспивна песен, прекрасна мелодия, която можеше да тласне жената към наслада или гибел.

— И какво, ако съм ги убил? Какво, ако съм ги преследвал през нощта и съм дебнал всяка тяхна стъпка в очакване да се поколебаят или да се препънат, за да ги направя свои? — Той постави ръката си върху нейната. Плътта му трябваше да е студена, но беше топла и грееше с неестествена жар, която заплашваше да изпепели всяка нейна защитна преграда. Докато чувствените му устни се притискаха към нежната плът зад ухото ѝ, я обзе първична тръпка, която нямаше нищо общо със страха. — Какво ще ме спре да сторя същото и на теб?

— Това — прошепна тя, опирайки в сърцето му острия връх на кола, който беше извадила от чантичката си.

Джулиън застина неподвижен като статуя. Тя очакваше да се отдръпне рязко от нея и да ѝ даде възможност да възвърне нормалното си дишане, но той просто разпери ръце, сякаш да се предаде, с усмивка толкова смъртоносна, колкото беше за него колът в ръката ѝ.

— Ако си тук, за да ме довършиш, нека да приключим с това най-сетне, съгласна ли си? Сърцето ми винаги е било твое, котенце. Стига да го пожелаеш... Или понижиш.

Колкото и да ѝ се искаше да му вярва, Порция подозираше, че е предлагал същото сърце и на други жени, само за да го изтръгне от ръцете им в момента, в който се осмелят да се протегнат за него, или на следващата сутрин, когато се събудят в леглото му, замаяни от загубата на кръв, но задоволени отвъд най-дивните си мечти.

— Ако си толкова нетърпелив да потънеш в забрава, колкото искаш да вярвам — отвърна тя, — можеш просто да предприемеш една сутрешна разходка под ярките слънчеви лъчи.

Въпреки кривата му усмивка, очите на Джулиън бяха странно навъсени.

— Ще скърбиш ли за мен, ако си отида от този свят? Ще презираш ли всеки мъж, който се опита да спечели сърцето ти? Ще пропилееш ли младостта си като ридаеш над моя гроб?

— Не — отвърна тя мелодично. — Но ако някой от моите пламенни ухажори ми подари котка, бих си помислила дали да не я кръстя на теб.

— Може би трябва да ти оставя нещо друго за спомен. — Игнорирайки кола, опрян в уязвимата му гръдна кост, той се наклони още по-близо.

Докато съблазнителният аромат на подправен сапун и тютюн обгръщаха сетивата ѝ, Порция усети как устните ѝ се разделят и клепачите ѝ започват да потрепват безпомощно. Това беше разсейването, от което Джулиън се нуждаеше. След няколко замайващо бързи движения той вече държеше кола и чантичката ѝ, оставяйки я с празни ръце.

Докато се отдалечаваше от нея, отнасяйки примамливия аромат със себе си, Порция се отпусна назад върху перваза на прозореца и издуха една заблудена къдрица от очите си.

— Това беше малко нечестно, не мислиш ли?

Гледайки я невярващо, той вдигна кола.

— По-нечестно от това, че ме заплаши с остра пръчка?

Тя се сви и подсмръкна деликатно, като разкаял се грешник.

— Една дама винаги има право да се защитава от нежелани посегателства. И от... тварите на нощта.

Явно нямаше отговор на това, защото остави кола и чантичката на масата и започна да рови в нея. Извади ръката си, държейки едно фино шишенце с парфюм, който беше хит сред младите дами.

— О, не бих си губила времето с това — каза Порция, докато той бързо премахна тапата и поднесе шишето към носа си. — Това е просто моя лавандулов...

Тя потръпна, когато Джулиън се отдръпна от съдържанието му, свивайки устните си в неволна гримаса.

Той заби тапата обратно и ѝ отправи обвинителен поглед.

— Нищо не размътва въображението на младия мъж, така както няколко капки светена вода зад ушите на жената.

Преди да посегне към чантичката отново, той внимателно остави настрана парфюма. За успешните си набези в копринената ѝ вътрешност, беше възнаграден с миниатюрно колче, не по-голямо от перо, обвит кинжал, три кожени гароти с различни дължини и елегантен пистолет с перлен приклад, голям колкото да побере една сачма. Изучавайки мини арсенала на масата, Джулиън поклати глава.

— Приготвила си се за всички възможни ситуации, нали, скъпа моя?

Порция дори не се опита да прикрие самодоволната си усмивка.

— Трябва да видиш какво мога с топлийка.

— Ти си пълна с изненади, нали така, миличка? — Вгълъбеният му поглед пое замечтано пътешествие от спретнатото елече върху роклята ѝ към изтънчените ѝ малки пантофки. — Какви ли други оръжия имаш скрити отдолу?

— Запази дистанция и няма да ти се наложи да разбираш.

— Да допускам ли, че брат ми те е включил в неговата кампания за лов на вампири?

Тя отвърна поглед.

— Не точно. Поне не още — поправи се тя. — Вярвам, че е въпрос на време да проумее каква ценна придобивка бих могла да бъда.

Той я изследваше с неохотно възхищение.

— А пък аз се страхувах какво биха могли да ти сторят онези отрепки от комарджийския ад. Трябваше да се притеснявам какво можеш да им причиниш ти — каза той, прокарвайки длан по дължината на кола. — Или какво би могла да причиниш на мен.

Порция отмести поглед от дългите елегантни пръсти, обвиващи гладката дръжка на дървения кол и се изчерви до корените на косата си.

— Ако тази вечер бях дошла, за да те понижа, вече щеше да си на прах.

— Или щях да имам вечеря, която да прокарам с виното. — По подигравателния блясък в очите му бе невъзможно да се разбере дали я дразнеше, или заплашваше.

Тя му се усмихна весело.

— Ако си гладен, с удоволствие бих изтичала до най-близката месарница да ти взема някое печено говеждо или хубав пай.

— Мислех си за нещо по-свежо. — Още веднъж погледът му пофлиртува с шията ѝ. — Нещо по-сладко.

Усмивката ѝ се стопи.

— Това ли търсеше, когато уби онези жени?

— Това ли си помисли?

— Не знам — отвърна тя, обръщайки се към ръба на прозореца, за да избегне пронизващия му поглед.

От сенките, обгърнали уличката долу, излезе самотен мъж.

— О, не! — стресна се тя. — Това не може да е той! Закле се, че няма да дойде, преди да настъпи утрото.

— Какво има? — Мигновено застанал нащрек, Джулиън се промъкна зад нея. Близостта му накара малките косъмчета по врата ѝ да настръхнат.

Той погледна към улицата над главата ѝ, докато двамата се отдръпваха достатъчно далеч от прозореца, така че да останат незабелязани.

Внушителните рамене, скрити под пелерината на палтото, носено от натрапника, бяха също толкова отличителни, колкото беше и бастунът, стиснат в силната му ръка. Бастун, който можеше да бъде превърнат в смъртоносен кол, само с едно ловко движение на китката.

— Брат ми е повече от предвидим — измърмори Джулиън в ухото ѝ с омайния си глас. — Подозирах, че е въпрос на време да ме потърси.

— Това може и да не е светска визита — позволи си да добави Порция, докато в компанията на Ейдриън се появи дълга, висока и ужасно позната фигура на втори мъж.

Алистър Ларкин беше бивш полицаи и най-добрия приятел на Ейдриън от Оксфорд. Двамата дълго време бяха отчуждени, преди в живота им да се появи Каролайн и да ги сближи, за да потърсят отмъщение срещу Виктор Дювалие, вампирът, който не само бе откраднал душата на Джулиън, но освен това бе убил и първата любов на Ейдриън — Елоиза Маркам. Ларкин, който бе партньор на Ейдриън във вампирското му начинание, също така бе девер на Порция и вдетинен баща на племенниците ѝ близнаци.

Двамата мъже спряха и размениха няколко думи, преди да се отправят към сградата. Сенките им все още се очертаваха върху стената, когато Порция се обърна към Джулиън и положи дланта си върху гърдите му.

— Няма време за губене. Трябва да те изведем оттук веднага.

Той сложи ръка върху нейната, объркан от настойчивостта ѝ.

— Трогнат съм от загрижеността ти, скъпа, но няма нужда да драматизираме чак толкова. Какво ще направи Ейдриън? Ще ми изнесе строга лекция за това, че не водим кореспонденция ли? Той знае, че никога не ме е бивало в тези работи.

— Боя се, че не е дошъл да ти изнася лекции — информира го мрачно тя.

— Тогава какво ще направи — ще се отрече от мен ли? Ще ме лиши от наследство? Можеш ли да си го представиш да влезе тук и с отвращение да обяви: „Ти вече не си мой брат. За мен си мъртъв!“.

След като Порция не успя дори да се подсмихне на шикалкавенето му, той стана доста сериозен. Въпреки че усмивката остана на лицето му, тя вече не достигаше бляскавата тъмнина в неговите очи.

— Значи най-накрая здравият разум е надделял над предаността и братския дълг. — Той сви рамене небрежно. — Изобщо не бих могъл да го виня. Трябваше да прониже с кол черното ми сърце още преди години, когато Дювалие открадна душата ми. Щеше да спести и на двама ни много проблеми.

Порция грабна ръката му и се опита да го издърпа далеч от прозореца.

— Не разбираш ли? Трябва да тръгваме, преди да е станало твърде късно!

Той едва се сдържаше да не ошипе носа ѝ.

— Вече е твърде късно за мен, сладурче. Така че защо не избягаш, преди и ти да си си изпросила някоя лекция от Ейдриън? Няма нужда да се измъчваш заради мен. Това съвсем не е първата тълпа, носеща факли, която срещам.

Чувайки нова врява, Порция се обърна към прозореца и вдигна завесата.

— Предполагам, че това е тълпата — каза тя и посочи противоположния край на уличката.

Висок мъж с тесен нос и подигравателно извита горна устна се бе появил и крачеше по улицата, следван от поне дузина рошави поддръжници, някои от които наистина носеха факли.

— Уолингфорд! — възкликна Джулиън и изруга, когато брат му и Ларкин се приближиха да посрещнат новодошлите. — Надявах се, че този нещастник ще ме остави поне една вечер на свобода, преди да ме хвърли в затвора.

Тя отново го дръпна рязко за ръката.

— Може би, ако не те беше хванал да прелъстяваш годеницата му на вечерята по случай годежа им, сега щеше да е в по-добро разположение на духа.

Джулиън премести обвинителния си поглед към нея.

— Ти беше в парка онази сутрин, нали? Знаех си, че съм те подушил. — Той дръпна къдрица от гъстата ѝ коса и я поднесе към носа си. Ноздрите му почервеняха сякаш отново беше опиянен от някакъв неуловим аромат.

Ароматът на жертвата му.

От улицата долу се чуха приглушени викове, когато мъжете се отказаха от намерението си да нападнат тихомълком. За нейно недоумение, Джулиън се разходи бавно из стаята и потъна в креслото, кръстосвайки глезените си така, сякаш нямаше намерение да мърда през следващия век.

— Какво смяташ да правиш? — настоя да разбере тя. — Просто ще стоиш тук и ще чакаш Ейдриън да дойде и да те пониже ли?

Той излъска ноктите си в маншета на ризата.

— Ако така пожелае той.

— А ако Уолингфорд те спипа пръв?

— В затвора за длъжници няма да е толкова зле — отвърна той весело. — Винаги е тъмно и би трябвало да има много храна.

Неудовлетвореността на Порция най-накрая се превърна в гняв.

— Затова ли се върна в Лондон? Защото ти е дотегнало от мъже, които не могат да те убият, като те предизвикват на дуели? Защото знаеше, че Ейдриън накрая ще те намери и ще направи това, което ти нямаше смелостта да направиш?

В отговор той просто се вторачи в нея с немигащ поглед, като на сова или някакъв друг нощен хищник.

— Помисли ли какво ще стане с мен, ако останеш? — попита тя.
— Може да бъдеш унищожен, но аз също ще бъда погубена.

В очите му проблесна намек за безпокойство.

— За какво говориш?

— Ако ни намерят в тази взета под наем стая заедно — тя дръзна да отправи провокативен поглед на разхвърляното легло, — с репутацията ми е свършено.

Очите му се присвиха.

— Не изглеждаше толкова загрижена за репутацията си, когато дойде в хазартния клуб преди малко.

— Там никой не ме познаваше. Но маркизът на Уолингфорд е много силен и влиятелен човек. Когато той започне да разпространява слуха, че зълвата на виконт Тревелиън е общувала с брат му, безсрамник, който никога не прави добро и прословут развратник...

— Забравяш пиещ кръв злодей — вмъкна той.

Тя продължи сякаш той не бе казал и дума.

— ... няма да има богати виконти или графове, които да поискат ръката ми. Или половин дузина отрочета, които да ме държат прикована в детската стая. — Тя въздъхна многострадално, както често правеше, за да придума Каролайн да ѝ купи някоя скъпа кадифена панделка. — Е, предполагам, че нямам друг избор, освен да стана любовница на някой като Уолингфорд. Сигурна съм, че ще бъде жесток и вискателен господар, но може би след време ще успея да се науча как да задоволявам желанията му.

Джулиън прекоси стаята със зашеметяваща бързина и я хвана за ръката. Докато я дърпаше към вратата, ѝ отправи изпепеляващ поглед през рамо.

— Напълно съм склонен да отговарям пред Господ за греховете си, но проклет да съм, ако позволя да бъдеш наказана за престъпление, което не съм имал удоволствието да извърша тази вечер.

Докато Джулиън се спусна устремено по тъмното стълбище, държейки ръката ѝ в непреклонната си хватка, Порция едва успяваше да поддържа темпото му. Още преди да стигнат до първата площадка, отдолу се чу силен удар. Той спря рязко и протегна свободната си ръка, за да я подкрепи, преди да се е блъснала в него. Въпреки шума от паникьосаното скрибуцане на неравномерното ѝ дишане и тя чу непогрешимия звук от изкачващи се по стълбите ботуши. Бяха си губили времето твърде дълго. Единственият им път за бягство беше пресечен.

Джулиън се обърна нагоре, дръпна я по тясно извитите стъпала и подмина наетата от него стая. Те се изкачваха все по-нагоре, докато не достигнаха до дървената врата на покрива и не минаха с трясък през нея.

Мразовитият полъх на вятъра освободи буйните къдрици на Порция от фибите, които ги придържаха, напомняйки ѝ, че бе забравила шапчицата, дамското си палто и всичките си оръжия в стаята на Джулиън, оставяйки се на неговото и на милосърдието на натрапниците. И въпреки това, вместо страх, през вените ѝ премина странен прилив на оживление. Тънък слой сняг покриваше комините. Блестящи снежинки затанцуваха на колебливата лунна светлина, разхвърляни наоколо от прищевките на вятъра. Въпреки че се бе заклела да изостави детските си копнежи, Порция не можеше да не се почувства така, сякаш се беше озовала в приказно кралство, едновременно красиво и опасно.

Когато беше дете, вярваше, че такова кралство трябва да бъде управлявано от принц със златни коси, който би я спасил от всяка заплаха. Въпреки това, ето я тук, бягаща в нощта, ръка за ръка с тъмен принц, който можеше да ѝ донесе едновременно разруха и избавление.

Те спряха на самия ръб на покрива. Снегът прикриваше мръсотията и саждите на града, който сякаш се разпростираше пред тях като замразен парапет на просторен замък. Съседният покрив беше толкова отдалечен, че бе невъзможно да се скочи до там.

Обезумелите викове и тежките стъпки се приближаваха. След няколко секунди преследвачите на Джулиън щяха да ги настигнат. На ръба на зеещата пропаст, Порция се олюля в ръцете му и от гърлото ѝ излезе нервен сподавен смях.

— От години Ейдриън чуваше слухове за вампири, притежаващи уменията да се превръщат в прилепи. Жалко, че не си един от тях.

Когато Порция се разтрепери, Джулиън я притисна в ръцете си, използвайки собственото си тяло, за да я предпази от вятъра. Отмести косата от очите ѝ се взря в нея с яростен поглед.

— Кажи им, че си дошла да ме търсиш, но мен вече ме е нямало. Че съм избягал от Лондон, за да се спася от яростта на Уолингфорд и няма да ги притеснявам повече. Кажи им, че си дошла да ме убедиш да се прибера вкъщи, защото си знаела как моето отчуждение с Ейдриън влияе на сестра ти и останалите от семейството. Няма да можеш да заблудиш Ейдриън, но Уолингфорд ще ти повярва. Можеш да бъдеш много добра актриса, когато поискаш.

Порция понечи да протестира, но осъзна, че няма смисъл.

— Но къде ще отидеш? Как...? — посочвайки звездния обзор на нощното небе.

Ъгълът на устата му се изви в печална усмивка.

— Преди Ейдриън да го унищожи, Дювалие ми даде един много добър съвет. Каза ми, че ще бъда голям глупак, ако не се възползвам от тъмните си дарби.

Сякаш за да сподели най-тъмната и безценна от тези дарби, той наклони глава над нейната. Там под падащите блестящи снежинки и обкръжаващата ги звездна светлина, на секунди от опасността, той я целуна.

Това не беше съблазнителен набег, изкусно предназначен, за да увеличи удоволствието. Този път той получи всичко, за което копнеше. Езикът му премина през устата ѝ, покорявайки я със страст и сила, които заплашваха да изтръгнат душата ѝ. Дори да имаше кол в едната ръка и пистолет в другата, тя не би могла да се защити срещу този прилив от страст. Нито би искала да го направи.

Джулиън изстена и тя се хвана за ръба на жилетката му, откликвайки на примамливия повик с дълбок стон, който сякаш не бе излязъл от нейното гърло. Стонът се превърна в безпомощна тревога, когато той отдели устните си от нейните и я отдръпна нежно от себе си.

Тя отвори очи точно навреме, за да го види как се обръща и се хвърля от ръба на покрива. Преди викът, стаен в гърлото ѝ, да успее да изригне, той беше изчезнал. Тъмна форма прелетя над покрива,

понасяйки се в нощното небе. Порция наблюдаваше грациозните му движения с отворена уста, докато той се приближаваше към яркия полумесец на луната.

Отърсвайки се от шока, тя допря ръцете си до устата и се провикна:

— Не изяждай никого!

Може би не беше нищо повече от трик на вятъра, но тя можеше да се закълне, че чу гласа на Джулиън да долита до нея в отговор: „Не се заяждай!“.

След миг вратата се отвори рязко и на нея не ѝ остана нищо друго, освен да се обърне и да посрещне тълпата с горящите факли и смръщеното чело на девера си.

ГЛАВА ПЕТА

— Какво трябва да направя, за да те опазя от него?! Да те заключа надалеч в някой манастир? Най-малкото, заради това, че кракът му не може да стъпи на свята земя! — Ейдриън крачеше по дължината на всекидневната и за пореден път остави прясна пътечка от стъпки върху елегантния обюсонски килим. Съдейки по сенките под очите му и факта, че все още носеше измачканите панталони, риза и жилетка от предишната вечер, той изглежда не беше спал повече от няколко часа, откакто бе довел Порция у дома.

— Може би трябва да проверя дали братовчедът Сесил е все още на брачния пазар — предложи Каролайн, имайки предвид някогашното предложение на онази развратна свиня, да прекърши волния дух на Порция с бой.

Тази забележка предизвика два втречени и изпълнени с ужас погледа от страна на Ейдриън и Порция. Каролайн примигна невинно и добави:

— Или дали леля Мариета се *нуждае* от придружителка.

Осъзнаха, че се шегува с тях. Каролайн се настани на брокатения диван и сложи Елоиза на коленете си. Детето с медноцветни къдрици се оказа в непосредствена опасност от поглъщането на скъпите морски перли, които Ейдриън беше подарил на съпругата си за третата им годишнина.

Меката следобедна светлина се прокрадваше през високите сводести прозорци в просторната стая. Порция успя да отложи предстоящата дискусия с няколко часа, тъй като на път за дома бе симулирала припадък в каретата, а след това, когато Ейдриън я остави в ръцете на чакащата Каролайн, се разрида сърцераздиращо. За съжаление, стратегията ѝ имаше обратен ефект. Забавянето даде възможност на Ейдриън да повика останалата част от семейството и така всички станаха свидетели на нейния позор.

Другата сестра на Порция, Вивиан стоеше в коженото кресло, близо до камината и грижовно следеше с поглед двамата

четиригодишни русокоси близнаци, които играеха с дървените войничета пред уютния огън. Дори и едновременното раждане на двама многообещаващи пакостници не можеше да разруши нейното пословично хладнокръвие. Според семейната легенда, когато акушерката поставила и второто бебе в ръцете ѝ, тя просто прошепнала: „О, боже! Виждаш ли това?“, докато нейният смел съпруг беше рухнал на килима в безпаметен припадък.

Алистър Ларкин, когото всички наричаха просто „Ларкин“, поклати глава — жест, останал му от времето, когато работеше за полицията. Той се бе изправил зад стола на жена си и на всеки няколко минути се навеждаше, за да помилва златната ѝ коса. Имайки предвид суровите му устни и ястребов нос, някои хора може би се питаха как такъв обикновен мъж бе успял да спечели сърцето на красавица като Вивиан Кабът. Но това бе само докато не видеха как проникателните му кафяви очи се озаряваха, когато погледнеше към нея.

За предстоящото си нахокване, Порция бе избрала тъмнозелена утринна рокля, надявайки се в нея да изглежда достатъчно смирена и разкаяна. Към тоалета бе подбрала и подходяща кадифена лента. Тя седна на любимия си диван и постави ръце в скута си, докато наблюдаваше как Ейдриън ускорява крачките си.

— Джулиън е мой брат! — напомни ѝ той. — Трябваше да ми се довериш, че ще се погрижа за ситуацията, а не да се впуснеш в някаква си жалка мисия на своя глава.

— Вярвах, че ти наистина ще се погрижиш, Ейдриън. Точно затова бях толкова притеснена.

Той се обърна с лице към нея.

— Наистина ли вярваш, че ще забия кол в сърцето на малкото си братче, без преди това да поискам учтивото ти разрешение?!

— Ейдриън... децата! — напомни му Каролайн, правейки му знак да внимава, като сложи пръст на устните си.

Отправяйки ѝ разочарован поглед, Ейдриън отиде при висящия в ъгъла пискюлен звънец и го дръпна здраво. Сякаш измина цяла вечност преди техният стар иконом Уилбъри да се появи с провлачената си походка. С изпитите си бузи, приведения гръб и разчорлената бяла коса, той изглеждаше най-малко на двеста седемдесет и пет години.

— Скъпи Уилбъри — каза Каролайн, — бихте ли били така добър да вземете децата и да ги наглеждате за малко?

— Това ще бъде върховен момент за моите златни години, милейди! — отвърна икономът с мразовита учтивост. — Това е кулминацията на дългия ми живот, а аз вече чаках благосклонно и смирено Черният косач да ме освободи от моите земни задължения.

Неподатлива на неговия сарказъм, Каролайн му отправи лъчезарна усмивка.

— Благодаря ви, Уилбъри, мисля, че това е всичко.

Докато се влачеше към камината, икономът си мърмореше тихо.

— Аз просто обичам деца, вие знаете това. Безумно обичам да угаждам на малките съкровища с пипащи ръчички и дребни лепкави пръстчета, които цапат всяка току-що полирана повърхност в къщата.

Когато икономът се облегна на камината, близнаците прекъснаха играта си и го погледнаха очаквателно. Оголвайки своите заострени и пожълтели зъби в подобие на усмивка, той каза с груб и рязък тон:

— Хайде, момчета! Ще ви заведе в кухнята за по един хубав горещ шоколад.

С разширени от страх очи двете момчета скочиха на крака и пищейки изхвърчаха от стаята. Уилбъри се изправи толкова, колкото му позволяваше изгърбването и завъртя очи.

— Уилбауи! — изписка Елоиза, изхлузвайки се от скута на майка си. Тя пресече стаята с клатушкане и обви ръце около мършавия крак на иконома. Погледна нагоре към него и примигна с дългите си ресници. — Аз искам какао.

С многострадална въздишка Уилбъри пое дебеличкото дете на ръце и всяка една от древните му кости изскърца в знак на протест. Момиченцето радостно задърпа уродливите му уши, когато той я понесе към вратата. Неговото свъсено изражение никога не се променяше, но когато премина покрай Порция, той почти незабележимо ѝ намигна.

Тя му отвърна с усмивка, окуражена от факта, че има поне един съюзник в тази къща. Когато станеше въпрос за Джулиън, Уилбъри винаги беше пристрастен. След като Дювалие го превърна във вампир, Уилбъри бе единствения посветен в тъмната тайна на братята. Двамата с Ейдриън превърнаха подземие на фамилия замък, което Джулиън обитаваше, в покои, достойни за принц. Уилбъри бе спечелил любовта

на Порция завинаги, като охраняваше вратата на балната зала в имението, докато тя се упражняваше в забиването на колове и стреляше с арбалет, вместо да танцува и да спряга френски глаголи. Той почистваше и парчетата от многобройните вази и бюстове, които тя разбиваше, като само мърмореше укорително.

Преди да се обърне към Порция, Ейдриън изчака, докато дъщеря му се отдалечи на достатъчно разстояние, за да не чува разговора им.

— Предполагам, че трябва да обвинявам единствено себе си. Трябваше да се досетя, че нищо добро няма да излезе от това твоё увлечение.

— Вече няма нужда да се тревожиш за това — отвърна Порция с подчертана официалност, въпреки че споменът за целувките на Джулиън накара шията и устните ѝ да пламнат. — Ти беше прав през цялото време. Джулиън не е нито мъжът, нито дори вампирът, когото помня. — Тя наведе глава, като преднамерено избягваше зоркия поглед на Каролайн. Въпреки че с Вивиан бяха по-близки на години, Каролайн винаги е била тази, която можеше да разгадае какво става в сърцето ѝ.

— Какво точно ти каза той, когато го попита за убийствата? — Ларкин се наведе напред, неспособен да сдържа повече вроденото си любопитство. — Отрича ли да знае каквото и да било за тях, или си призна?

— Не направи нито едното от двете — мрачно си припомни Порция. Което означаваше, че той определено крие нещо. Но кого се опитва да предпази? Себе си? Или някой друг?

Въпреки че не беше склонна да лъже семейството си, когато срещна проникателния поглед на Ларкин, тя отвърна:

— Нямах възможност да го попитам. Страхувам се, че твоят импровизиран лов на вещици прекъсна разпита ми.

Ларкин се настани на страничната облегалка на креслото. Разочарованието му беше осезаемо. Вивиан потупа коляното му и се усмихна на малката си сестра.

— Наистина не знам защо е цялата тази врява. Единственото важно нещо е, че Порция се прибра при нас здрава и непокътната.

— Бих искал тя да стои настрана — възрази Ейдриън. — Разбира се, не мога да разчитам на това, докато Джулиън се спотайва наоколо.

— Той ми каза, че напуска Лондон — тихо отвърна Порция. — Така че няма да създаде неприятности на никого.

Тъжна сянка премина през лицето на Ейдриън, карайки нейното собствено сърце да се свие от съжаление. Порция нямаше как да знае дали Джулиън е казал истината, или думите му са били хитра машинация, за да отвлечат подозренията им от него. Тя дори не се осмели да каже на Ейдриън, как брат му беше извършил бягството си. Предпочиташе да ги остави да вярват, че Джулиън е използвал свръхестествената си сила, за да се спусне от покрива по отводнителния улей. Въпреки всичките им битки, досега никой от тях не беше попадал на вампир, който да успее да съсредоточи силите си достатъчно дълго, за да се преобрази в прилеп. Ако Ейдриън заподозреше за рядката дарба на брат си, можеше да реши, че е още по-голяма заплаха.

Ейдриън я изненада, когато се отпусна тежко на ръба на дивана и прокара ръка през брадясалата си челюст.

— Знам, вероятно си мислиш, че преигравам, но когато те видях да стоиш на ръба на онзи покрив, с пребледняло лице и коса, цялата в безпорядък...

— Повярва в най-лошото — завърши тя вместо него.

Ейдриън кимна.

— Бях ужасен, питах се дали отново не е... пил от теб. Това щеше да го доближи още повече до желанието да те убие или дори нещо по-ужасно — да открадне душата ти.

Знаейки, че не душата, а сърцето ѝ е това, което бе в опасност, Порция сложи ръка в неговата и я стисна.

— Извинявай, че толкова те изплаших. Уолингфорд беше отчасти прав. Аз просто искам да го върна у дома. Заради теб. — Това беше самата истина и тя се четеше в погледа, който отправи към семейството си. — Заради всички нас.

Ейдриън се изправи, помогна на Порция да стане на крака и я целуна нежно по челото.

— Вивиан е права. В момента най-важното е, че си у дома и си в безопасност. Ще се тревожим за останалото по-късно.

Когато Ейдриън тръгна към вратата, Вивиан стана и с грациозен жест оправи полите си.

— Ела, скъпи — каза тя на съпруга си. — По-добре да отидем да спасим момчетата от ръцете на Уилбъри, преди да ги открием затворени в някое готварско гърне.

— Те не заключиха ли бедния Уилбъри в шкафа последния път, когато ги оставихме сами с него? — попита Ларкин.

— Не, това беше по-предишния път. Последният път той ги заключи в килера с метлите — отвърна тя, докато двамата последваха Ейдриън и излязоха от всекидневната.

Само Каролайн остана на мястото си, следейки със замислен поглед играта на пламъците в огъня. Порция се измъкваше през вратата, когато сестра ѝ каза:

— Не бързай толкова, малката!

Тя разшири очи, отправи невинен поглед към Каролайн и се престори, че нея е чула.

— Каза ли нещо?

Каролайн потупа с ръка мястото до себе си на дивана и се усмихна също толкова невинно.

— Защо не седнеш при мен да си поговорим?

Порция неохотно се подчини и се отпусна на дивана, запазвайки мълчание.

— Ти знаеш — каза Каролайн, играейки си с кърпичката с монограм в скута си, — че умирах от любопитство, но през всичките тези години не съм те принуждавала да ми кажеш какво се случи между вас двамата с Джулиън в онази гробница.

Порция не може да прикрие издайническото си трепване. Не беше допускала, че сестра ѝ ще започне да я разпитва за събитията от миналата нощ, нито за тези от преди шест години.

— Възхищавам се на твоята сдържаност. Това е много нетипично за теб.

— Предполагам, беше по-лесно за всички нас да се преструваме, че това просто не се е случило, нали? — Каролайн я погледна с откритите си сиви очи. — Но никога не престанах да се питам дали Джулиън не отне от теб нещо повече от кръвта ти в онази гробница. Това може би ще обясни твоята продължителна привързаност към него и очевидното ти нежелание да се омъжиш.

Порция съумя да запази гласа си безгрижен, но не успя да спре издайническото изчервяване по бузите си. Тя изучаваше ръцете си и в

момента силно желаше да има кърпичка, която да мачка.

— Ако си имала такива подозрения, защо не изпрати доктор, който да ме прегледа?

— Ейдриън го предложи, но аз отказах да те подложа на такова унижение. И двамата бяхме на мнение, че вече бе страдала достатъчно в ръцете на брат му.

Преди да успее да се овладее, Порция се изсмя кратко, с което издаде нервността си.

— Оценявам загрижеността ти, Каро, но мога да те уверя, че няма жена, която някога да е страдала без причина в ръцете на Джулиън Кейн.

— Дори сега? — възрази Каролайн и погледна изпитателно сестра си.

Тъй като не можеше да отговори на този въпрос, тя просто стана и излезе от всекидневната с високо вдигната глава, запазвайки тайната за себе си.

Тази нощ Порция се отпусна свита на кълбо в креслото пред прозореца на своята спалня на третия етаж. Тя наблюдаваше как светлините на къщите, наредени от другата страна на площад Мейфеър, гаснеха една по една. Когато и последната лампа угасна, единствено далечния звън на църковната камбана отекваше самотно в тъмнината, оставяйки Порция сама с луната.

Тя разтвори широко прозореца, защото предпочиташе хладния порив на вятъра пред задушаващата топлина на огъня от тухлената камина. Въпреки че каретите бяха направили кални бразди по калдъръмените улици, снегът все още стоеше по покривите на къщите и дългите клони на дърветата, от които струяха блестящи трепкащи светлинки. Тънката мъгла стелеше своите призрачни пръсти по безлюдните улици. Порция загърна още по-плътно вълнения шал около тънката си памучна роба, изпълненият ѝ с копнеж поглед бродеше в нощта. Притихналата къща я караше да се чувства така, сякаш е единствения човек, останал буден в целия свят. Но знаеше, че Джулиън е някъде навън, затворник на нощта, с всичките ѝ опасности и изкушения. Доколкото го познаваше, сега той най-вероятно бе в

обятията на някоя друга жена, която нямаше да бъде нищо повече, освен поредната вкусна вечеря.

Докосна с пръст плътната си долна устна, припомняйки си чувствения натиск на търсещата му уста върху нейната. Спомни си как я целуваше, сякаш за него тя бе едновременно спасение и гибел; как я прегръщаше толкова плътно с ръцете си, че дори яростният камшик на вятъра не успя да ги раздели.

Но накрая се отделиха един от друг.

Тя бавно свали ръката от устните си. Дали целувката на Джулиън беше целувка за сбогом?

Ами ако той отново тръгне да се скита по света, прокуден от всички, които някога са го обичали? Може би нямаше да го види никога повече. Някак тази перспектива ѝ се струваше още по-непоносима, отколкото предишната. С течение на времето тя бе започнала да мисли, че онези моменти в ръцете му не са били нищо повече от сън, самозаблуда на жена, предопределена да прекара живота си в копнеж по мъж, който никога няма да бъде неин.

Вятърът, стенещ през надвисналите в двора дървета, я накара да потръпне. Тя се протегна да затвори прозореца, но след миг колебание го разтвори още по-широко.

— Върни се у дома, Джулиън — прошепна тя в нощта. — Върни се, преди да е станало твърде късно.

Джулиън се промъкна през прозореца на спалнята ѝ, стъпвайки на краката си безшумно и грациозно, като котка. В този момент той трябваше да е на половината път към Франция, прекосявайки Ламанша заедно със заможния Кътбърт.

Вместо това, прекара деня, свит в един изоставен склад в Черинг Крос, чакайки бледото зимно слънце да залезе. Беше излязъл веднага след изгряването на луната. Избягваше оживените улици „Флийт стрийт“ и „Странд“, където някой от хората на Уолингфорд можеше да го причаква и преди да осъзнае, безцелното му скитане го беше отвело на алеята зад имението на брат му.

Джулиън дълго време стоя там, но когато Ларкин, придружен от русокосата Вивиан и бъбреците в един глас малки момченца, излязоха да изчакат превоза си, той се скри обратно в сенките на нощта.

Наблюдаваше през осветения прозорец, как Каролайн влезе в кабинета на Ейдриън, а после се настани в скута на брат му, опитвайки се да го накара да забрави тревогите с една чувствена целувка. Докато двамата станаха и бавно прекосиха стаята, хванати за ръце, Джулиън изучаваше красивото лице на брат си, знаейки, че е виновен за новите бръчки, които видя там. Ейдриън беше склонен да поеме всяка отговорност, която Джулиън трябваше да носи.

Докато Уилбъри правеше обичайната си обиколка из къщата, гасейки и последните свещи, Джулиън изчакваше да настъпи подходящият момент. Беше лесно да си търпелив, когато имаш цяла вечност за губене.

Или поне така си мислеше той, докато не заобиколи бавно предната част на къщата и не видя Порция да стои на прозореца в спалнята си. Тя се взираше в нощното небе, беше подпряла брадичката си в ръка и приличаше на изпълнено с копнеж дете, на което току-що са казали, че лунният човек е заминал за някоя слънчева страна. Джулиън знаеше, че трябва мълчаливо да се сбогува с нея и после да излезе обратно в сенките, към които принадлежеше.

Той щеше да напусне Лондон. Убийствата щяха да спрат. И ако тя прекара остатъка от живота си, мислейки най-лошото за него, нямаше ли така да бъде най-добре за нея? Джулиън се обърна да си върви.

— *Върни се у дома, Джулиън. Върни се, преди да е станало твърде късно.*

Той замръзна, острият му слух долови ехото на прошепнатите думи. Погледна обратно към прозореца, само за да открие, че е празен.

— Дано глупостта съвсем не ме е обзела — измърмори под носа си, но дори от тук можеше да види, че прозорецът стои отворен.

Остана там много дълго време, мислейки си, че дори безгрешният му брат едва ли би могъл да устои на тази убедителна покана. В един момент беше стъпил здраво на покритата със сняг земя, а в следващия се промъкваше през прозореца като крадец, с намерението да открадне някое безценно съкровище.

Пристъпи тихо към леглото. Покрито от четирите страни с драперии от балдахин, то приличаше на султанска шатра. Докато отдръпваше блестящите завеси, не беше трудно да си представи, че

жената, която спеше тук, управлява както харема на мъжа, така и сърцето му.

Тя беше опитала да укроти непокорните си къдрици в две стегнати плитки, но няколко тъмни копринени кичура се бяха измъкнали и обгръщаха лицето ѝ.

Порция спеше по гръб, с ръка, положена под зачервената от съня ѝ буза. Джулиън изкриви устни в измъчена усмивка, когато видя, че в другата си ръка стиска заострен кол.

— Това е моето момиче — прошепна той, докато от разтворените ѝ устни се отрони деликатна въздишка. Въпреки склонността към капризничене, Порция винаги бе практична.

Джулиън знаеше, че ако е по-настоятелен в ухажването си, заостреният кол в действителност беше много слаба защита. Можеше да бъде благодарен единствено за това, че Порция все още не съзнаваше колко други оръжия притежава срещу него. Оръжия, които бяха смъртоносни за сърцето му.

Не отне много време на свръх изостреното му обоняние да го предаде. Ноздрите му пламнаха, когато се наведе по-близо и си позволи забранения лукс да пие от нейния аромат. Ако не беше тълпата от немити тела и цигарен дим в игралната зала, той щеше да усети уханието ѝ, когато пристигна и да има време да избяга от задния изход. Тя миришеше точно така, както в спомените му — чисто и сладко, като разлюлени от вятъра чаршафи, оставени да съхнат на слънце. И все пак в основата на този невинен аромат на розмарин и сапун беше неустоимата женска миризма на мускус, неуловим парфюм, който докарваше мъжете до лудо желание от векове насам.

Джулиън преглътна, докато отчаяно се бореше с копнежа си по нея и порива да зарови лице в шията ѝ. Той беше дяволски гладен и нейното съблазнително ухание го караше да копнее да я вкуси по много начини.

В известен смисъл беше по-лесно да стои на разстояние от нея, като се преструва, че тя е все още едно нещастно влюбено малко момиче. Беше поставил между тях океани, континенти и десетки други жени, задоволявайки се със спомените за нея, които го възбуждаха и измъчваха едновременно.

Често се питаше дали той бе причината Порция да не се омъжи досега. Джулиън със сигурност беше прекарал предостатъчно самотни

и болезнени часове между залеза и зората, представяйки си я в ръцете и леглото на друг мъж. Тя все още беше тук, все още носеше белега от неговата целувка на шията си, като изгорено клеймо. Не му убягна иронията. Тя носеше отпечатъка му, но той никога не би могъл да я притежава за себе си.

И защо не?

Джулиън настръхна. Този ироничен глас и мрачните му проникновения му бяха добре познати. Изобщо не беше изненадан да открие сходство между собствения си тембър и ласкателния тон на Виктор Дювалие. В крайна сметка Дювалие беше този, който го превърна във вампир. Той беше този, който го подиграваше и го закле, че никога няма да намери миг покой и удовлетворение, докато не спре да се опитва да бъде човек и не се остави да бъде такъв, какъвто е — чудовище. Дювалие, който беше хвърлил Порция в ръцете му в онази гробница, окуражавайки го да утоли глада и самотата си, като изтръгне душата ѝ и я обвърже завинаги със себе си.

Оттогава изкушението не беше загубило очарованието си. Многобройните нощи, в които се хранеше, но не успяваше да задоволи глада си, безкрайните любовни авантюри, които му позволяваха да се докосва до любовта, но не и наистина да я почувства, само засилваха копнежа му към Порция.

Той не беше в състояние повече да се бори срещу желанието да я докосне и прокара върха на пръста си по дължината на бледия белег на шията ѝ. Израз на недоволство пробяга по лицето ѝ. Устните ѝ се разтвориха с леко стенание, което не можеше да се определи като израз на удоволствие или на болка.

Дива вълна на възбуда заля слабите му и той усети как зъбите му се удължават и изострят в безразсъдно очакване. Порция обърна лицето си към него и когато той внимателно измъкна кола от ръцете ѝ, тя промърмори протестиращо в съня си.

Предай се.

Съблазнителният шепот се увиваше като коприна в сънищата на Порция, увещавайки я да сваля всичките си защитни прегради. Да остави и последното си оръжие и да се потопи в отворените обятия на завихрящата се тъмнина.

Тя вече не беше сама в мрака. Той беше тук. Гласът, който я призоваваше да признае всичките си тайни копнежи, бе неговия.

Порция чувстваше как се губи в хипнотизиращата сила на шепота му, усещаше как крайниците ѝ натежават с всеки следващ неин дъх и удар на сърцето ѝ. Той трябваше да я има. Без нея щеше да умре. Повече не можеше да се противопоставя на настоятелното му желание и на властта му. Тя отдръпна с треперееща ръка косата си, предлагайки му шията си.

Порция се събуди рязко. Сънят ѝ бе толкова реален, че тя почти очакваше да намери Джулиън надвесен над нея с оголени зъби. Но единственото нещо, надвиснало над нея, беше балдахинът на леглото. Тя сложи ръка върху белега на гърлото си и една треперееща въздишка се откъсна от устните ѝ. Що за извратено създание беше тя? Сънят трябваше да я ужаси, не да остави гърдите ѝ напрегнати, а тялото ѝ изпълнено с копнеж.

Притисна другата си ръка към разтуптяното си сърце и осъзна, че тя беше празна. Заостреният кол трябва да се е изплъзнал от нея, докато се е въртяла в чаршафите. Тя не знаеше дали някога би могла да го използва срещу Джулиън, но познатата му тежест все още я успокояваше.

Порция се завъртя, за да претърси завивките. Тогава видя кола, поставен на възглавницата до нея, овързан по цялата дължина с елегантно оформена панделка от тъмночервена лента. Предишната нощ Порция беше хвърлила кадифената лента върху печалбите на Джулиън в игралната зала.

Чудейки се дали още сънува, тя бавно се изправи и леко прокара трепереещите си пръсти по красивата панделка. Порция отправи бърз поглед към прозореца.

Грабна кола, хвърли завивките и изтича до него. Той беше затворен, но не беше заключен, сякаш някой го беше притворил от външната страна. Това бе невъзможно, тъй като нямаше тераса, стълба или дърво на по-малко от десет крачки от нейната спалня. Тя отвори прозореца и в загрятата от топлина стая нахлу студеният порив на вятъра. Някой не само беше затворил прозореца, но беше разпалил огъня с нови трупи дърва.

Тя се надвеси над перваза, претърсвайки сенките долу за каквото и да е движение. Но нощта с нейната далечна луна и искрящи звезди беше не по-малко самотна от преди. Свлече се на креслото до прозореца и завъртя заострения кол в ръцете си. Порция лесно можеше

да си представи как сръчните пръсти на Джулиън обвиват лентата около смъртоносната дължина на кола, преди внимателно да го остави на възглавницата ѝ.

Какво трябваше да означава това — покана или прощален подарък? Обещание или предупреждение?

Предай се, беше прошепнал той в съня ѝ. Но какво искаше от нея да предаде? Сърцето си? Надеждите? Или душата? Притискайки кола към гърдите си, тя обърна лицето си към луната и зачака изгрева.

На следващата сутрин Порция забърза към стаята за закуска, прикривайки една прозявка с ръка. Тя беше бдяла пред прозореца през по-голямата част от нощта. Накрая беше заспала точно когато първите лъчи на слънцето се бяха появили, надничайки над върховете на покривите. Беше се събудила след два часа сън, мускулите ѝ се бяха схванали и я боляха, а в замръзналите си пръсти все още стискаше заострения кол.

Преди да слезе по стълбите Порция бе пхнала украсеното с панделка оръжие в джоба на полата си. Знаеше, че в крайна сметка ще трябва да го покаже на Ейдриън, но в едно егоистично ъгълче на сърцето си искаше да го задържи за себе си още малко и да го скрие от погледите на другите. Това може би беше последната тайна, която тя и Джулиън щяха да споделят.

Ейдриън седеше начело на масата заедно с Каролайн от едната му страна. Съдейки по тъмните сенки под очите му, той не беше спал повече от Порция тази нощ. Техните мрачни физиономии бяха в контраст с ярката светлина на слънчевите лъчи, които проблясваха през френските прозорци и се отразяваха в останалия по терасата сняг. Малката Елоиза, която обикновено се забавляваше да хвърля част от овесената си каша по Уилбъри, беше видимо разсеяна. Ларкин се бе настанил в стола срещу Ейдриън, шалчето му беше наполовина развързано, а светло кестенявите му коси — разрошени така, сякаш бяха издухани от зимна вихрушка.

В стаята нямаше нито един слуга, който да обслужва семейството, а чиниите, които бяха препълнени с ястия от наредените на елегантния орехов бюфет плата, изглеждаха непокътнати. Порция наблюдаваше как Каролайн разсеяно бъркаше леко сварените си яйца с

вилищата за предястие, без да има намерение да сложи залък в устата си.

Тя погледна озадачено масата.

— Какво ви става на всички? Изглеждате така, сякаш някой е умрял.

— Някой наистина е умрял — отговори ѝ Ларкин с рязък тон, пригласяйки един непокорен кичур коса, паднал над очите му. — Имало е още едно убийство в Черинг Крос миналата нощ, този път е било още по-жестоко от предишните.

Порция посегна сляпо към облегалката на стола, пожелавайки си да има някой слуга наоколо. Не можеше да разчита повече на краката си да я удържат. Каролайн се протегна и стисна ръката на Ейдриън.

— Не е възможно да е бил брат ти. Ти чу Порция. Тя каза, че е напуснал Лондон.

Ейдриън поклати глава, очите му бяха мрачни, както и изражението му.

— Може би щях да съм спокоен, ако знаехме със сигурност, че вече го е направил.

— Не е — каза рязко Порция в последвалата след думите на Ейдриън тишина и привлече всички погледи в стаята към преbledнялото ѝ лице. — Той е идвал в стаята ми миналата нощ, докато съм спяла и е оставил това за мен. — Тя извади от джоба на полата си заострения кол и го хвърли на масата. Панделката се разви върху колосаните ленени бели покривки на масата, като ивица от засъхнала кръв. Ейдриън го гледаше мълчаливо, а един мускул на челюстта му потрепваше.

— Скъпи... — прошепна безпомощно Каролайн, протягайки ръка към него. Отблъсквайки ръката ѝ, той избута стола назад и се изправи. Заобиколи масата, но преди да достигне до вратата, Порция вече беше там и блокираше пътя му.

— Недей! — Закани се той с пръст, насочен към гърдите ѝ. — Толкава, колкото ако беше и моя родна сестра и бих свалил луната от небето, ако зная, че това ще те направи щастлива. Но не мога да ти позволя да ме спреш да сторя това, което трябва.

— Не искам да те спирам — отвърна тя. Зловещо спокойствие бе обладало сетивата ѝ, оставяйки цялото ѝ тяло вцепенено. — Искам да ти помогна.

— Как? — попита той предпазливо.

— Като му предложим нещо, на което не може да устои.

— И какво по-точно би могло да е това?

Порция изкриви чувствените си плътни устни в своята най-прелъстителна и опасна усмивка.

— Мен.

ГЛАВА ШЕСТА

По мокрия калдъръм се стелеше тънка завеса от мъгла. По-рано през деня хладният дъжд беше отмил и последния сняг от улиците, оставяйки ги да блестят мрачно на светлината на уличните лампи. Облаците все още висяха ниско над покривите и комините на града, правейки безлунната нощ перфектна за лов.

Три фигури изплуваха от мъглата — една жена, заобиколена от двама мъже. Въпреки дребния ѝ ръст и фактът, че и двамата се извисяваха над нея с повече от един фут, един случаен наблюдател можеше да оцени, че жената беше най-опасна от тримата. И в този момент той щеше да бъде напълно прав.

Тъмносините ѝ очи блестяха решително под качулката на гълъбовосивата ѝ наметка. Стройните ѝ бедра се поклащаха с всяка стъпка, правейки походката ѝ опасно арогантна. От нея се излъчваше увереност и целеустременост. Тя може и да бе готова да изиграе ролята на жертва, но всеки, достатъчно глупав да ухапе стръвта, която му предлагаше, щеше да бъде ясно предупреден, че извършва това на свой риск.

Тъй като бяха достигнали покрайнините на бедняшките квартали, които се намираха точно зад кралските конюшни, Ейдриън сложи пръст на устните си и направи движение по посока на безлюдната алея. Тримата се свиха в сенките на една надвиснала стряха, както повечето безделници, излезли да направят някоя злина в такава мъглива и страшна нощ.

Този остров на мизерията, между Черинг Крос и краят на улица „Мел“, беше перфектното прикритие за целите на всеки подлец, вампир или смъртен. Извитите алеи и тесните улички разделяха мизерните коптори от опушените бардаци, които носеха измамно екзотични имена като „Карибските острови“ и „Бермудите“. Много злочести жени бяха завличани в някоя от тези тъмни и безлюдни улички и никога не са били видени отново.

— Сигурна ли си, че можеш да го направиш? — обърна се Ейдриън към Порция с намръщено от притеснение лице.

— Само гледай — отговори тя и отгърна качулката на наметката си, така че меките гънки на одеждата ѝ да застанат свободно на раменете.

Отдолу носеше вечерна рокля от тежко рубинено кадифе с кървавочервен цвят, чиито къси ръкави и дълбоко квадратно деколте бяха по-подходящи за някоя проститутка, отколкото за балдъзата на един уважаван виконт. Тя силно издърпа надолу плътното прилепналия банелен корсет и щедро разголи извивките на бюста си.

Ейдриън веднага посегна да го върне обратно, но тя го плесна през ръцете. Той въздъхна примирено.

— Не мога да повярвам, че те оставих да ме убедиш в това. Сестра ти беше твърдо против, както знаеш. Ако допусна да ти се случи нещо, тя ще ми откъсне главата.

— А Вивиан ще ми откъсне... — започна Ларкин, но спря, когато Ейдриън се изкашля. Прочиствайки гърлото си той завърши: — Е, тя просто ще ми откъсне главата.

Порция оправи фибите си, като издърпа няколко къдрави кичура от прибраната на кок лъскава черна коса, осъзнавайки, че дори смъртен мъж не би могъл да устои на жена, която изглежда така, сякаш току-що се е въргала в леглото.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се страхуваше да не го чуят, но въпреки това се опита да се овладее и да спре треперенето на ръцете си.

— Не е необходимо вие двамата да се суетите около мен като квачки около пиленцето си. Обучавам се да се сражавам от години. Винаги сме знаели, че този ден ще дойде.

— Не и с Джулиън като наша плячка — тихо ѝ напомни Ейдриън.

Порция прехапа устните си, за да им придаде малко цвят. Надяваше се, че щипецият януарски вятър ще накара безкръвните ѝ страни да порозовеят леко.

— Тогава трябва да спрем да мислим за него като за Джулиън, нали? И да започнем да мислим за него като за безмилостния убиец, в който се е превърнал.

Двамата мъже си размениха разтревожени погледи, но когато Ларкин отвори уста, за да заговори, Ейдриън поклати глава предупредително. Той посочи един изоставен склад надолу по улицата.

— Ние ще бъдем точно от другата страна на пътя, Порция. Ако се натъкнеш на каквито и да е било проблеми, ще дотичаме веднага.

Той пристъпи по-близо и разтвори ръце, сякаш за да я прегърне, но Порция отстъпи настрана. Чувстваше костите си крехки като тези на Уилбъри. Страхуваше се, че ще се разпадне, дори само ако някой от двамата им я потупаше по рамото.

— Имаш ли всичко, от което се нуждаеш? — попита Ейдриън неловко и пхна ръце в джобовете на палтото си.

— Мога само да се надявам — отговори тя и извади заострения кол от тайния джоб, който Вивиан беше пришила на полата на Порция. Същият, който Джулиън беше оставил на възглавницата в спалнята. Преди да го прибере обратно в джоба си, тя отвърза бургуненочервената панделка от оръжието, след което завърза кадифената лента около изящната дължина на шията си, което я направи още по-примамлива мишена. — Но съм убедена, че притежавам всичко, от което той се нуждае.

Докато извърщаше глава към алеята, за да огледа и двете посоки на пустата улица, Ларкин измъкна малък пистолет за дуел от джоба на палтото си и ѝ го подаде.

— Ако някой друг ти налети, просто стреляй с това във въздуха.

— Или в него — добави Ейдриън безмилостно.

Те учтиво извърнаха очи, когато тя повдигна полите си и затъкна пистолета в жакетиера си. Порция потрепери от допира на студената стомана до кожата ѝ.

— Твърде е възможно, когато се появиш пред него, той да заподозре, че това е капан — предупреди я Ейдриън.

— Едва ли — отвърна тя, имайки предвид безграничната му арогантност. — Той най-вероятно ще помисли, че съм дошла да ми прочете нещо от поезията на Байрон пред огъня или да го предупредя, че идваш за него.

Тя се изправи, а стоманеният блясък в очите ѝ им каза, че бе готова. Ейдриън и Ларкин кимнаха с глава, след което я съпроводиха до началото на алеята. Когато излязоха на улицата, тримата се разделиха, сякаш току-що бяха приключили с някоя мръсна любовна

среща. Когато Ейдриън и Ларкин тръгнаха с олюляване към един от вертепите, грубият им смях прокълтя в нощта. Порция продължи в обратната посока. Изглеждаше още по-беззащитна клатушкайки се на точетата на малките си пантофки.

Въпреки че знаеше, че е въпрос само на минути двамата мъже да се върнат и скрият в изоставения склад, тя никога не се беше чувствала толкова сама в живота си.

През тези пет дълги години се беше утешавала, че Джулиън е някъде навън в нощта, мислейки за нея, така както тя беше мислила за него. Лишавайки я от тази илюзия, нощта настъпи необятна и студена като безлунното небе. Тя не искаше нищо друго, освен да се загърне по-плътнo в наметката си, но вместо това отърси дрехата от едното си рамо и вдигна високо брадичка, разкривайки уязвимата извивка на шията си.

Заразхожда се бавно, защото нямаше желание да се отдалечава прекалено много от изоставения склад. Бяха избрали мястото съзнателно, защото беше само на няколко пресечки разстояние от мястото, където бяха намерени двете убити жени. Подскочи, когато един пиан моряк се появи, препъвайки се по алеята пред нея. Той не ѝ отдели повече от един замъглен поглед, очевидно предпочиташе да намери следващата чаша с джин пред поредната жена.

Мъглата изкривяваше всеки звук и ѝ беше невъзможно да определи дали призрачното ехо на смях и тихи стъпки идва от някоя далечна сграда, или е точно зад нея. Внезапно тя се завъртя на всички страни. Беше преследвана от ехото на собствените си стъпки.

Порция поклати глава заради собствената си нервност и продължи пътя си. Беше минала само няколко крачки, когато внезапно се закова на място. На по-малко от двадесет стъпки от нея, осветена от трепкащата светлина на уличната лампа, стоеше висока загърната фигура, облечена в черна мантия.

Порция знаеше, че все още има време да извика за помощ. Ако Ейдриън и Ларкин побързаха, можеха да я спасят. Но ако извикаше твърде бързо, Джулиън можеше да избяга. Тя се сви вътрешно, когато осъзна, че с едно малко чувствително кътче на сърцето си, се надяваше той да направи точно това.

Порция пхна измръзналите си пръсти в джоба на полата си и стисна заострения кол. Вече знаеше, че той не го беше оставил на

възглавницата ѝ като прощален подарък, а като една предизвикателна подигравка.

Тя се насили да помръдне и продължи напред. Фигурата стоеше под уличната лампа и наблюдаваше... чакаше. Някой би се закълел, че дори не изпитва нужда да си поеме въздух. Порция беше стигнала почти до него, когато той посегна и дръпна качулката си... за да разкрие блестяща грива от златистобели къдрици.

Облекчението ѝ беше толкова силно, че ахна на глас. Това не беше мъж, а жена. И не просто някаква жена, осъзна бързо тя, а едно от най-ослепителните създания, които беше виждала някога с очите си. Нейната великолепна руса коса беше перфектно съчетана с цвета на рубинените ѝ устни и хипнотизиращите зелени очи. Бледите ѝ тънки пръсти бяха украсени с бижута — един блестящ смарагд, отровен рубин във формата на сълза и един опал с големината на малко яйце. Порция се чудеше какво, за бога, правеше тази жена на такова място. Вероятно беше глезената любовница на някой благородник, такава рядка красавица не можеше да бъде объркана с обикновена проститутка.

— Не трябва да излизате сама, госпожо — предупреди я Порция, докато хвърляше бърз поглед през рамо. — Улиците не са безопасни нощем.

— Не са ли? — попита непознатата и обърна към Порция изящния си аристократичен нос.

Порция улови дълбоките нотки на развеселеност и лекото загатване на френски акцент в дрезгавия ѝ глас.

— Не и в този квартал. Разполагате ли с карета и кочияш някъде наблизо?

— Не се нуждая от карета. — Непознатата огледа двете посоки на улицата, позволявайки на Порция да се възхити на зашеметяващата елегантност на профила ѝ. — Аз чакам любовника си.

Порция примигна, изненадана едновременно от прямотата и властната осанка на жената.

— Много е късно — каза тя колебливо, — сигурна ли сте, че ще дойде?

Непознатата изкриви чувствените си червени устни в ослепителна усмивка.

— О, ще дойде. Сигурна съм в това.

Порция не можеше да спре да се взира като хипнотизирана в котешките очи на жената. Чувстваше се като кобра, затворена в коша на някой майстор-змиеукротител. Ако непознатата започнеше да се извива, Порция се опасяваше, че ще направи същото.

— Е, защо едно малко невинно гълъбче като теб кръстосва улиците нощем? — попита русокосата. — Ти също ли чакаш някой любовник?

Порция настръхна.

— Страхувам се, че не. Моят любов... — тя се запъна на думата — ... моят любовник ме предаде. Оказа се просто един лъжец.

За нейна изненада жената протегна снежнобялата си ръка с остри червени нокти и нежно погали бузата ѝ.

— Бедното малко гълъбче — отвърна тихо. — Веднъж и моето сърце беше разбито. Болката бе по-жестока от всяка друга, която някога съм изпитвала. Копнеех за смъртта.

Порция почувства как собственото ѝ наранено сърце се изпълни със съчувствие.

— Наистина ли сте искали да умрете?

Очите на непознатата се разшириха.

— Не желяех моята смърт, малката ми, а неговата. Почувствах се много по-добре, когато му изтръгнах сърцето и го изядох.

Порция отвори уста, но преди да успее да изпищи, ръката на непознатата се стрелна и я хвана за гърлото. Вдигна Порция във въздуха и заостреният кол, който тя стискаше в ръката си се изплъзна от вдървените ѝ пръсти.

Рубиненочервените устни на жената се разтвориха, за да разкрият два блестящи бели зъба.

— Ако ми позволиш, мила моя, аз бих могла да сложа край на страданията ти.

ГЛАВА СЕДМА

— Ти ми обеща да напуснем Лондон — мърмореше Кътбърт, докато се навеждаше към коленичилият Джулиън, за да му хвърли един укорителен поглед. — Дойде да тропаш по прозореца ми посред нощ, за да ми кажеш: „Зарежи хубавото си затоплено легло и тръгвай с мен, Къби! Вземи една шепа от бижутата на баща си и спокойно можем да прекараме останалата част от зимата на някой слънчев плаж в Южна Испания в компанията на някоя възхитителна малка оперна танцьорка“. — Той дръпна надолу периферията на вълнения си цилиндър, за да покрие порозовелите си от студа уши и огледа сенчестото таванско помещение на изоставения склад с недоверие. — Вместо това ме домъкна в тази нещастна адска дупка, където някой изверг може да пререже връзките на кесията ми или още по-лошо — да ми пререже гърлото.

— Ако не спреш да хленчиш — каза Джулиън разсеяно, докато гледаше през една дупка, която очевидно някога е била стъклен прозорец, — аз самият ще ти отрежа езика.

Кътбърт рязко си затвори устата, но от студения въздух през носа му продължаваха да излизат малки кълба пара, които го караха да изглеждаше като възмутен дракон.

Джулиън въздъхна и се завъртя на коляно, за да го погледне в лицето.

— Казах ти, че имам малко недовършена работа в Лондон. Веднага щом я приключа, ти се кълна, че ще ти намеря този слънчев бряг и твоята проклета оперна танцьорка.

— Твоята недовършена работа обикновено включва това да се промъкнеш в спалнята на някоя дама, за да ѝ върнеш липсващото бельо, преди съпругът ѝ да се е прибрал вкъщи, а не да ме измъкнеш от леглото и да прекараме половината нощ, скатавайки се в Черинг Крос, докато замръзваме във фраковете си. — Той се наведе напред да погледне улицата, принуждавайки Джулиън да сграбчи краищата на палтото му, за да не му позволи да изхвърчи през прозореца с главата

надолу. — Всичко това заради Уолингфорд ли е? Този негодник няма да ни докара нищо добро! Намери ли начин да го изнудиш да скъса онези дяволски разписки за дълговете ти?

— Става дума за един друг мой дълг. — Своеволната памет на Джулиън му припомни за образа на сгушената в леглото Порция. Само че този път тя отваряше очи и протягаше ръце към него. — И няма да напусна Лондон, преди да се уверя, че е изплатен.

— Да се надяваме, че този нетипичен за теб пристъп на скрупули, който те е обзел, няма да се окаже фатален за когото и да било от нас. — Кътбърт се облегна отново на коленете си. — Какво, за бога, прави, след като ме остави в градската къща на баща ми онази нощ? Имайки предвид впечатляващото ти изпълнение в кафенето по-рано, със сигурност не си похапвал. Никога не бях виждал човек да поглъща пет недопечени стека наведнъж. — Той поклати глава в знак на възхищение. — Но трябва да призная, че това върна цвета на лицето ти. Изглеждаше доста пребледнял.

Джулиън измърмори нещо неясно. Той все още беше толкова гладен, че дори дебелият врат на Къби започваше да го изкушава.

— Веднъж да стигнем до Мадрид...

— Шшт! — Джулиън вдигна предупредително ръка, когато една сенчеста фигура се появи с лъкатушеща походка по улицата.

Но това беше само един пиян моряк, който си търсеше друга кръчма. Някъде в далечината църковните камбани започнаха да отброяват полунощ, техните високи ясни тонове бяха не на място в тази опасна адска дупка, където мъгливите пари се издигаха от паважа като серен дим. Джулиън присви очи, когато от мъглата, която току-що беше скрила моряка от погледите им, изплува още една фигура.

— Това е жена — каза Кътбърт.

— И сам го забелязах — рязко отвърна Джулиън, чиито нерви бяха опънати до скъсване.

Покритата с наметка женска фигура се скиташе надолу по улицата, сякаш без посока. Джулиън за миг си помисли, че сигурно е пияна, но тя нито залиташе, нито се клатушкаше. Ако беше някоя лека жена, тръгнала да изкара няколко монети за себе си, щеше да е лесно да приласкае моряка в една от близките алеи за бързо сношение или за „едно бързо“ както още го наричаха в бедняшките среди.

Джулиън усети как мускулите му се напрягат, докато тя минаваше покрай изоставения склад. Видя, че е мъничка и с приятна фигура, а не висока и върлинеста. Но това негово моментно увлечение беше заменено от много по-неприятно усещане. Имаше нещо до болка познато в дръзкото люлеене на бедрата, лъскавите черни къдрици, вдигнати високо на главата и предизвикателната извивка на брадичката ѝ.

— Какво, по дяволите... — възкликна той, изпускайки дълго сдържания си дъх.

Джулиън примигна бързо, надявайки се гладът и умората да са причината, поради която образът на Порция Кабът се бе изплъзнал от фантазиите му и се бе появил на мъгливите калдъръмени улици в Черинг Крос.

Въпреки мизерията, която я заобикаляше от всички страни, тя изглеждаше така, сякаш се разхождаше в Хайд Парк през някой слънчев следобед. Наметката ѝ се беше смъкнала от млечнобялото ѝ рамо и я правеше да изглежда още по-уязвима. Когато съсредоточеният поглед на Джулиън се фокусира върху завързаната около врата ѝ рубиненочервена кадифена лента, той почувства как устните му пресъхват от желание.

— Не е много благоразумно млада жена да се разхожда тук — прошепна Къби. — Трябва ли да се намесим?

От всичко най-много Джулиън искаше да направи точно това. Искаше му се да скочи долу и да налее малко разум в глупавата ѝ главица, нещо, което брат му очевидно не беше способен да направи. Но някакъв първичен инстинкт за самосъхранение го караше да изчака. Тя не се беше подчинила на Ейдриън и беше рискувала едновременно живота и репутацията си, за да го издири в игралния клуб. Ами ако той беше изиграл ролята си на злодей твърде добре? Може би верността ѝ беше измамна? Джулиън не можеше да се сети за по-примамлива стръв, която брат му да използва, за да го накара да излезе от скривалището си.

Кътбърт посочи уличната лампа на ъгъла.

— Ах, няма за какво да се тревожим изобщо. Тя явно има среща с някого.

Някой, който сякаш по чудо беше изникнал от нищото и чиято стройна грация го караше да изглежда така, сякаш се носи като

видение в мъглата, дори когато стоеше на едно място. Някой, който в този момент сваляше качулката на наметката си, за да разкрие алабастровата кожа на ангел и водопад от сребристоруси къдрици.

Джулиън усети как оскъдната храна, която беше погълнал на закуска замръзна във вените му.

— Мили боже... — прошепна, призовавайки име, което нямаше право да назовава вече.

Той скочи на крака.

— Къде отиваш? — поиска да узнае Кътбърт, а тънките му мустачки затрепериха тревожно. — Не смяташ да ме зарежеш тук съвсем сам, нали?

Джулиън сграбчи приятеля си за раменете и го изправи без усилие на крака.

— Нуждая се от помощта ти, Къби! Нямаше да те моля да ми помогнеш, ако можех да направя това сам. Но се опасявам, че ще попаднем в капан. Трябва да направиш за мен това, което най-добре умееш... да ми пазиш гърба.

Той замъкна Кътбърт до ръба на таванското помещение и му посочи две пълни с пясък торби, които висяха от една греда. Те бяха окачени точно над разбитите дървени врати, които пазеха входа на изоставения склад. По-рано през деня Джулиън беше направил примки от въжета, с които бе завързал торбите високо на гвоздеи.

— Ако някой друг, освен мен, се опита да влезе през тези врати, искам да отвържеш примките и да пуснеш торбите пясък отгоре му. Разбираш ли ме?

Кътбърт кимна мълчаливо, гърлото му беше прекалено сковано от обзелата го паника, за да проговори.

— Добро момче! — Джулиън го тупна по рамото и му отправи една кратка, но напрегната усмивка.

След това изчезна, движеше се толкова бързо, че Кътбърт можеше да се закълне, че краката му изобщо не са докоснали стъпалата на подвижната стълба, по която се бяха изкачили на тавана. Преди Кътбърт да осъзнае какво е видял, от улицата долетя слаб приглушен писък. Той се спусна обратно към прозореца, но мъжкият вик и звукът от бягащи стъпки го накараха да се отдръпне бързо.

Спомняйки си за задачата, която му възложи Джулиън, той се препъна в гвоздея, на който беше завързана примката. Наклони глава

на една страна и се намръщи. Стъпките бяха дошли от грешна посока. Не от улицата, а от приземния етаж на изоставения склад. Ледените тръпки, които преминаха през тялото му сковаха гърдите му, когато осъзна, че бяха споделяли скривалището си с някой друг през цялото време. Някой, който сега тичаше през същите врати, които Джулиън му беше наредил да пази.

Той се протегна за въжето, но се поколеба, разкъсван от нерешителност. Нали Джулиън му беше казал да пусне торбите с пясък върху всеки, който се опита да мине през тази врата. Не беше уточнил в коя посока. Стъпките се чуха по-близо. След няколко секунди щяха да стигнат до вратата.

Преди съвсем да си изпусне нервите, Кътбърт дръпна рязко въжето, което се откачи от пилона и изпрати торбите с пясък право надолу.

Чуха се два силни удара, приглушен стон и мъртвешка тишина.

Потрепервайки от закъсняло съчувствие, Кътбърт надникна през ръба на таванското помещение. В приглушената светлина можеше ясно да различи два смътни силуета, проснати на мръсния под. Макар да се съмняваше, че ударът може да ги е убил, бе убеден, че те няма да създадат проблеми на Джулиън или на който и да било друг още поне известно време. Той се ухили и потри ръце доволно, че беше успял да събори двама такива гиганти, без помощта на Джулиън.

Порция си заслужаваше да бъде изядена.

Тя си бе позволила да бъде обсебена изцяло от идеята, че Джулиън е убиец и чудовище, а сега бе на косъм да бъде изядена от някаква смучеща кръв вещица, която трябваше да разпознае като вампир още в мига, когато я видя. Докато висеше безпомощна в смъртоносната хватка на злодейката като парцалива кукла между челюстите на злобно куче, разбра, че в тези последни минути от живота си не чувстваше ужас, а срам от собствената си глупост и горчиво съжаление за това, че беше осъдила Джулиън толкова крайно.

Върховете на пантофките ѝ се опитваха да докоснат влажния калдъръм. Непознатата сграбчи шепа от къдравите кичури на Порция и дръпна главата ѝ силно настрани.

Докато вампирката се опитваше да разкъса с един от остриите си червени нокти завързаната около врата ѝ лента, за да може по-лесно да достигне до меката уязвима кожа на гърлото ѝ, Порция затвори очи. Не можеше да се спаси, но се чудеше дали на Джулиън ще му липсват нейните блестящи очи, когато се затворят завинаги.

Чакаше остриите зъби да се впият в нея и да усети болката и агонията на смъртта. Но нищо такова не се случи. Порция отвори очи. Жената все още впиваше нокътя си в лентата. Зъбите ѝ все още проблясваха на сантиметри от гърлото ѝ, но гладният ѝ поглед беше прикован в нещо друго. Нещо точно зад дясното рамо на Порция.

Порция се възползва от невниманието ѝ и се извъртя в ръцете ѝ. Въпреки че силната ръка на жената все още я стискаше под челюстта, хватката около гърлото ѝ се разхлаби.

Един мъж вървеше по улицата към тях. Не, не просто мъж, осъзна бързо Порция, когато сърцето ѝ се преобърна с надежда.

Джулиън се приближаваше бавно от мъглата, сякаш имаше цяла вечност, за да я спаси, всяко негово движение излъчваше мъжка сила. Приглушената светлина от уличната лампа падаше върху изваяните черти на лицето му, а вятърът рошеше буйните му тъмни коси. Изглеждаше като някой паднал ангел, прогонен от рая, защото се бе поддал на грях, на който не е могъл да устои. Никога досега не бе изглеждал толкова опасен и красив, както в този момент. Порция се извъртя срещу похитителката си, обуздавайки порива да се разплаче от облекчение.

— Здравей, скъпа! — каза той бавно и нежно, когато застана до тях.

Порция отвори уста, за да му отвърне, но преди да успее, непознатата измърка:

— Здравей, любов моя. Идваш тъкмо навреме, за да се присъединиш към мен за една малка закуска.

Въпреки че устата ѝ продължаваше да виси отворена, Порция не бе способна да произнесе нито дума, дори животът ѝ да зависеше от това. Презрителният поглед на Джулиън се стрелна бързо над нея.

— Малка наистина. Толкова дребна хапка, едва ли си заслужава безпокойството. Ако бях на твое място, щях да я хвърля отзад в Темза.

— Надявах се, че ще можем да я задържим. — Порция потръпна, когато езикът на жената облиза нежно бузата ѝ. — Тя е твърде чаровна,

а и аз винаги съм искала котенце.

В смеха на Джулиън имаше жестока нотка, която никога досега не бе чувала да излиза от устните му.

— Валънтайн, защо искаш да я задържиш? За да можеш да я удавиш в кофа с вода, когато играчките с нея престанат да те забавляват ли?

„Валънтайн...“, помисли си Порция. „Не ми изглежда справедливо това красиво име да принадлежи на толкова зло същество. Е, поне може да се римува с жесток.“

— Извинете — каза с дрезгав глас, тъй като гърлото ѝ все още беше разранено от силната хватка на жената. — Неприятно ми е, че трябва да прекъсна тази трогателна малка среща, но да допускам ли, че...

— Замълчи! — изсъска Джулиън.

Порция се намрази заради трепването си, но искрящата топлина, която бе виждала в погледа му всеки път, когато я погледнеше, сега бе изчезнала внезапно, оставяйки очите му студени и пресметливи. Тя притисна плътто устни, за да предотврати треперенето им и се принуди да се задоволи с предизвикателен поглед.

— Винаги съм знаела, че ще се върнеш при мен — каза Валънтайн. Злорадстващата нотка на триумф в гласа ѝ не остана незабелязана.

— Да се върна при теб? — изсумтя Джулиън. — Ти си тази, която ме следваше от единия край на света до другия.

— Само защото знаех, че един ден ще възвърнеш здравия си разум и ще осъзнаеш, че ни е писано да бъдем заедно.

Стомахът на Порция се разбунтува. Не ѝ помагаше да знае за безбройните си фантазии, в които му казваше точно същите думи, за предпочитане докато е сгушена в ръцете му, гледайки го дълбоко в очите.

— Тогава предполагам, че денят най-после дойде. — Презрителният поглед на Джулиън отново се насочи над главата на Порция. — Така че, защо не изпратим котенцето да лудува по веселия си път, за да останем насаме?

— Защо да похабяваме такава сочна малка хапка? Мисля, че двамата можем да си я поделим, за да отпразнуваме нашето ново начало.

Порция стисна зъби срещу вълната от болка, когато Валънтайн изтегли кървавочервените си нокти по гърлото ѝ и направи плитки прорези по нежната ѝ кожа.

— Не! — извика Джулиън. Порция усети пламъка на надеждата, но миг след това той се намръщи, а красивата му уста се присви. — Не съм в настроение да споделям тази вечер. Ако ще я имам, искам я цялата за себе си. Тя може да бъде твоя подарък за мен.

Валънтайн звучеше искрено изненадана.

— Но, скъпи, ти винаги си бил толкова придирчив що се отнася до храненето от хора. Нима има промяна в отношението ти?

— Как би могъл да промени нещо, което не притежава? — промърмори Порция и отново се опита да се отскубне от стисналата я подобно на менгеме жена.

Валънтайн сви рамене:

— Много добре. Ако я искаш, цялата е твоя. Но само ако ми позволиш да гледам.

Блъсна силно Порция, изпращайки я в ръцете на Джулиън, както Дювалие бе направил в онази гробница преди толкова много години. Но тогава тя не знаеше, че той е вампир. Притисна треперещото си тяло в неговото, сякаш той бе нейното спасение.

Джулиън уви ръцете си около нея, притискайки топлото ѝ крехко тяло към себе си. Той гореше в особена треска, която тя определяше като глад. Глад за нея.

Порция потръпна, когато собственото ѝ тяло я предаде, карайки я да изпитва перверзна възбуда от това, че беше отново в ръцете му. Започна да се бори настойчиво, ритайки с крака и впечатляващи юмруци, докато Джулиън не се принуди да извие китките ѝ зад гърба, за да я укроти. Макар да се съмняваше, че хватката му ще остави някакви синини по кожата ѝ, в нея нямаше дори капка милост. Вече добре осъзнаваше какво е да си безпомощно извиваща се муха, заплетена в лепкави нишки паяжина.

— Бори се колкото искаш, малката — прошепна той, а изкусителната нежност бе някак по-жестока от цялата бруталност на Валънтайн. — Това ще направи капитулацията ти още по-сладка.

Порция клюмна срещу него, погубена от най-тъмните си страхове. А ако се поддаде? А ако в момента, когато пронизе плътта ѝ и я направи своя отново, тя почувства ликуване вместо отчаяние?

Гъстите му черни мигли скриха очите му като воал. Джулиън се наклони към нея, показвайки смъртоносната острота на зъбите си. Топлата му уста докосна леко гърлото ѝ, като ласка на любовник, не на чудовище и Порция почувства как съпротивата ѝ се стопява, оставяйки само желание и свян. Ако ще умира, защо това да не стане от неговата ръка, в прегръдките му?

Разтворените му устни се спряха на пулса зад ухото ѝ, произнасяйки шепот малко по-силен от трептене:

— Може да те ухапя малко, котенце, но когато те блъсна далеч от мен, искам да бягаш, сякаш самият дявол е по петите ти.

За момент Порция помисли, че си е въобразила думите му. Особено когато силните му пръсти безмилостно разкъсаха яката ѝ и зъбите му се спуснаха към нежната плът на гърлото ѝ.

— Почакай! — пискливият вик на Валънтайн накара и двамата да замръзнат.

„Този път няма място за грешки“, закле се шепнешком Джулиън.

Порция измъкна китките си от внезапно разхлабилата се хватка и се извъртя в ръцете му, така че и двамата се оказаха обърнати към Валънтайн. Жената сочеше шията на Порция, а оцветеният ѝ в алено пръст потрепваше.

— Какво е това? — запита тя.

Макар да знаеше, че е прекалено късно, Порция прикри с ръка белезите по гърлото си. Укорителният поглед на Валънтайн се плъзна по лицето ѝ.

— Това не е първия път, в който вкусваш вампирска целувка, нали?

— Може би не — изръмжа Джулиън, — но мога да ти обещаая, че ще бъде последният.

За да подчертае заплахата си, той грабна шепа къдрици от косата на Порция и ги дръпна силно.

— Ох! — извика тя и му хвърли кръвнишки поглед през рамо.

Валънтайн започна да обикаля около тях с ленива походка, а подгъва на пелерината ѝ се носеше след нея както шлейф на поръбена с хермелин кралска одежда.

Погледът ѝ все още фиксираше лицето на Порция.

— Защо не ми каза, че такива като нас не са ти непознати?

— Защото ти беше твърде заета с опитите си да разкъсаш гърлото ми — отвърна Порция, свали ръката си и нагло изложи шията си и белезите по нея.

Хипнотично зелените очи на Валънтайн се присвиха.

— Ах, в крайна сметка котенцето имало нокти. Джулиън, най-добре ще е да държиш очите си отворени.

Но Джулиън наблюдаваше Валънтайн, а тялото му бе сковано от предпазливост.

Порция инстинктивно се сви в него, когато жената протегна ръката си и докосна леко, почти нежно с върха на пръста си белезите.

— Кой остави знака си върху теб? Кой е твоя господар, котенце?

Смятайки, че достатъчно дълго е била подложена на тормоз от вампири за една нощ, Порция смело отблъсна ръката на жената.

— Нямам господар и името ми не е „котенце“. Казвам се Порция. Но може да ме наричаш мис Кабът, ако предпочиташ.

Очите на Валънтайн се разшириха.

— Порция? — Тя изплю името така, сякаш съдържаше отрова. — Ти си Порция?

Джулиън изпъшка, преди да промърмори:

— Знаех си, че трябва да те изям, когато имах тази възможност.

Но Порция го игнорира, сега вниманието ѝ бе привлечено от Валънтайн.

— Откъде ме познаваш?

Вампирката вдигна ръцете си във въздуха и замаха драматично.

— Как бих могла да не те познавам, когато Джулиън постоянно мърмори името ти в съня си?

— Не го прави, Валънтайн! — предупреди Джулиън. — Няма да спечелиш нищо с това.

Жената продължи, сякаш той не бе проговарял, а ръмженето бе извило горната ѝ устна.

— *Скъпа Порция. Сладка Порция. Скъпоценна Порция.* И всичко това, докато правеше любов с мен — забрави името ми, но нямаше проблеми да си спомни твоето!

В настъпилата тишина Порция за миг почувства празнината в себе си, след това се завъртя към Джулиън, разкъсвана между желанието да го целуне или да го ритне.

— Ти си викал името ми? Докато си правил любов с нея?

Изречението му бе толкова твърдо, сякаш изсечено от диамант.

— Навярно ме е разбрала погрешно. Едва си спомнях за теб, след като заминах. За мен никога не си била нещо повече от едно влюбено дете.

Валънтайн издаде скептичен отчетлив шум, звучащ като френската версия на „Пфу“.

Макар Порция да знаеше, че трябва да се отдръпне след жестокия удар на думите му, тя пристъпи по-близо до него, гледайки го право в красивите му очи.

— Затова ли остана далече толкова дълго? Защото не можеш да понасяш вида ми? Звук на гласа ми? — попита тя меко. — Миризмата ми?

Джулиън затвори очи за миг, а ноздрите му се разшириха несъзнателно.

— Останах далече, защото бях облекчен от свободата да не съм обект на раболепното ти обожание. Намирах го за ужасно скучен товар.

— Добре — оживено каза Валънтайн. — Тогава няма да имаш нищо против да продължа с плановете си да разкъсам привлекателното й малко гърло, нали?

Преди Порция да успее да реагира на заплахата, Джулиън я грабна обратно в прегръдката си. Притискаше я до широките си гърди, защитавайки я с мускулестата си ръка.

— Валънтайн, съветвам те да държиш зъбите и ноктите си прибрани.

— Или какво? — измърка жената. — Ще ме прободеш с кол? Ще ме залееш с разтопено масло и ще ме подпалиш? Ще отрежеш главата ми и ще я натъпчеш с чесън?

— Не ме изкушавай! — изръмжа той.

Валънтайн нацупи сочните си червени устни.

— Мое скъпо момче, наистина не трябва да отправяш безполезни заплахи, когато и двамата знаем, че няма да ги изпълниш. — Тя местеше подигравателния си поглед от Джулиън към Порция. — Може и да имаш сърцето му, котенце, но аз винаги ще притежавам душата му.

ГЛАВА ОСМА

През живота си Джулиън беше срещал всякакви врагове — жадни за кръв вампири, свирепи войници, разгневени съпрузи — и всеки един от тях бе готов на драго сърце да сложи край на безполезното му съществуване. Но никога не бе подозирал колко дълбок страх ще изпита, когато Порция спокойно се освободи от прегръдката му и го погледна. Дори на високи токове, тя едва достигаше брадичката му. Той все още се държеше на разстояние и направи крачка назад.

Очите ѝ бяха ясни и блестящи, а изражението — дружелюбно. Той знаеше, че ако в този момент ѝ се намираше дървен кол под ръка, от него нямаше да остане нищо друго, освен прах по подметките ѝ.

— Значи замина, за да търсиш душата си и в крайна сметка си я намерил.

Въпреки че това не беше въпрос, той бавно кимна с глава.

— Остави всички, които те обичаха да те чакат и да се притесняват за теб в продължение на повече от пет години. Докато ние прекарвахме нощите си, молейки се да се завърнеш невредим, ти си се въргала в леглото с вампира, който притежава единственото нещо, което може да те направи отново човек.

— Когато започнах да търся вампира, който е създал Дювалие, последното нещо, което очаквах да открия, бе, че е жена.

— Особено пък толкова красива, обзалагам се. Ако беше намерил кривокрака старица с космати брадавици, сигурна съм, че не би имал никакви угризения да ѝ прережеш гърлото.

Валънтайн погледна нежно към него и въздъхна.

— Моят Джулиън е истински джентълмен, когато става дума за жени. Винаги съм се страхувала, че така може да попадне в капан.

— За пръв път може би сте права, мадам — продължи меко Порция, като не сваляше очи от лицето му. — Защо дойде тук тази вечер, Джулиън? Дошъл си на среща с любовницата си? Или да я

унищожиш, за да си върнеш душата и да се прибереш у дома? При мен?

Беше чиста агония да наблюдава, как вирва брадичката си и преглъща последната горчива капка от своята гордост.

Макар да ѝ дължеше много повече, всичко, което можеше да ѝ даде, бе само истината.

— Искях да бъда сигурен, че убийствата ще спрат, затова дойдох да ѝ кажа, че напускам Лондон. Знаех, че тя ще ме последва, независимо дали искам, или не.

У него се прокрадна неочаквана тъга, докато наблюдаваше как очите на Порция потъмняват. След като никога не бе желал умишлено нейната привързаност, той нямаше представа, че ще се натъжи толкова много, когато я загуби. За първи път от много дълго време се почувства като чудовището, което всъщност беше.

— Отдавна подозираш, че тя е убиецът, нали? Но ме остави да вярвам, че е възможно да си ти. Защо го направи? За да я защитиш?

— За да защитя теб. Ако мислеше, че аз съм виновен, може би щеше да ти е по-лесно да ме забравиш.

Пъстра палитра от емоции се изписа върху изразителното лице на Порция, преди тя най-сетне да отговори:

— Бил си прав. Според мен ти и онази крадла на души, която си направил своя любовница, можете заедно да отидете направо при дявола!

Валънтайн заръкопляска с ръце, като дете в Коледната утрин.

— Тя ни даде своята благословия, скъпи! Не е ли очарователно?

Клатейки глава с отвращение, Порция се обърна, за да се отдалечи от него, като не спираше да го проклина. Борейки се с неразумния пристъп на гняв, Джулиън се придвижи толкова бързо, че тя не успя да прикрие слисването си, когато се появи пред нея.

— Страхувам се, че не мога да те пусна да си отидеш.

— Ти вече го направи — каза тя, с блеснали от сълзи очи. — Така че ти предлагам да вземеш своята скъпоценна Валънтайн и да напуснеш Лондон, преди Ейдриън да забие стрелата на арбалета си в нейното съсухрено малко сърце и някоя друга жадна за кръв красавица да наследи мизерната ти душа. Надявам се двамата да заживеете щастливо. О, почакай... малко е късно за това, нали?

Тя направи крачка встрани от него, но преди да успее да се измъкне, Джулиън блокира пътя ѝ отново. В отчаянието си, той хвана ръката ѝ.

— Моля те, котенце, трябва да ме изслушаш!

Преди той да успее да реагира, Порция вдигна полите на роклята си, разкривайки изкусителни копринени фусты, извади пистолет от жакетиера си и го насочи право в сърцето му. Натисна леко петлото на пистолета с едно решително движение.

— Никога повече не ме наричай така!

Той изсумтя.

— За бога, Порция, махни това нещо! Знам, че няма да стреляш.

— Така ли? — Тя се усмихна сладко и натисна спусъка.

Джулиън залитна назад, изстрелът кънтеше в ушите му. Той стисна зъби срещу изгарящата вълна от болка, която го заливаше и погледна надолу към гърдите си с недоумение. Раната вече заздравяваше, но скъпата му копринена жилетка беше разкъсана и с почерняла дупка по средата, която едва ли можеше да се поправи.

След като възвърна равновесието си, той се обърна с невярващ поглед към нея.

— Знаеш ли, едно е да си заплашен от забиване на остър кол в сърцето, но съсипването на чудесна копринена жилетка си е направо грубо!

— Можеш да ми изпратиш сметката. — Тя издуха дулото на пистолета и с отработено движение го прибра обратно в жакетиера си, после посочи Валънтайн, която наблюдаваше цялото спречкване със зле прикрито задоволство. — Или може би желаете Господарката на мрака да те закърпи със собствените си зъби?

Все още усещайки смъдене в гърдите си, Джулиън изръмжа към нея и зъбите му инстинктивно се удължиха. Този път тя не отстъпи дори инч. Сините ѝ очи го изгориха, но смелостта ѝ му подейства по-зле от всичко друго.

— Отдръпни се от нея, Джулиън!

И двамата се обърнаха, когато внушителният глас на Ейдриън прогърмя в тъмнината. Той се приближаваше в мъглата към тях. Погледът му бе насочен към Джулиън, а в мощната си ръка държеше огромен, вече зареден арбалет. С изключение на няколко сиви нишки в меднозлатистата му коса, Ейдриън не се бе променил изобщо от

последния път, когато двамата с Джулиън се бяха срещали. Ръцете му бяха стиснали оръжието, а погледът в синьо-зелените му очи беше решителен както когато играеха на рицари и войници като момчета.

Накичен с чисто нова цицина над веждата, Алистър Ларкин се движеше като сянка зад него и хвърляше възгласи погледи към Кътбърт и колосаната му яка.

— Опитвах се да ги спра, Джулс — изтърси Къби. — Пуснах торбите с пясък върху главите им и те изпаднаха в безсъзнание, точно както ти ми каза, но се свестиха, преди да успея да ги завържа. Ти винаги си казвал, че не мога да направя дори приличен възел на шалчето си. Страхувах се, че може да са луди, избягали от Бедлам. Те продължават да говорят безсмислици за чудовища, тъмничари и вампири. Когато чух изстрела си помислих най-лошото...

Ларкин даде знак на Къби да замълчи.

Джулиън стоеше срещу брат си, без да трепва. Нощният вятър сякаш прокарваше безплътните си пръсти през косата му. Откакто Дювалие открадна душата му и го превърна във вампир, той знаеше, че този момент ще настъпи. Може би Порция имаше право през цялото време. Може би се беше върнал, защото знаеше, че няма смисъл да отлага неизбежното.

Той очакваше Порция да се оттегли от тази трагична сцена и да остави Ейдриън да стреля. Но за негова изненада, тя се изправи пред него, заставайки между сърцето му и смъртоносната стрела.

— Той не е убил тези жени, Ейдриън. Тя е била. Тя е тази, която... — Порция се обърна и посочи с пръст, но гласът ѝ внезапно пресекна.

Под светлината на фенера нямаше никой. Валънтайн беше изчезнала също толкова бързо, колкото се беше появила.

Порция примигна учудено, но Джулиън не беше ни най-малко изненадан от нейното изчезване. Валънтайн нямаше да оцелее повече от двеста години, преживявайки почти фатален сблъсък с гилотината след Френската революция, ако нямаше силен инстинкт за самосъхранение.

— Но тя стоеше точно там, само преди няколко секунди... — каза безпомощно Порция и се обърна към Ейдриън. — Не я ли видя?

Тя стрелна Ларкин с поглед.

— Ти трябва да си я видял, нали?

Погледът, който Ейдриън ѝ отправи, беше едновременно нежен и съчувствен.

— Знам, че изпитваш силни чувства към брат ми, Порция, но не можеш да го защитаваши повече!

— Да, напълно си прав. Изпитвам силни чувства към него. — Започна да изброява на пръсти. — Отвращение, презрение, погнуса...

— Протестираш твърде бурно, струва ми се — измърмори Джулиън.

— Въпреки чувствата си — отвърна ясно тя, хвърляйки убийствен поглед през рамо, — не искам да го видя екзекутиран за престъпления, които не е извършил.

Ейдриън поклати глава.

— Да не забравяме, че знам за неговата склонност към театралничене. Как мога да бъда сигурен, че това не е поредният трик, за да му помогнеш да се измъкне?

— О, този път тя е искрена — увери го Джулиън. — Дори ме простреля.

Ейдриън и Ларкин размениха скептични погледи и едновременно попитаха:

— Простреляла те е?

— Тя те е простреляла? — Кътбърт повтори глухо и примигна объркано.

— Право в сърцето! — каза той гордо. — Ако не бях нежив проклетник, сега щях да съм мъртвец!

— Сигурна съм, че не съм първата жена, която е стреляла по теб — с ъгълчето на устата си измърмори Порция. — Те вероятно се редят на опашка за тази привилегия в Ковънт Гардън, докато ние си говорим тук. Както виждаш — обърна се тя към Ейдриън, — вече няма нужда да се притесняваш, че чувствата могат да замъглят преценката ми.

Ейдриън направи още една крачка към тях, очите му се стесниха.

— Значи въпреки всичките факти, доказващи вината му, искаш от мен да повярвам, че Джулиън е невинен?

С горчив смях, тя отвърна:

— Едва ли! Това, в което искам да повярваш, е, че не той е вампирът, който е убил онези жени.

— Вампир? — повтори Кътбърт, а кръглото му лице бе станало толкова бледо, че лесно можеше да бъде сбъркан с едно от тези

изчадия. Очите му бавно се завъртяха. Той се свлече и теглото му принуди притеклия му се на помощ Ларкин да приклепне.

— Предполагам, че не си намерил време да кажеш на своя приятел, че си демон-кръвопиец? — каза Порция.

— Не ме е питал — отговори Джулиън и хвърли притеснен поглед към Кътбърт. — Той си мислеше, че просто спя до късно.

— Ако Джулиън не е убил тези жени, тогава кой го е направил? — попита Ейдриън.

— Неговата любовница — отговори хладно Порция.

— Вече не ми е любовница — отвърна Джулиън, накъсвайки думите. — Защото ако беше, нямаше да ми се налага да си купувам чин в армията на Негово Величество и да отида чак в Бирма, само за да избягам от нея.

Обръщайки гръб на Ейдриън и смъртоносния му арбалет, Порция го погледна и сложи ръце на заоблените си бедра.

— Предполагам, че е намерила чара ти за неустоим и е решила да те последва до края на света!

— Толкова ли е невероятно? — Той протегна ръка към бузата ѝ и сниши гласа си толкова, че единствено тя да го чуе. — Имаше време, когато и ти щеше да направиш същото.

Може и да бе убил любовта ѝ към него, но копнежът, който се четеше в очите ѝ, когато той прокара палец по бузата ѝ, бе очевиден. В този момент Джулиън направи изумително откритие. Не искаше да свърши като нищожество. Дори да не възвърнеше душата си и да загубеше всяка надежда да отиде в рая, в едно дълбоко чувствително кътче на сърцето си, той продължаваше да вярва, че ще живее вечно чрез любовта ѝ.

— Съжалявам — прошепна той.

— За какво? — Сълзи проблеснаха в очите ѝ. — Че разби младото ми глупаво сърце?

— За това. — Без да си дава време за размисъл над последствията, той плъзна ръката си от бузата ѝ към врата ѝ и я дръпна към себе си. Обвивайки другата си ръка около стройния ѝ кръст, той я завъртя така, че и двамата застанаха с лице към Ейдриън. Да използва нейното уязвимо тяло като щит, бе единствения начин да предпази и двамата.

Ейдриън се втурна към тях.

Джулиън беше принуден да използва единственото си оръжие. Той наведе глава към гърлото на Порция и оголи зъбите си.

Ейдриън се закова на място и изруга шумно. В ръката на Ларкин лъщеше кинжал насочен срещу Джулиън. Топлото тяло на Порция трепереше до неговото, но той подозираше, че трепери от гняв, а не от страх.

— Трябва да я послушате — каза той мрачно. — Навън има хищник, далеч по-опасен от мен. Нейното име е Валънтайн Кардю. Тя е вампирът, който превърна Дювалие онази нощ в Хелфайър клуб. Когато ти го унищожи, тя е наследила цялата му сила и всички души, които е откраднал. Сега, когато знае коя е Порция, няма да намери покой, докато не я види мъртва.

— Тогава ми я върни — помоли го Ейдриън, а измъченият му поглед се задържа върху лицето на младата жена. — Аз ще я защита.

Джулиън накрая избухна.

— Страхотна работа си свършил досега, няма що! Позволяваш й да излиза без придружител през нощта по улиците, да посещава хазартни клубове и мъжки квартири! Използваш я за стръв на чудовища, изпращаш я като на парад по тъмните алеи, сякаш е някаква проститутка. Ако я пазеше както трябва, тя трябваше вече да е омъжена за някой приятен млад граф и да е забравила проклетото ми име!

— И щях да бъда толкова щастлива! — Порция се задърпа бясно, но единственото, което успя да направи, бе да намести сочното си дупе срещу бедрата му — позиция, която несъмнено беше много по-болезнена за него, отколкото за нея. — В случай, че си забравил, Ейдриън е мой зет, а не мой баща. Аз съм напълно способна сама да се грижа за себе си!

— О, да, това е очевидно! — сухо отвърна той и трепна, когато единият ѝ ток звучно се заби в пищяла му.

— Какво искаш от мен? — запита Ейдриън.

— Не става въпрос за това какво искам аз. Става въпрос за това от какво се нуждаеш ти. Ако искаш да защитиш Порция от Валънтайн, ще имаш нужда от мен.

— Справяхме се чудесно и без теб през последните пет години — яростно отвърна Порция и рязко си пое въздух, едновременно

развълнувана и възмутена от ръката, която се притискаше към мекотата на бюста ѝ. — Убедена съм, че ще се справяме и занапред.

Ейдриън отново направи крачка към тях.

— Защо Порция, Джулиън? Защо тази Валънтайн ще има нещо против Порция, защо ще иска да ѝ отмъщава?

Въпреки ожесточената борба да се измъкне от ръцете му, Порция все още бе заклещена между тях. Поемайки дълбоко дъх, тя очакваше неговия отговор. Нежното притискане, опасно се доближаваше до прегръдка.

— Защото Валънтайн е не просто луда, но и безумно ревнива. И докато бяхме заедно, тя може да е останала с грешното впечатление, че... аз и Порция... че ние веднъж... — Той се поколеба и като че ли загуби обичайното си красноречие.

— О, боже! — извика Порция. — Застреляй го или застреляй мен, но моля те отърви един от двама ни от това мъчение!

Като местеше поглед от лицето на Порция към това на Джулиън, Ейдриън бавно свали арбалета. Порция веднага се дръпна от неговата хватка и застана до Ейдриън. Той я прегърна и застана като щит пред нея.

Кътбърт издаде силен стон и започна да идва на себе си и Джулиън нямаше друг избор, освен да помогне на Ларкин да го изправят.

— Хайде, Къби — каза нежно Джулиън, като изтупваше самото му. — От припадъка бедното ти шалче съвсем се е изкривило.

Когато погледът му се проясни, Кътбърт удари Джулиън през ръцете и започна да се отдалечава, треперейки от ужас.

— Махни се от мен, дяволско изчадие!

— Щях да ти кажа, Къби, наистина щях! Но чаках подходящия момент.

— И кога щеше да е това? След като ми прегризеш гърлото, докато спя?

Джулиън направи крачка към него, а ръцете му висяха отстрани безпомощно стиснати в юмрук.

— Никога не бих те наранил! Ти си ми приятел.

— Не мога да бъда приятел с демон! Трябваше да послушам баща си. Той беше прав за теб. Ти си изчадие на дявола!

След като изрече тези думи, той побягна надолу по улицата с огромни крачки. Джулиън никога не го беше виждал да се движи толкова пъргаво.

Той отправи умолителен поглед към Порция, но тя просто поклати глава с отвращение и се обърна да си върви, потропвайки с токовете на обувките си. След миг спря и измърмори раздразнено нещо под носа си, след това се наведе и събу обувките си една по една. Хвърли ги отстрани на алеята и се отдалечи, крачейки боса.

— Къде си мислиш, че отиваш? — извика след нея Джулиън.

— Вкъщи — отвърна кратко тя. — Планирам да приема предложението на първия мъж, който може да докаже, че притежава душа. Чух, че маркиз Уолингфорд си търси нова годеница.

Джулиън я проследи с поглед, проклинайки под носа си. Ейдриън се присъедини към него, но този път арбалета му беше насочен надолу, а не към сърцето му.

— Виждам, че все още не си загубил очарованието си сред дамите, братле.

Поглеждайки към прясната дупка в копринената си жилетка, Джулиън му хвърли мрачен поглед.

— Едва ли ще се изненадаш да научиш, че съм дори още по-известен с шивача си.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Почукването по вратата на Порция бе учтиво, но продължително.

Единственият ѝ отговор бе да се сгуши в кушетката до прозореца и да се завие до брадичката с одеялото. През прозореца вече се виждаха първите лъчи на слънцето, оповестяващи края на нощта.

Тя чу как вратата леко изскърца, когато се отвори и миг след това отново се затвори. Без да се обръща, тя каза:

— Казвала ли съм ти, че има моменти, в които ми се иска да беше вампир, така че да не можеш да влезеш в стаята ми без покана?

— Не си ли чула? — попита Каролайн, когато пресече стаята и застана на отсрещната страна на кушетката. — По-големите сестри са по-могъщи от вампири. Нито чесънът, нито разпятието могат да ни спрат, когато решим да се намесим.

Тя извади кърпичка с инициали от корсажа си и я предложи на Порция. Това беше кърпичката, която Ейдриън ѝ бе подарил на първата им среща. Порция я взе и издиха носа си шумно. В момента не ѝ беше до сантименталности.

— Сега когато успях да доведа блудния син вкъщи, не трябва ли да се погрижиш за тържественото му посрещане? Или той ще го направи сам?

— Не мисля, че е имал възможност. Той и Ейдриън прекараха почти цялата нощ заключени в кабинета.

— О, ето защо били тези крясъци. Съмнявам се, че е останала някаква мазилка по тавана там долу.

Каролайн седна на кушетката до нея и подгъна колене.

— Ейдриън ми каза какво се е случило в Черинг Крос.

— Каза ти, а? Каза ли ти също, че докато аз се захласвах по брат му и правех себе си на глупачка, Джулиън се е търкалял в леглото с вампирка, пред която Лукреция Борджия изглежда като Дева Мария? И случайно тази вампирка притежава душата му, закътана в дамската ѝ чантичка.

— Май спомена нещо такова — отбеляза Каролайн. — Ларкин ще се прибере довечера, така че ще обсъдят какво да правят с нея.

— Господи! — каза Порция оживено. — Колкото по-скоро тя изчезне, толкова по-скоро Джулиън ще може да се върне към живота, който е избрал.

Каролайн въздъхна с очевидно нежелание да продължи разговора.

— Не се опитвам да му намеря извинение, мила, но когато той замина да търси душата си, ти беше малко...

— Недей! — каза предупредително Порция, размахвайки пръст. — Ако кажеш *дете* ще се развикам толкова силно, че Уилбъри ще трябва да ме заключи в килера заедно с близнаците.

— Наистина ли го обвиняваш, че замина? Какво можеше да ти предложи, освен опасности и страдание?

— Да не се опитваш да кажеш, че всичко, което е направил, го е сторил заради мен? — Порция усети как очите ѝ се пълнят със сълзи. — Колко благородно от негова страна да жертва тялото си на олтара на унищожението и разврата!

— Той знаеше, че не може да промени това, което е. Дори и заради теб.

— Но ето го изкушението, нали, Каро? Щом я е открил, той е могъл да промени това, което е. Заради мен. Но не го е направил. — Тя поклати глава, бършейки сълзата потекла по бузата ѝ. — През всичките тези години вярвах, че аз съм единствената, която може да го спаси, а в същото време, той никога не го е искал.

Каролайн нежно премести влажния кичур коса от бузата ѝ.

— Може би не е вярвал, че го заслужава.

Страхувайки се да не рухне заради съчувствието на сестра си, Порция се уви по-плътно със завивката и обърна поглед към прозореца.

— Може би е бил прав.

Когато Каролайн тихо се изниза през вратата, Порция продължи да наблюдава как сенките на нощта бавно се оттеглят, отнасяйки със себе си последните ѝ момичешки мечти.

През този ден Порция се застоя в спалнята си чак до следобед. Тя можеше да се крие там безкрайно, но не искаше семейството ѝ да мисли, че се сърди или по-лошо — че лекува разбитото си сърце. Слънцето най-после бавно се оттегляше, но до залез имаше още няколко часа и тя не се притесняваше, че може да налети на Джулиън на някоя безлюдна площадка.

След като го чакаше да се прибере вкъщи повече от пет години, все още ѝ бе трудно да повярва, че вече се намират под един покрив.

Тя се спусна грациозно по извитото стълбище с ръка върху парапета.

Беше чисто съвпадение, че бе избрала да облече една от най-хубавите си дрехи — дневна рокля, изтъкана от фина коприна от областта Спитъл в Западен Уелс, която бе със същия наситен син цвят като очите ѝ.

През последните десет години модата бе измествала ръкавите все по-надолу по раменете, а дълбокото V-образно деколте на корсажа ѝ служеше единствено, за да акцентира върху тънката ѝ талия и разкошната пълнота на налетите ѝ гърди.

От заобленото деколте се подаваше фина дантелена шемизетка. Порция бе заменила обичайната си кадифена лента с шал от бял японски газ, праметнат около шията ѝ два пъти, така че краят му да се носи след нея като ангелски криле. Докосна косата си с ръка. Макар че не бе дала указания на прислужницата си да се постарее в оформянето на прическата ѝ, резултатът бе невероятен. Бяха необходими повече от тридесет фибри, за да навие тежките кичури на върха на косата ѝ, оставяйки няколко лъскави къдрици да падат свободно около лицето ѝ.

Тя подмина позлатената рамка на огледалото във фоайето, но след миг спря и се върна обратно. Не можа да устои и пощипа леко бузите си, за да придобият цвета на свежи рози. Защо да не се стреми да изглежда колкото може по-добре? Все пак една млада дама никога не знае кога някой приемлив ухажор може да я посети.

Тя въртеше брадичката си от едната на другата страна и се възхищаваше на отражението си, когато смъртнобледа фигура, облечена в черна ливрея се появи иззад лявото ѝ рамо.

— Уилбъри! — възкликна тя, опитвайки се да успокои разтуптяното си сърце. — Наистина трябва да спреш да се промъкваш

зад мен по този начин. Ако не беше отражението ти в огледалото, можех да се закълна, че си вампир!

Въпреки че сбръчканото лице на иконома бе намръщено както обикновено, в очите му безспорно проблесна радост.

— Чухте ли, че господарят Джулиън се прибра вкъщи?

Порция се обърна, за да го погледне в лицето. Беше сигурна, че е напълно наясно, че тя знае много добре за завръщането на Джулиън у дома. Възрастта не бе притъпила зрението на свадливия, пъхав нос си в чуждите работи старец, нито пък слуха, или съобразителността му. Той със сигурност знаеше и кога точно предишната нощ бе спряла да плаче и бе потънала в дълбок сън, сгушена във възглавницата си.

— Чух подобен слух — каза тя превзето. — Предполагам, че си подремва в избата? — Без да каже нито дума, Уилбъри вдигна ръка и посочи с дългия си кокалест пръст вратата на библиотеката. Трябваше му само коса и пелерина с качулка и можеше да мине за самата Смърт.

Порция се взря във високата дъбова врата, сякаш това бе входа за собствената ѝ крипта. Не очакваше да се сблъска с изкушението толкова скоро. Но може би така беше по-добре. В крайна сметка, какъв по-добър начин, за да докаже както на семейството си, така и на себе си, че вече не е подвластна на изкусителния чар на Джулиън?

Усмихна се на Уилбъри, сякаш нямаше нито една грижа.

— Може би трябва да надникна при него и да видя дали си почива удобно?

— Това ще бъде много любезно от ваша страна, госпожице. — Икономът оголи жълтите си зъби срещу нея в странно подобие на усмивка.

Порция направи две неуверени стъпки към вратата и се обърна, решена да информира Уилбъри, че е размислила и че може би е най-добре господарят Джулиън да бъде оставен необезпокояван поне за следващия век или два.

Но... икономът го нямаше. Бе успял да изчезне, без да се чуе дори и едно изскърцване от старите му кости. Порция въздъхна тревожно и се обърна към вратата.

Преглъщайки опасенията си, тя се вмъкна в библиотеката и затвори тежката врата след себе си.

Можеше да разбере защо стаята бе тъй привлекателна за вампир, който се нуждае от почивка. Две от стените бяха облицовани с наситен

тъмен махагон, а останалите две бяха заети от рафтове с книги от пода до тавана.

В стаята имаше само един тесен прозорец и той бе покрит с непрозрачни завеси от кадифе, които не само бяха дръпнати, но и старателно заковани — несъмнено от Уилбъри.

Така за малката Елоиза би било извънредно трудно да ги плъзне случайно настрани и да пропусне слънчевата светлина, която нямаше да остави от чичо ѝ нищо друго, освен обгорено петно на червено-златистия турски килим.

Когато очите ѝ привикнаха към мъждивата светлина, Порция успя да различи силуета на човек, изтегнал се на един от диваните до незапалената камина. Тя се приближи към него и сърцето ѝ затуптя в един твърде познат ритъм.

Джулиън бе само по риза, панталони и чорапи. Ризата му беше отворена около шията и разкриваше тъмните косъмчета по гърдите му.

Главата му лежеше на сгънатата му ръка, а дългите му мускулести крака се протягаха пред него. Копринените му тъмни мигли почиваха върху бузите му.

Съдейки по неестественото спокойствие на гърдите му, изглежда се намираше в дълбок покой.

Порция почувства как сърцето ѝ омеква, противно на волята ѝ. Сега той не бе заплаха за никого. Свръхестествената му сила и хищническите му инстинкти можеха да го правят почти невидим през нощта, но същите тези инстинкти го предаваха с изгряването на слънцето, оставяйки го уязвим като дете.

Тя се чудеше дали той още сънува. Дали се разхождаше из слънчеви поляни или сенките на нощта бяха завладели и часовете, през които спеше, както тези, през които бе буден. Преди да успее да се въздържи, тя се протегна и отметна настрани упорития кичур, който винаги падаше на челото му. Той се размърда и тя издърпа рязко ръката си обратно, ужасена колко лесно бе предала ново придобитото си равнодушие. Порция непоколебимо му обърна гръб, решена да го остави на сънищата му, каквито и да бяха те.

Бе преполовила пътя до вратата, когато дочу нещо зад себе си.

Тя се обърна бавно. Очите на Джулиън все още бяха затворени, прекрасното му лице бе напълно спокойно. Но изпълненият с презрение глас на Валънтайн сякаш кънтеше в тишината: „Как бих

могла да не знам коя си, когато Джулиън непрекъснато шепнеше името ти насън?“.

Порция се поколеба, знаейки, че ако се задържи тук, ще бъде най-голямата глупачка. Джулиън се размърда отново, устните му се движеха, без да издават звук. Съпротивата ѝ се разпадна пред силата на любопитството и тя се върна внимателно при дивана.

Лека усмивка бе извила устните му.

— О, скъпа — прошепна той. — Устните ти са по-сладки от вино. Ще ми дадеш ли още една глътка?

Порция ахна. Трябваше да предположи, че сънищата му нямаха нищо общо със спокойни романтични разходки из слънчеви ливади. Хвърли виновен поглед към вратата. Знаеше, че трябва да се върне обратно и тихо да излезе от стаята, но вместо това се намери наведена по-близо до дивана, за да не рискува да изпусне нито дума.

Дрезгав кикот се изплъзна от устните му, предизвиквайки възхитителна тръпка по гръбнака ѝ.

— Малка кокетка такава, знаеш, че винаги ме е гъдел, когато ме целуваш там.

Тя сведе подозрителния си поглед по продължение на неговото слабо, добре развито мускулесто тяло, чудейки се, къде точно е това „там“.

— О, това е, ангел мой... малко по-надолу... ах... — Въздишката му се стопи в дрезгав стон.

Устата на Порция пресъхна. Тя повя на зачервените си страни, чудейки се как може да е толкова топло в стаята, когато камината не бе запалена. Дори по-лошо, топлината сякаш се разнасяше като разтопен мед по гърдите и корема ѝ.

Гласът на Джулиън отново стана шепот. Забравяйки напълно за фината си красива рокля, Порция коленичи и се надвеси над него, напрягайки се да чуе думите му.

Устните му почти докосваха ухото ѝ, когато той прошепна:

— Ангел мой... сладка моя... скъпа моя...

Тя затаи дъх, подготвяйки се за момента, в който той ще изрече името на Валънтайн.

— ... моя безсрамно любопитна Порция.

Тя отдръпна главата си назад и откри, че Джулиън гледаше право в нея, дяволитите му тъмни очи искряха от триумф и насмешка.

— Ах, ти, невъзможен дявол! Беше буден през цялото време, нали? — Изправяйки се на крака, тя грабна една от възглавниците на дивана и започна да го налага с нея.

Той вдигна ръце, за да се предпази от ударите ѝ, като продължаваше да се смее силно.

— Надявам се да не си въоръжена. Ейдриън ми зае тази риза и не ми се ще да му я върна с отвратителна дупка точно над сърцето.

— Би трябвало да те застрелям, задето се подигра с мен по този вулгарен варварски начин!

— Предполагам, че не е неучтиво една дама да подслушва джентълмен, особено докато той спи?

Когато той прехвърли дългите си крака през дивана и седна, Порция осъзна каква глупачка е била, за да повярва, че той е беззащитен. Неговата бледност само задълбочаваше поразителните му хлътнали скули и изострения обсидианов блясък в очите му. С разрошената си коса и закачливите трапчинки, той приличаше на самото изкушение, непреодолима покана да съгрешиш.

Тя се отдалечи от него, стискайки възглавницата пред гърдите си като щит.

— Ти не спеше, а и аз не подслушвах. Просто... — тя спря, опитвайки се да се сети за подходящо оправдание — ... търсих една книга, която мисля, че оставих на дивана.

— И си останала с впечатлението, че съм я погълнал?

Тя го погледна укорително.

— Трябваше да се досетя, че се подигравах с мен. Нито една жена, която има капчица морал, не би се оставила да бъде съблазнена от подобни банални глупости. Устни по-сладки от вино, как не!

Той потупа с ръка сърцето си, потрепвайки театрално от мнима болка.

— Ти ме искаш, Порция. Едно е да стреляш по мъж, съвсем друго да го клеветиш относно любовните му умения. — За неин ужас той стана и започна да се приближава бавно и тихо към нея. — Да не би да намекваш, че няма да се разчувстваш, ако ти кажа, че кожата ти е също толкова гладка и сладка като прясна сметана? — Той сведе жаркия си поглед към устата ѝ. — Че не мога да те изкуша да ми позволиш да си открадна целувка, шепнейки, че устните ти са като сочни, зрели черешки, молеци да бъдат... откъснати?

Пренебрегвайки предателското изтръпване на тези устни, тя се принуди да остане на място, дори когато той спря на по-малко от крачка разстояние от нея.

— Не, но мога да усетя внезапно и неконтролируемо желание за пресни плодове.

Той обхвана брадичката ѝ с ръка и внимателно проследи извивките на плътната ѝ долна устна с палеца си. Подигравателният блясък бе изчезнал от очите му, оставяйки ги любопитни и навъсени.

— Какво ще кажеш за забранения плод? Дали ще установиш, че е толкова съблазнителен?

— Не и ако ми е предложен от безскрупулна змия. — Отдръпвайки се от неговите ласки, за да скрие смущаващото му въздействие върху нея, тя каза: — Ако всичко, което можеш да предложиш на една жена са тези глупости, тогава може би е добре, че имаш свръхестествени умения, които да ти помагат при съблазняването.

Въпреки слабата светлина, тя можеше да се закълне, че видя проблясък на истинска болка в очите му.

— Наистина ли вярваш в това? Наистина ли мислиш, че единствения начин, на който мога да се надявам, за да привлека жена в леглото си, е да ѝ въздействам по някакъв нечестив начин с очарованието си?

Тя сви рамене, толкова нервна от докосването му, че вече не бе напълно сигурна в какво точно вярва.

— И защо не? Ти призна, че на покрива Дювалие те е насърчил да се възползваш от тъмните си дарби. Ако вампир наистина може да наложи волята си върху ума на смъртните, както предполага легендата, тогава какво би те спряло да използваш този дар над бедните, нищо неподозиращи жени.

Тя остана изненадана, когато той рязко се обърна на петите си и отиде при огнището. Отстъпление бе последното нещо, което очакваше от него и тя не успя да потисне напълно коварния пламък на разочарованието.

Той дълго време стоя с гръб към нея, преди бавно да се обърне.

— Ела тук, Порция.

— Моля?

Той я повика с пръст, движението бе едновременно лениво и заповедническо.

— Ела тук. При мен.

Тя се намръщи и без да осъзнава направи стъпка към него.

— Какво си мислиш, че правиш?

Той изви дяволито вежда.

— Приеми тъмните ми дарби. Ела при мен, Порция. Сега.

Започнала да осъзнава, че думите му не бяха молба, а заповед, Порция се вгледа в очите му. Сякаш хипнотичен пламък гореше в опушените им дълбини, замайвайки я като молец, безпомощно привлечен от нещо, което е предопределено да го унищожи.

Възглавницата се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода. Усети неудържимо влечение, сякаш той някак бе свързан с нея с невидима, но неразрушима връзка. Тогава тя се насочи към него, поставяйки единия си крак пред другия, докато не застана точно пред него.

— Докосни ме — заповяда той, а пламенните му очи бяха лишени от съвест и милост.

Завладя я трепет, но тя не можеше да каже дали е породен от страх... или от очакване.

— Моля те, Джулиън... — прошепна тя. — Не прави това.

Той се наведе към ухото ѝ и отвърна на шепота с шепот.

— Сложи ръцете си върху мен.

Сякаш притежавайки собствена воля, ръцете ѝ се понесоха към гърдите му. Тя го докосна, разтваряйки пръстите си, милвайки твърдата, мускулеста шир на гърдите му през тънкия ленен плат на ризата. Той не се помръдна, за да я докосне, а застана неподвижен, сякаш бе мраморна статуя под любящата ласка на скулптора. Дясната ѝ ръка се скиташе свенливо към отвора на ризата около шията му, за да бъдат кожа до кожа, плът до плът. Тя нежно прокара пръсти през къдравите косъмчета на гърдите му, обвивайки ръката си около широката му шия. За чувствителните ѝ пръсти неговата кожа бе като топъл сатен, опънат върху бронз. Тя се вгледа дълбоко в очите му, безпомощна пленница на неговата воля. В този момент би му дала всичко, което поиска от нея, включително и шията си. Но знаеше, още преди да проговори, че той не искаше това.

— Целуни ме.

Думите му бяха повече като ехо на шепот в ума ѝ, но тя не можеше да им се противопоставя, както и приливът не можеше да устои на неумолимото привличане на луната.

Притегляйки главата му надолу към своята, тя притисна устните си съвсем леко до неговите. Забраненият плод никога досега не е бил толкова изкусителен... или сладък. Може би ако затвори очи, помисли си тя, ще може някак да развали порочното заклинание, което той бе хвърлил върху нея.

Но тъмнината само я накара да му се отдаде по-лесно, да се притисне по-силно към него. Когато нежните ѝ целувки докоснаха твърдата извивка на долната му устна, тя въздъхна дълбоко и прошепна името му, преди да задълбочи възхитителното триене на устните им.

Той все още не бе отвърнал на ласката, принуждавайки я да поеме цялата инициатива, да му достави удоволствие. Неговото предполагаемо безразличие само я направи по-решена да го принуди да ѝ отговори. Спомняйки си как той завладя устата ѝ с такава дързост на онзи снежен покрив, тя разтвори устни и открадна от неговия вкус с езика си.

Когато Порция му предложи нежната сладост на отворената си уста, Джулиън простена и се предаде. Той уви ръце около нея, почти я повдигна от земята в отчаянието си да прилепи привлекателните ѝ извивки към твърдото си гладно тяло. Не знаеше какво го накара да направи първия ход в игра, която нямаше шанс да спечели, но не можеше да спре главозамайващия прилив на триумф, който изгаряше вените му, щом тя се разтопи в прегръдките му.

Джулиън възнамеряваше да я очарова, но всъщност той бе този, който бе омагьосан от копринения дъх на въздишките ѝ, топлото кадифе на кожата ѝ и медената наслада на устните ѝ. Тя направи своето заклинание без нито една дума, подвеждайки го с обещанието за удоволствия, на които нито един мъж не би могъл да устои. Искаше я повече от всяка жена, която някога бе вкусвал, повече от кръвта, която му бе нужна... повече от самия живот.

Бе прекарал пет дълги години в опити да прекъсне връзката, изградена между тях в онази гробница, само за да открие, че тя бе изкована от нечупливи вериги. Неспособен вече да понася силата на тяхното привличане, той седна отново на дивана и я повлече надолу

върху себе си. Все още завладял устата ѝ, той прокара ръка през косата ѝ, разпръсквайки фибите ѝ докато тъмните кичури се разпиляха около тях в копринен облак.

Докато езиците им се преплитаха в песен по-стара от света, ръцете му скитаха по изваяните контури на гърба ѝ. Той отчаяно искаше да развърже корсета ѝ, за да освободи закръглената мекота на гърдите ѝ, за да може да ги докосне и вкуси. Сръчните му пръсти притежаваха възможността да го направят, но малкото останала му съвест възпря ръцете му. Като утешителна награда позволи на ръцете си да се спуснат по-надолу, плъзгайки се леко по гърба ѝ, преди да достигнат и притиснат съблазнителните извивки на дупето ѝ към него.

Освободени от хлъзгавата коприна на роклята ѝ и от собственическия начин, по който той я държеше, бедрата ѝ се разтвориха и се обвиха около него.

Порция се извиваше срещу пулсиращата издуптина на възбудата му, движейки се по чист инстинкт, а Джулиън се опасяваше, че има опасност да избухне в пламъци, без заплаха от факла или клада. Но ако подобен огън можеше да го унищожи, доброволно би се хвърлил в пламъците и би приветствал гибелта си.

Повдигна бедрата си, задълбочавайки прелестното триене, докато не усети вибрацията на стона на Порция дълбоко в собственото си гърло. Знаеше, че в момента е на една целувка разстояние от това, да я положи под себе си и да я изнасили точно там на дивана в библиотеката на брат си.

Странно, но точно тъмната и първична сила на това видение направи по-нежни и целувките, и прегръдките му.

Плъзна ръце по гърба ѝ и прокара устните си от нейните към слепоочието ѝ, галейки нежната кожа, която откри там. Тя се срина върху него и притисна лицето си върху гърдите му.

Той я държеше близо до себе си. Остави топлината на кожата ѝ, нежният шепот на дъха ѝ и блаженият ритъм на сърцето ѝ — всички дарове, от които бе лишен, когато изгуби душата си — да го завладеят.

Докато си играеше нежно с копринените кичури на тила ѝ, прошепна:

— Порция?

— Хмм? — промърмори тя.

— Трябва да ти призная нещо.

Тя вдигна глава и го погледна, очите ѝ още блестяха от желание, а устните ѝ бяха влажни от целувките им.

Преглъщайки острия пристъп на съжаление, той пригладя една къдрица, паднала върху бузата ѝ и каза тихо:

— Аз не притежавам никакви сили, контролиращи ума.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Порция примигна срещу него, объркването, което се четеше в очите ѝ, постепенно се изпари.

— Какво означава това?

Той нежно приглади косата ѝ.

— Не съм те омагьосвал, скъпа. Вампирите не могат да принуждават смъртните против волята им. Това не е нищо повече от глупав мит.

Тя се надигна и седна, отнасяйки цялата тази прекрасна топлина и живот със себе си.

— Не ставай смешен. Разбира се, че си ме омагьосал! Ако не беше, никога нямаше да се държа по този безсрамен и разпуснат начин.

Той поклати глава.

— Боя се, че това не бе нищо повече от силата на внушението.

Тя се вторачи в него за няколко секунди, застана твърдо на краката си и приглади гънките по полата си. С разрошена коса, с устни, подути от целувките му и червенина по шията и бузите ѝ, изглеждаше така, все едно я беше прельстил. Вместо да го засрами, както би трябвало да стане, нейният раздърпан вид го изпълваше с желание да я придърпа в скута си и да приключи това, което беше започнал.

Ако не беше признал своето двуличие, глупак такъв, тя можеше да е твоя. Разпознавайки този гладък, мазен глас, Джулиън се зачуди дали някога наистина щеше да се освободи от Дювалие.

Наблюдаваше предпазливо как Порция навива разбърканата си коса на стегнат кок, използвайки останалите фиби, които забиваше с такава сила, че той несъзнателно потръпна.

— Не мога да повярвам, че ми изигра такава жестока шега.

Той се изправи на крака.

— Не съм искал да бъда жесток, Порция. Може би проявих малко хитрост, но в никакъв случай не съм бил жесток.

Отбягвайки очите му, тя оправи част от дантелата, която се беше измъкнала от корсажа на роклята и я върна на мястото ѝ.

— Сигурна съм, че има разумно звучащо обяснение. Вероятно има някаква проста форма на хипноза, която си научил по време на странстванията си. Често съм чувала, че мошениците и шарлатаните си служат с такава измама за собствена печалба.

Той хвана китката ѝ и я обърна към себе си, отказвайки да ѝ позволи да го пренебрегне толкова лесно, като дивите, нежни моменти на споделената им страст.

— Може и да има идеално звучащо обяснение. Може би ти предлагам свободата да направиш това, което никога не си спирала да желаеш.

Тя го погледна втренчено, болката в очите ѝ се бореше с копнежа. Той можеше да види желанието и да го докосне. Все още жадуваше за вкуса на целувките му, за допира на ръцете му върху нейната кожа.

— Ако това беше само една жестока шега — каза той меко и погали нежната мекота на бузата ѝ, — тогава се опасявам, че и двамата сме изиграни.

Клепките ѝ трепнаха, сякаш за да отрече истината в думите му, но устните ѝ се отвориха, за да я признае. Когато той наведе устата си до нейната, за да приеме това признание, на вратата се почука.

Порция се отскубна от него и се изчерви. Сякаш не беше просто една открадната целувка, а ги бяха заловили на местопрестъплението върху дивана.

— Влез — извика тя, приглади полите си и за последен път опипа косите си с треперещи пръсти.

Уилбъри се прокрадна в библиотеката, тънките му устни бяха мрачно извити.

— Имате гост, мис Кабът. Ще приемате ли посетители този следобед?

Тя се намръщи.

— Кой е?

— Маркизът на Уолингфорд — каза провлечено прислужникът, със същия ентузиазъм, с който би съобщил за пристигането на Чингис хан и неговата орда нашественици. — Твърди, че иска да се увери, че

няма никакви тъжни последици след вашето злочесто *приключение* от онази нощ.

— Колко мило от негова страна — промърмори тя и хвърли многозначителен поглед към ядосаното лице на Джулиън. — Защо не го заведеш в салона и не позвъниш на Грейси да ни донесе напитки? Може би Каролайн ще бъде така любезна да ни налее по чаша топъл чай.

— Защо не го поканите тук, аз ще ви наляя? — предложи Джулиън, отваряйки устни достатъчно, за да покаже заплашително зъбите си.

— От друга страна, Уилбъри, защо не поканим нашия гост в музикалния салон? Всички прозорци гледат на запад, а ние не искаме да пропуснем нито миг докато това прекрасно зимно слънце пръска така щедро лъчите си. — Порция се усмихна на Джулиън и на бузите ѝ се появиха очарователни трапчинки. — Надявам се, че слънчевата светлина ще подчертае най-привлекателните ми черти.

Той погледна намръщено към нея.

— О, не знам. По-скоро предпочитам начина, по който изглеждаш на тъмно. — *И начина по който се чувстваш*, добави недвусмислено жаркият му поглед.

След като Уилбъри напусна стаята, Порция се придвижи бързо към вратата и се обърна към Джулиън, едва когато беше достатъчно далече от него.

— Хрумна ми, че щом и двамата ще живеем под покрива на брат ти, докато решим какво да правим с любовницата ти...

— Бившата любовница — отвърна той и скръсти ръце пред гърдите си.

— ... тогава може би е най-добре да мислиш за мен като за твоя сестра.

Джулиън потръпна.

— По-скоро бих предпочел да мисля за теб като за миловидната прислужница от горния етаж, която отне... сърцето ми, когато бях на тринадесет.

— Е, добре, това поне обяснява какво се е случило — отговори бързо тя. — Сега, ако бъдете така добър да ме извините, сър, ще ви оставя на сънищата ви.

Тя се измъкна бързо през вратата, знаейки много добре, че единственото нещо, което можеше да я последва в коридора, обагрено от слънчева светлина, беше неговото разочаровано ръмжене.

— Бихте ли желали още една целувка, милорд?

Порция протегна елегантния чаен поднос от севърски порцелан. На устните ѝ играеше едва забележима усмивка.

Маркизът на Уолингфорд се задави с чая си, силно изпъкналата му адамова ябълка подскочи.

— Извинете, не ви разбрах?

След като Каролайн я удари силно по глезена, Порция усети как червенината плъзна по бузите ѝ.

— Препечена питка, милорд. Мога ли да ви изкуша да опитате още една питка?

— Ооо... е, в такъв случай...

Все още с колебливо изражение, той дръпна една сладка от подноса.

Порция сложи подноса обратно на количката и хвърли поглед навън. Безмилостните лъчи на слънцето струяха през широкия еркереен прозорец, осветявайки всяка пролука на красиво обзаведения музикален салон, включително разделената на път прическа на маркиза и саркастичната надменност, която се появяваше на устните му, дори когато се усмихваше.

— Облекчен съм да видя, че няма никакви последствия след вашата малка лудория онази нощ, мис Кабът. Тръпки ме побиват като си помисля за съдбата, която можеше да ви сполети, докато търсехте това... — Маркизът спря и се опита да потисне ръмженето в гласа си. — Простете ми... Парченце от питката беше заседнало в гърлото ми... докато търсехте брата на виконта.

Каролайн стрелна Порция със знаещ поглед.

— Нашата Порция винаги е имала нежно сърце. Не можете да я вините за опита ѝ да върне черната овца отново в семейството.

— Не изпитвам нищо друго, освен искрено възхищение от вашето християнско милосърдие, скъпа моя. — Уолингфорд удостои Порция с тънка усмивка. — Но за изкуплението на някои изгубени

души е твърде късно и е по-добре да бъдат оставени на съмнителната милост на дявола.

След неочакваната среща с Джулиън в библиотеката, Порция би трябвало да е напълно съгласна с него. Но необяснимо защо, ръцете ѝ внезапно се разтрепериха от гняв.

Преди да успее да разлее чая върху скута си, тя надигна чашата до устните си и отпи деликатна глътка.

— Тогава допускам, че не сте чули великолепната новина?

Усмивката му трепна.

— Каква новина?

— Джулиън се прибра вкъщи — каза тя с невинна усмивка. — След всичките тези години, той най-накрая се върна в любящото лоно на семейството си.

Изглеждайки така, сякаш чаеният поднос бе заседнал в гърлото му, Уолингфорд стана на крака и се втренчи за кратко в деколтето ѝ.

— Кейн е тук? В тази къща? В този момент?

— Няма нужда да викате най-близко намиращия се полицай, милорд. — Порция върна чашата в чинийката ѝ. — Всички ние сме наясно, че сте купили хазартните му дългове.

— А аз съм сигурна, че съпругът ми ще бъде повече от щастлив да уреди дълговете, които брат му е направил, докато е бил далеч от тук — добави Каролайн и си взе още една пастичка.

Маркизът се облегна назад върху дивана, по изражението му личеше, че не е твърде доволен от тази представа.

— Далеч съм от идеята, да опетнявам този прекрасен случай с глупави разговори за търговия. Не е моя работа, но дали е разумно да позволите на... на мъж с репутацията на Кейн да живее под един и същи покрив с неомъжена и изумителна млада жена.

Порция изви едната си вежда.

— Това също не е моя работа, но се чудя дали вашата годеница има същата цинична гледна точка.

Въпреки оскъдната светлина, можеше да види, че погледът на Уолингфорд потъмня.

— В момента аз и мис Енгълууд сме отчуждени и нейното мнение вече не е моя грижа. Просто опитът ми доказва, че най-доброто, за което могат да се използват черните овце в повечето семейства, е за месо.

Порция рязко скочи на крака.

— Боя се, че трябва да ви оставя на грижите на сестра ми, милорд. Чувствам, че ми е малко горещо и се опасявам, че може да е някакъв вид треска.

— Нищо заразно, надявам се — дръзна да каже той, извади парфюмирана кърпичка от джоба на жилетката си и я задържа пред носа си.

Усещайки силно подозрителния поглед на Каролайн върху себе си, Порция му се усмихна хладно.

— Нищо, за което да се притеснявате, милорд. Изглежда аз съм единствената, която е податлива на тази конкретна болест.

Направи грациозен реверанс и излезе от музикалния салон, надявайки се да намери лек за страданието, което я измъчваше, преди да се окаже фатално за сърцето ѝ.

Зимната нощ падна тежко и рано, вземайки топлината със себе си и оставяйки искрящи целувки от скреж по стъклото на прозореца в спалнята на Порция. Макар да знаеше, че мракът ще освободи Джулиън и той ще може да обикаля къщата, тя нямаше намерение да се превръща в затворник в собствената си стая. Веднага след като Ейдриън изпрати съобщение, че Ларкин е пристигнал, щеше да се присъедини към тях, за да обсъдят планове за бъдещето на Валънтайн. Или липсата на такива, помисли мрачно тя.

Безпокойството ѝ растеше. Хвърли настрани книгата с поеми на Байрон, която се опитваше да чете и се отправи към прозореца. Само след една-единствена среща, Джулиън я накара да жадува за сенките, да жадува за падането на нощта и за неговото докосване. Веднага след първата му целувка се беше запалил този странен копнеж, това постоянно безпокойство. Погледна бронзовия часовник над камината. Деликатната месингова стрелка за часа вече пълзеше към седем.

Порция отиде до вратата и надникна към стълбите. Дочу слабо басово буботене на мъжки глас, който се носеше от първия етаж на градската къща.

Подозрението ѝ нарасна и тя забърза надолу по стълбите, но спря, за да погледне от площадката на втория етаж. Двуколката на Ларкин вече беше спряла на алеята зад градската къща с подходяща

двойка червеникавокафяви коне, които изпускаха облаци пара в мразовития въздух.

Решителните ѝ крачки я отведоха покрай двойка слисани слуги директно до вратата на кабинета на Ейдриън. Тя я отвори, без да си прави труда да почука.

Ейдриън се беше разположил на ъгъла на бюрото си, докато Ларкин и Джулиън се изтягаха в кожени столове от двете му страни. Всеки от мъжете имаше пура в едната ръка и чаша с портвайн в другата. Ейдриън и Ларкин поне имаха достатъчно разум да изглеждат виновни.

Порция затвори вратата след себе си с решителен удар, мигайки сред облака от дим, който се беше образувал в слабо осветената стая. Въпреки че Ларкин и Ейдриън веднага оставиха пурите от уважение към нейното присъствие, Джулиън дръпна дълго и лениво от неговата, след което издуха тясна ивица от дим, който се уви около него като ръка на любовница. Модерната му бледност беше дала път на здравословна руменина, което я накара да се усъмни, че Уилбъри е направил късна разходка до месарския магазин.

— Простете ми, че закъснях — студено каза тя. — Поканата ми сигурно се е изгубила по пощата.

Ейдриън потръпна.

— Моля те, не се обиждай, Порция. Ние просто не виждахме причина да ти причиняваме повече страдания.

— Колко грижовно от твоя страна да вземеш предвид моята деликатна чувствителност. Може би трябва да се оттегля в спалнята си да подреждам цветя или да избродирам покривка с вдъхновяващи проповеди върху нея.

— Не се опитвам да те отпратя. Като се има предвид какво преживя миналата нощ, си помислих, че ще е най-добре, ако ни позволиш да се опитаме...

— Позволи ѝ да остане. — Опрял единия си крак върху коляното на другия, Джулиън загаси пурата си върху подметката на ботуша, преди да я метне към огъня в камината. — Тя си е спечелила правото да е сред нас.

След като Ларкин стана бързо от стола си и я настани в него, Порция неохотно кимна на Джулиън в знак на благодарност. Ларкин

разположи върлинестата си фигура под прозореца, а проникателният му поглед заснова между двамата им.

Ейдриън остави чашата си на бюрото и потърка челюстта си. Изглеждаше така, сякаш желаше да се намира някъде другаде.

— Джулиън просто ни обясняваше как е направил... тъъ... познанството си с тази жена.

— Тя не е жена — категорично заяви Порция, — а чудовище.

Джулиън повдигна вежда в нейна посока, без да ѝ остави друг избор, освен да му отвърне със същата монета. Тя сведе поглед към скута си, но отказа да се изчерви.

Докато все още я наблюдаваше, той глътна щедро от портвайна си.

— Както казвах, преди да ни прекъснат, боя се, че не бях много сръчен в събирането на сведения, когато отидох за пръв път до Париж, за да търся вампира, който е превърнал Дювалие. Повелителят на свърталището беше по-скоро противен и сприхав и освен това мразеше британците дори повече, отколкото ненавиждаше смъртните. Когато разбра, че искам да разруша някой от моя собствен вид, за да мога да върна душата си, не го прие много добре. Върза ме за кол, потопи ме в масло и обмисляше как да ме измъчва, когато Вальнтайн дойде и спаси живота ми.

Порция подсмръкна.

— Колко мило от нейна страна.

— И аз си помислих така, още повече, че в онзи момент косата ми пушеше — каза сухо Джулиън. — Понеже тя се намеси в моя полза, я осъдиха на изгнание от свърталището и двамата трябваше да напуснем Париж.

— Поне сте могли да разчитате един на друг. — Порция се наведе към него с любопитство и широко отворени очи. — И така, преди или след като станяхте любовници, разбра, че тя държи душата ти.

— Порция! — Ейдриън отпусна глава върху ръцете си със стон, а Ларкин погълна наведнъж портвайна си и се загледа през прозореца с внезапен интерес.

Но Джулиън срещна погледа ѝ прямо.

— Боя се, че след. Както изглежда, щеше да бъде крайно лицемерно от моя страна да я унищожа за благодарност, че ме е

спасила.

— Забравих, че си човек, който винаги плаща дълговете си — каза тя меко, — въпреки че Уолингфорд може и да не е съгласен.

— Достатъчно за миналото — каза Ейдриън и си спечели един облекчен поглед от страна на Ларкин. — Тази вечер сме се събрали, за да подсигурием бъдещето на Порция. Ако тази Валънтайн е толкова жесток противник, колкото казвате, тогава защо си тръгна миналата вечер?

Джулиън изпуктя.

— Не е оцеляла толкова дълго, като е постъпвала глупаво. Тя е добре запозната с твоята репутация на ловец на вампири.

— Може би вече е напуснала Лондон — предположи Ларкин.

— Тя няма да го остави — каза Порция глухо, но с абсолютно убеждение.

— И няма да остави Порция, не и след като знае къде да я намери... поне не и жива — добави Джулиън мрачно. — Дори да успее да я намеря и някак да я убедя да избяга с мен, тя просто ще остави след нея някой от своите любимци, за да приключи с Порция. Трябва да я заловим, преди да даде тези заповеди.

— А ако изпратя Порция някъде надалеч? — предложи Ейдриън. — Мога да изпратя нея, Каролайн и Елоиза в замък, докато уредим този въпрос.

Порция настръхна.

— Няма да й доставя това удоволствие да избягам от нея.

— Тя ще я последва, така или иначе — изтъкна Джулиън.

Ларкин се удари по тясната брадичка.

— Ако знаем, че ще тръгне след Порция, тогава защо не седнем и не изчакаме тя да направи следващия ход?

Джулиън заклати глава.

— Защото е достатъчно умна, за да изчака удобен момент. За импулсивно същество, може да бъде необикновено търпелива. Ще изчака, докато намалим бдителността си. И тогава ще бъде твърде късно.

— Освен това — каза Порция, — трябва да я измъкнем от скривалището ѝ, преди да е убила още невинни жени.

Тя застана пред огнището. Усещаше остро как тежкият поглед на Джулиън следва всяка нейно движение.

— Изглежда, че действа под заблудата, че Джулиън все още таи някакви сантиментални чувства към мен, което както всички знаем, е напълно невярно.

Въпреки че челюстта на Джулиън се стегна, той благоразумно запази мислите си за себе си и глътна още веднъж от портвайна.

— Ако само можем да намерим начин да използваме ревността ѝ като оръжие срещу нея... — Порция почукваше с пръст по долната си устна. — Продължавам да мисля за нещо, което Дювалие каза точно преди да затвори мен и Джулиън заедно в гробницата.

Ейдриън и Ларкин си размениха разтревожени погледи.

— Ти едва не умря в онази гробница, миличка. Няма нужда отново да преживяваш толкова болезнени спомени.

— И твоят брат също за малко не умря — напомни му тя, преди да се обърне към Джулиън. — Спомняш ли си какво каза Дювалие, точно преди да ме бутне в ръцете ти? Той каза, че ако вземеш душата ми, можеш „да се наслаждаваш вечно на компанията ми“.

— Как мога да забравя? Той ми предложи, да те направя моя вечна любима. — Джулиън разклати портвайна, останал на дъното на чашата, изражението му беше горчиво. — За такова безжалостно копеле, беше доста романтичен.

— Какво ще стане, ако накараме Валънтайн да повярва точно в това? — Порция докосна с ръка белия шал, увит около шията ѝ. — Тя вече знае, че си ме белязал. Така че, защо не я накараме да повярва, че си се върнал в Лондон, за да довършиш това, което си започнал преди толкова време? Има ли нещо, което може да я вбеси повече от това? Едва ли ще я нараним повече, дори да ѝ хвърлим светена вода в лицето!

Въпреки че направи смел опит, Порция не успя напълно да скрие удоволствието си от тази възможност.

— Мислех, че се опитваме да ти спасим живота, не да я подтикнем да те убие по-бързо — изтъкна Ларкин. — Като я вбесим, няма ли да я направим още по-опасна?

— Може би. Но това ще я направи и по-прибързана и склонна да прави грешки. Ако наистина вярва, че Джулиън е избрал мен, вместо нея, няма да чака подходящия момент много дълго. Търпението ѝ ще се е изчерпало.

— Както и твоят живот, ако направиш една грешна стъпка — напомни й Ейдриън намръщено.

Джулиън я наблюдаваше със същия скептицизъм.

— Наистина ли вярваш, че можеш да се маскираш като вампир достатъчно убедително, за да заблудиш Валънтайн?

Порция се отдръпна.

— Защо не? Твоят вид се разхожда измежду нас смъртните след всеки залез на слънцето. Вие ядете нашата храна. Пиете виното ни. Танцувате на нашата музика. Дишате като нас. — Срещна предизвикателният му поглед и продължи с дрезгав глас: — Дори правите любов с нас.

Този път вместо чашата си, Ейдриън потърси шишето с портвайн. Отпи една голяма глътка, преди да подаде бутилката на благодарния Ларкин.

— Обаче е по-лесно да се измамят смъртни — отговори Джулиън меко, без да я освобождава от хипнотичния си поглед.

За част от секундата, Порция се озова отново в библиотеката... и в ръцете му.

— Може би защото като деца сме вярвали в русалки и леприкони, в благородни принцове на бели коне и сега се налага да оставим подобни глупави фантазии зад гърба си.

— Валънтайн не е глупава. Ти не просто трябва да я убедиш, че съм те превърнал във вампир. Ще трябва да я накараш да повярва, че си влюбена в мен.

— Това едва ли ще е толкова трудно. — Гласът на Порция прозвуча твърде ведър, дори за нейните уши. — Самият ти каза, че съм съвършена актриса.

Ейдриън въздъхна, видимо изчерпал всички аргументи.

— Мислиш ли, че този план има шанс да проработи, Джулс? Ти познаваш тази... жена по-добре от всеки друг.

— Във всеки смисъл на думата — не се стърпя да добави Порция.

Джулиън я изгледа с поглед, който би накарал всеки непознат, който можеше да срещне в някоя тъмна алея, да се свие от страх. Ларкин се изкашля.

— И как Валънтайн ще научи, че това важно събитие изобщо се е случило? Трябва ли да пуснем обява в „Безсмъртен вестник“?

Джулиън погледна към огъня. Порция вече разпознаваше твърде добре изражението му.

— Може би знам един начин.

Всички обърнаха поглед към него.

— Ейдриън може и да е прогонил всички вампири вън от Лондон, но не ги е изгонил от Англия. Има преуспяващо свърталище от тях, които живеят в провинциална къща в Колни, на по-малко от час езда от града.

— Чух слухове за съществуването на такова място — призна Ейдриън. — Предполагам, че трябваше да го посетя, но сега, когато Елоиза се роди... — Той сви рамене, не желаейки да признае, че раждането на дъщеря му го насърчаваше да се отнася с повече внимание към живота си.

— Подслоних се там за малко, след като Кътбърт се премести в къщата на баща си — каза Джулиън. — Повелителят спечели имението от облог с един жалък пияница, който вече беше заложил останалата част от семейното богатство. Трябва да знаете, че вампирите са по-ужасни клюкари от смъртните. Ако направим изявление там, мога да ви обещаю, че Валънтайн ще чуе всичко за това, преди зората да е настъпила.

— Ооо, страхотно! — сухо възкликна Порция. — Толкова обичам партитата в провинцията. Кога тръгваме?

— Не започвай да планираш представлението си все още — предупреди я Ейдриън. — Ако си мислиш, че ще ти позволя да влезеш в това свърталище на чудовища съвсем сама...

— Няма да е сама. — Джулиън стана от креслото и се приближи към Порция, авторитетната нотка в гласа му учуди дори Ейдриън. — Ще бъда до нея през цялото време.

Брат му го изгледа невярващо.

— Не беше ли ти този, който ме държа буден до зазоряване, проглушавайки ушите ми, защото съм се оставил да ме убеди да я използвам за примамка.

— Няма да бъде примамка този път. Аз ще съм. След като веднъж Валънтайн открие, че „съм я предал“, ще бъде твърде настървена за моето унищожение, за да се тревожи за някой друг. — Взе ръката на Порция, придърпвайки я по-близо до себе си. — И мога да ти обещаю, че по-скоро ще си забия кол в сърцето, отколкото да

позволя на някой, жив или безсмъртен, да докосне дори косъм от главата на Порция.

Преди Порция да може да реагира на това впечатляващо обещание или обезоръжаващото усещане на пръстите му върху ръката си, Ейдриън каза:

— Ако очакваш да дам благословията си за този отвратителен малък съюз, трябва да ми кажеш точно какво възнамеряваш да правиш с плячката ни, след като капанът се затвори.

Порция си пое дълбоко дъх, опитвайки се да се престори, че бъдещето ѝ не зависи от отговора на Джулиън.

Той замълча за един дълъг момент, преди най-накрая да каже:

— Ще я отведа далеч оттук. Толкова далеч, че никога да не може да нарани някого, когато... — Той спря, хватката му върху ръката на Порция се стегна и стана почти болезнена. — Когато и да било.

Чувствайки се крехка, като една от овчарките от Дрезденски порцелан, които искаше като дете, Порция измъкна ръката си от неговата.

— Ако ме извините, господа, вероятно трябва да отида да информирам сестра си, че ще присъствам на провинциално парти утре вечер, дадено в свърталището на кръвожадни вампири.

След като вратата на кабинета се затвори след нея, Ейдриън поклати глава, а на красивото му лице се изписа объркване и гняв.

— Какво, по дяволите, правиш, Джулиън? Не разбирам нежеланието ти да унищожиш това създание.

Джулиън се обърна към него с блеснали тъмни очи.

— Може би и аз никога няма да разбера твоето нежелание да разрушиш мен. — Той се завъртя на пети и се отправи към вратата.

— Къде си мислиш, че отиваш? — попита Ейдриън и блокира пътя му.

— Навън — отговори Джулиън кратко, отказвайки да отстъпи дори инч, пред по-големия си брат. Навремето Ейдриън можеше да го укроти само с един разочарован поглед, но сега стояха един до друг, с еднаква височина и решителност.

— Наистина ли мислиш, че това е разумно?

— Не знам. Зависи от това, дали съм тук като твой гост, или като твой затворник?

След като решителният израз на Джулиън не се разколеба, Ейдриън неохотно отстъпи встрани и освободи пътя му, оставяйки го да излезе от кабинета и къщата.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Джулиън се разхождаше по оживените улици на Лондон, сякаш притежаваше и града, и нощта, карайки всеки, който се осмелеше да погледне към него, да се махне от пътя му. Някои от тях инстинктивно разпознаваха чудовището, когато го видеха, докато други просто научиха, че е по-умно да не провокират човек, който е роден с привилегия и власт и освен това дебне в нощта с опасната грация на хищник.

Когато бледият чиновник изхвърча от офиса си на Трийднийдъл Стрийт и го удари несъзнателно по рамото, Джулиън едва потисна ръмженето си. Знаеше, че трябва да се почувства облекчен, когато тълпите започнаха да оредяват, но мисълта за всеки от тях, забързан към дома, към уютното огнище и гостоприемните прегръдки на възлюбените им, само изостряше раздразнението му. Нямаше го и Кътбърт с неговата упорита компания, за да го развесели. Бележката, която бе заръчал на един слуга да занесе в къщата на приятеля му по-рано през деня, бе върната с непокътнат восъчен печат.

Въпреки че се разхождаше свободно по улиците, той се чувстваше така, сякаш още влачеше оковите от гробницата след себе си. Подигравките на Дювалие го преследваха постоянно.

Разочароваш ме, Джулс. Очаквах толкова много от теб. Не си склонен да бъдеш вампир, но от друга страна не си и човек.

Дювалие грешеше. Той беше и мъж, и вампир, прокълнат да страда от глада, който изпитваха и двете раси. Глад, който разяждаше празното пространство в гърдите му, където някога беше душата му, всеки път, когато погледнеше Порция, целуваше меката белота на кожата ѝ и вкушваше забранената сладост на устните ѝ.

Дювалие щеше да е доволен да узнае, че след всичките тези години, той все още беше гладен за нейните плът и кръв.

Някой го бутна отзад и той се обърна рязко, от устните му се откъсна неволно ръмжение.

Там стоеше една жена с красиво луничаво лице, обкръжено с ореол от кестеняви къдрици.

— Прощавай, гос'дине. Майка ми винаги каа'аше, че съм толкоз тромава, че се препъвам дори в собствените си крака.

Въпреки че пелерината ѝ беше протрита, личеше, че е положила грижи за нея. По бузите ѝ имаше бледа следа от руж, а зад едното си ухо бе затъкнала теменужка.

— Никой не е пострадал, мис — увери я той. — Сигурен съм, че вината беше изцяло моя.

Преди да я отпрати, тя смело уви облечената си в ръкавица ръка около неговата.

— Т'ва е ужасно студена нощ, сър. Мисля си, че мо'и да си търсите нещо по-мекичко от загрята тухла да ви топли лиглото.

Тя му се предлагаше. Джулиън можеше да види това в любопитно наклонената ѝ глава, в одобрителния блясък на очите ѝ. Тя вярваше, че е джентълмен, а не чудовище.

Нямаше какво да го спре да приеме предложението ѝ и да я придружи в някоя близка странноприемница с износени, но чисти чаршафи. Можеше да я прелъсти със същите красиви думи, на които Порция се подиграваше и да ѝ се наслади както пожелае. В момента, в който прогони с умелите си милувки спомените ѝ за непохватните ръце на потящите се, задушаваци я мъже, тя едва ли щеше да му поиска дори цент.

Но не успяваше да потисне мисълта, че може да му струва нещо много по-скъпо.

Пренебрегвайки свирепата болка на съжаление, той изрови монета от джоба на палтото си и я сложи в ръката ѝ.

— Защо не вземеш това и не се стоплиш сама край твоя огън тази вечер?

Докосна шапката си за довиждане и прекоси улицата, където месарят тъкмо беше излязъл, за да заключи вратата на магазина си за тази вечер.

Порция беше отново в гробницата.

Влажният мирис на ронливата земя и отдавна разложена плът изпълваха ноздрите ѝ. Тя щеше да се парализира от ужас, ако

Джулиън не беше там. Ако не беше увил силната си ръка около нея, за да успокои треперенето ѝ. Той вече беше махнал кърпата от устата ѝ, бе откъснал възетата, които Дювалие беше използвал, за да я върже, за да я накара да замълчи. Търкаше със своите треперещи ръце изтръпналите ѝ китки, за да върне чувствителността им.

— Защо Дювалие каза тези ужасни неща? — ридаете, тя обвинява ръцете си около кръста му и притисна буза към гърдите му. — Защо каза, че ще ме убиеш?

Джулиън я отблъсна от ръцете си и се олюля към ъгъла, наведе глава и вдигна ръка, за да се предпази от светлината на факлата.

— Дювалие беше прав — изръмжа той. — Трябва да стоиш далеч от мен, по дяволите!

Въпреки предупреждението му, тя инстинктивно се приближи към него.

— Но защо? Защо трябва да слушам каквото и да било от жалко чудовище като него?

— Може и да е чудовище, Порция. Но аз също съм. — Джулиън бавно наведе глава и спусна ръце, предпазвайки лицето си от светлината на факлата и от измъчения ѝ поглед.

Тя постави ръка пред устата си, но беше твърде късно да задуши ужасения си стон. Кожата му беше опъната върху поразителните кости на лицето му, очите му бяха хлътнали, а в тях гореше някакъв примитивен глад. Сякаш всичко, което някога е бил, се бе свело до самата му същност, оставяйки от тялото му нещо, което бе едновременно красиво и ужасно. Докато го наблюдаваше, хипнотизирана от подивелия му поглед, зъбите му се наостриха и удължиха и се превърнаха в двойка блестящи кучешки зъби, сътворени от дявола само за една смъртоносна цел.

— Ейдриън не е вампир, нали? — попита тя меко, по тона ѝ личеше, че вече знае отговора.

Джулиън бавно поклати глава.

— Ти си бил.

Той кълмна.

Нещо още по-невероятно я разсея от необичайната гледка на зъбите му. Парцаливата му риза висеше наполовина отворена до кръста, разкривайки познат знак, прогорен в плътта на гърдите му.

С отчаян вик, Порция се затича към него. Проследи контурите на разпятието обгорено върху плътта му, сякаш можеше по някакъв начин да поеме неговата болка чрез пръстите си и повдигна пълните си със сълзи очи към лицето му.

— Мили боже, какво ти е направил той?

Джулиън преглътна и облиза пресъхналите си устни в напразен опит да ги навлажни. Гласът му стана още по-дълбок и дрезгав.

— Изтощи силите ми с разпятието и... не ми позволи да пия... за да умра от глад.

Той се опита да се отдръпне далеч от нея, но изгуби равновесие и падна на колене, тялото му се разтърси от неконтролируеми тръпки. Порция падна на колене до него.

— Ти умираш — прошепна тя. Не можеше повече да отрича смайващите факти пред нея.

Той кимна.

— Не ми остава още... много време. Ти ще си в безопасност след това. Дювалие ще направи така, че да ни открият. — Горчива усмивка се появи на устните му. — Копелето няма да устои... да се похвали с работата си. Виждаш ли онези окови там? — попита той, насочвайки вниманието ѝ към ръждясалите вериги, които висяха от кука, забита дълбоко в каменната стена. — Трябва да ги използваш, за да ме оковеш към стената.

Тя се отдръпна, неспособна да скрие отвращението си.

— Като някакво животно?

— Аз съм животно, Порция! Колкото по-бързо го приемеш, толкова по-безопасно ще е за теб.

Тя разтърси глава, гласът ѝ остана твърд, въпреки сълзите, които се стичаха по бузите ѝ.

— Не искам да го правя. Не искам да те оставя да умреш от глад, окован като някакво бясно куче!

Той сложи ръце върху нейните, пръстите му се вкопчиха в нежната ѝ плът със сила.

— По дяволите, момиче, трябва да ме чуеш! Не знам колко дълго още ще мога да се доверявам на себе си... да не те нараня.

— Можеш да пиеш от мен — изтърка тя. — Колкото да останеш жив, докато някой ни открие.

Дълбоко в гърлото му се зароди потиснат стон и за първи тя разбра, че всичко това е нещо повече от жажда за кръв.

— Не разбираш ли? Ако си позволя тази първа глътка от теб, няма да мога да спра. Не и преди да е станало късно и за двама ни. — Той премести едната си ръка върху лицето ѝ, несигурните му пръсти се разходиха по покритата ѝ със сажди буза с унищожителна нежност. — Моля те, котенце, умолявам те...

Порция затвори очи, за да не вижда тъжния му поглед. Знаеше какво трябва да направи. Когато ги отвори отново, успя да му се усмихне, въпреки сълзите си.

— Защо, Джулиън, знаеш, че бих направила всичко за теб? Каквото и да е. — Пренебрегвайки заплахата от смъртоносните зъби, тя взе лицето му в ръце и притисна меките си устни към неговите.

Порция отвори очи и се вторачи в балдахина над леглото си. Тялото и сърцето ѝ бяха погълнати от унищожителна болка. Колкото и странно да изглеждаше, тя силно желаше да се върне в съня си отново. Да се върне в гробницата при духа на предишното ѝ аз. Онова момиче, което бе така уверено и готово да жертва всичко — дори и самата себе си — за красивото момче, което обичаше с толкова невинност и страст.

Сънят ѝ припомни, че някога Джулиън беше готов да направи същото. Тогава той по-скоро щеше да сложи край на съществуването си като човек без душа, без никаква надежда за спасение, отколкото да рискува да нарани нея. Тя се обърна настрани, притисна възглавницата към гърдите си в напразен опит да притъпи болката в сърцето си, и се почуди какво се беше променило. С какво толкова го държеше Валънтайн?

Тя се принуди да затвори очи, защото знаеше, че ще е много по-умно да заспи дълбоко. Но преди желанието ѝ да се изпълни, звуците на далечна мелодия се понесоха към ушите ѝ. Все още прегърнала възглавницата, тя седна и примигна объркано. Да не би сънят ѝ някак си да бе извикал друг призрак от нейното минало?

Придърпвайки копринения си халат над нощницата, скочи от леглото и тихо пристъпи към вратата. Отвори я леко с очакването да открие, че музиката съществува само в превъзбуденото ѝ въображение.

Но тя се чуваше все по-силно — горчиво-сладка приспивна песен, която се носеше за спящите обитатели на имението.

Порция завърза колана на халата си и забърза надолу по стълбите. Вместо да я обезкуражат, сенките по пустите коридори на къщата сякаш я приветстваха, притегляйки я все по-дълбоко в прегръдките си с всяка нейна стъпка. В следващия момент вече отваряше вратата на музикалния салон, жадните ѝ сетива попиваха всяка нота, изливаща се от голямото пиано, поставено под прозореца.

Джулиън седеше пред инструмента, пръстите му танцуваха по клавишите с грацията на любовник и предизвикваха нежния и страстен отговор на пианото. Слънчевата светлина може и да беше негов смъртен враг, но лунните лъчи струящи през високия еркереен прозорец несъмнено го боготворяха. Сребристото им сияние целуваше гладката коприна на косите му и милваше силния му мъжествен профил.

На Порция ѝ отне само миг да разпознае музиката, която той свиреше, като първата част на „Реквием“ от Моцарт, единствената, която беше завършена от композитора преди трагичната му смърт на тридесет и пет години. Беше чувала мелодията да се изпълнява на орган в много катедрали, но никога на пиано, и никога с такава наситена дълбочина на чувствата. След прекрасното и страстно изпълнение на Джулиън, някой трудно би повярвал, че реkvиемът, както твърдяха клюките и легендата, бе написан по поръчка за мистериозен непознат, който се беше оказал предвестник на собствената смърт на Моцарт. Джулиън го свиреше и като триумфален марш, и като ридание — песента на мъж празнуващ и скърбящ за собствената си тленност, преди гласът му да замлъкне завинаги.

Той изливаше целия си глад и страст в това изпълнение, приближавайки се към края му с драматичен връх. Финалната нота затрептя във въздуха като катедрален звън на камбана в свежа хладна нощ.

Преди още ехото да е заглъхнало, Порция каза меко:

— За мъж, чиято душа принадлежи на дявола, все още свириш като ангел.

Той не изглеждаше ни най-малко изненадан да я види до вратата.

— Това е едно от любимите ми изпълнения. Помниш ли думите, които са намерени написани отстрани на партитурата — „Was eas,

Domine, de morte transire ad vitam“? — изрецитира той, а латинският се плъзна без усилие по езика му.

Порция не владееше толкова добре езика. Винаги бе по-заета да чете за леприкони и феи, за да се отегчава с толкова сухи неща.

— Да. О, Господи, *душите* — промърмори тя — *влизат чрез смъртта... във вечния живот.*

— Жалко, че не мога да предупредя бедното момче, че вечният живот не е това, което всички предполагат. И така, ще дойдеш ли да ми обръщаш страниците, котенце? — попита той, а изкривена му усмивка ѝ напомни за многото щастливи часове, които бе прекарала, правейки точно това в замъка Тревелиън, преди да открие, че той е вампир.

— Бих се заклела, че свиреше по памет.

— Така беше. — Той кимна към нотната тетрадка отворена на стойката. — Но не съм толкова добре запознат със следващите части. Бих искал да използвам допълнителна ръка... или две. — Плъзна се по махагоновата пейка, за да направи място и за нея. Когато Порция се поколеба, той добави: — Като моя вечна бъдеща любима, наистина няма нужда да се придържаш към моминската си скромност.

Неспособна да устои на предизвикателството, искрящо в очите му, Порция прекоси стаята и се плъзна до него върху пейката. Пресегна се през него и отвори първата страница, опитвайки се да не забелязва нито натиска на бедрото му до нейното, нито бързото допиране на лакътя му до мекотата на гърдите ѝ.

Докато гледаше как сръчните му ръце изтръгваха трогателно нежната мелодия на Бетовен от клавишите, беше твърде лесно да си ги представи как танцуват върху плътта ѝ със същото умение. Не можа да се сдържи и се зачуди каква спираща дъха песен можеше да изтръгне от устните ѝ с тези дълги, аристократични пръсти. Усети как бузите ѝ пламнаха и крадешком погледна към лицето му, само за да открие, че той наблюдава нея, вместо клавишите.

В нея се прокрадна леко подозрение и тя се протегна, за да обърне листа с ноти, преди Джулиън да е достигнал края на страницата. Той продължи да свири, без да изпусне и една нота.

Прокашля се с такава сила, че можеше да бъде чута, въпреки вълнуващата музика.

Пръстите на Джулиън замръзнаха върху клавишите, довеждайки мелодията до фалшив край.

— О, мили боже! Разкрит съм, нали? — Носът му докосна свободно пуснатите ѝ къдрици, когато се облегна и прошепна: — Трябва да знаеш, че винаги съм свирил по памет, дори в замъка. Просто не можех да устоя на уханието на косата ти и на начина, по който се накланяше пред мен, за да отгърнеш страницата.

Този път тя се отдръпна от него.

— Джулиън Кейн, ти наистина си непоправим негодник!

Опитваше се да държи устните си стиснати в строго неодобрение, но не успя да ги спре и те се извиха в ъглите. Той пощипна върха на носа ѝ.

— Само когато се отнася до теб, Порция Кабът.

Толкова много искаше да му повярва, че дори не протестира, когато погледът му се насочи от носа към устните ѝ. Не се отдръпна и когато той нежно повдигна брадичката ѝ с един пръст, за да погали меките ѝ устни. Нито когато наведе глава и устните му се разделиха, за да докоснат нейните с плавната грация на пеперудени крила.

— 'ичо Джулс! 'ичо Джулс!

Те се откъснаха един от друг и се обърнаха едновременно, за да открият Елоиза стояща до вратата. С боси крака и нощница, изцапана със сладко, тя изглеждаше като мръсно малко ангелче. Макар Порция да знаеше, че трябва да е благодарна за това навременно прекъсване, искаше да се удари, че е оставила вратата откритата.

Преди някой от тях да успее да реагира, Елоиза прелетя през стаята, хвана се за коленете на Порция и се хвърли към скута на Джулиън.

В първия момент беше напълно объркан да намери непознато дете да подскача нагоре-надолу в скута му, но след миг на лицето му се появи възхитена усмивка.

— Ти трябва да си Елоиза! Бих познал тези очи навсякъде. — Той погледна Порция, напълно объркан. — Но как, по дяволите, тя знае кой съм аз?

Порция се опита да свие нехайно рамене, но осъзна, че може би е прекалено късно да избегне самопризнание.

— Не мога дори да гадая — отвърна престорено равнодушно тя, но след това додаде: — Въпреки това, предполагам, че може би има вероятност аз да съм ѝ показала твоя миниатюра... или две, около... хиляда пъти.

За нейно огромно облекчение, точно в този момент Елоиза рязко се хвърли на гърдите му и привлече цялото му внимание. Тя се намръщи срещу лицето му и носът ѝ се набръчка.

— Хапе ли? — попита той, докато я наблюдаваше нервно.

— Само копчета, пискюли за възглавници, перли и случайни котенца. Но котенцата имат склонност да я хапят на свой ред и това я обезкуражава.

Елоиза се протегна да го удари по бузата с пухкавите си малки пръстчета.

— Хубав! — изтананика тя и на пълничките ѝ бузки се появиха трапчинки.

Порция избухна в смях.

— Няма нужда да изглеждаш толкова ужасен. Това просто потвърждава, че няма същество от женски пол, което може да устои на чара ти.

— С изключение на теб — отговори той и я изгледа накриво над меднозлатистите къдрици на племенницата си.

— Елоиза!

Този път на вратата се появи Каролайн, с нея беше и бавачката на Елоиза, която я следваше по петите и стискаше нервно престилката си. Когато Каролайн видя дъщеря си в прегръдката на Джулиън, пребледня още повече.

Тя прекрачи стаята, пусна колана на халата си, който се носеше зад нея и грабна Елоиза от ръцете му.

— Ти си много непослушно момиче, Ели — скара се тя, докато заравяше лице в къдриците на дъщеря си. — Страшно много изплаши бавачката и мама.

— 'ичо Джулс! — изгука Елоиза и се изви в ръцете на майка си, така че да достигне Джулиън. — Хубав!

— Всичко е наред, сладурче — успокоително ѝ се усмихна той. — По-добре остави бавачката да те занесе обратно в леглото, преди малките ти крачета да измръзнат.

Докато Джулиън я наблюдаваше с внимателно изражение, Каролайн без желание подаде Елоиза на чакащата до нея бавачка.

След като жената отнесе бърборещото дете, Порция каза:

— Предполагам, че музиката я е събудила. Вината е моя, не на Джулиън. Не трябваше да оставям вратата открената.

— А аз трябваше да намеря по-тих начин да се развличам. Само че часовете между залеза и изгрева могат да бъдат много дълги и самотни. — Джулиън стана от пейката пред пианото и застана с лице към сестра ѝ. На устните му играеше подигравателна усмивка. — Наистина няма нужда да се терзаеш, Каро. Малка хапка като тази, трудно ще възбуди апетита ми.

След като им се поклони сковано, излезе от стаята.

Каролайн остана под лунните лъчи с покрусен израз на лицето.

— Съжалявам, Порция. Когато видях празното ѝ легло, си помислих...

— Знам какво си си помислила. Както и той.

Без да каже нищо повече, Порция мина покрай сестра си и напусна стаята, изпълнена със страх от дългите самотни часове, които щеше да прекара в празното си легло.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Порция стоеше във фоайето на замъка в настъпващата нощ и гледаше отражението си в огледалото със същия ужасяващо хипнотизиращ поглед, с който може да те дари един красив градински паяк.

Радваше се, че Ейдриън беше отвел Каролайн и Елоиза в градската къща на Вивиан и Ларкин, за да пощади съпругата си от гледката на страдащата ѝ малка сестра по време на тази опасна мисия. Не искаше никой от семейството ѝ да присъства на плашещата трансформация.

Порция прикри розовината на бузите си с пласт пудра. Безупречната маска само подсили поразителния ефект на яркочервеното червило и извитите ѝ вежди. Беше инструктирала прислужницата си да повдигне косата ѝ назад от лицето с два седефени гребена. Няколко игриви къдрици свободно падаха надолу по гърба ѝ. От новата стилна фризура челото и изваяните ѝ скули се откриха. Обикновено те бяха прикрити от меки къдрици, които обграждаха лицето ѝ и придаваха вид на по-възрастна и опитна.

Поразяващият ефект на блестящата черна атлазена рокля беше подсилен от белотата на напудреното ѝ лице и деколте. Горната част на роклята бе изкусно гарнирана с рюшове, а дълбоко изрязаното деколте падаше свободно по раменете. Черният кадифен ешарф акцентираше върху изящната ѝ лебедова шия.

Искрящата в очите ѝ възбуда правеше облика ѝ непознат дори за самата нея. Много странно — преди никога не се бе чувствала или изглеждала толкова жива.

— Смъртта ти отива, скъпа моя.

Порция се обърна по посока на дрезгавия мъжки шепот и откри, че Джулиън стои точно зад нея и я оглежда преценяващо. Тя не можа да устои на изкушението и погледна към огледалото, където видя собствената си несигурна и самотна фигура. Насочи вниманието си към Джулиън, опитвайки се да не забелязва колко елегантен изглежда

той. Бялото жабо на ризата се подаваше над черната копринена жилетка и изрязания фрак. Панталони с цвят на слонова кост покриваха бедрата му и подчертаваха впечатляващата им дължина. Официалното му вечерно облекло завършваше с лъснати до блясък кожени ботуши „Уелингтън“.

Тя оправи шалчето на врата му, надявайки се това по-скоро да заприлича на сестрински жест.

— Надявам се, че не даваш уроци на Уилбъри как да се промъква зад хората и да ги плаши до смърт?

— Не ставай смешна. Старият безсрамник ме научи на всичко, което знам.

— Чух това! — треперещият глас долетя от съседната стая.

Поклащайки глава Порция се обърна отново към огледалото.

— Струва ми се, че този вид ми отива. Може би имам вродено влечение към злото.

— Нещо, което отдавна подозирах — каза той и в гласа му се доловиха весели нотки.

Навивайки една къдрица около пръста си Порция отговори:

— Ревнуваш, защото не можеш да се възхищаваш на собственото си отражение. С това хубаво лице сигурно си прекарвал часове пред огледалото, преди да станеш вампир.

— След като те срещнах, вече не ми трябва огледало. Всеки път, когато погледна в очите ти, виждам всичко, от което имам нужда.

Порция се стресна и погледна към мястото, където трябваше да бъде образът му. Докато се опитваше да събере мислите си, тя се обърна и видя Джулиън с ръка в джоба си. Той вадеше парфюмно стъклено шишенце, което беше умело изрисувано.

— Предполагам, че това не е светена вода — дръзна да каже тя, докато той внимателно издърпваше деликатната запушалка. Богат мускусен аромат с цветни нотки на диви орхидеи завладя сетивата ѝ. Ароматът бе толкова чувствен и наситен, че тя се почувства опиянена само като го вдъхна.

— Това ще прикрие твоя аромат. — Той леко наклони шишенцето към показалеца си. — Ако има нещо, което един вампир може да помирише, това е свежата човешка плът.

— Как ти мириша? — попита тя, водена от любопитство.

Той нанесе малко от течността по извивката на шията ѝ, спусна мигли и затвори очи.

— Ухаеш на боровинков сладкиш, току-що изваден от пещта. Толкова сладък и ронлив, че нямаш търпение да отхапеш от него. — Движенията му бяха хладни и бързи. Той постави по капка зад всяко от ушите ѝ. — Ухаеш на затоплено от изгрева венчелистче, на върха на розовия цвят. — Той смело намаза цепнатината между гърдите ѝ. Ноздрите му се разшириха така, сякаш нито един парфюм не бе способен да прикрие непреодолимия ѝ аромат. — Ухаеш на жена... — той вдигна поглед към нея — ... която има нужда от мъж.

Порция имаше нужда от глътка въздух, чувстваше дробовите си изгорени. Но преди да вдиша, тя се обърна, за да вземе обточената си с норки наметка. Помисли си, че слугите в дома на Ейдриън са много щастливи, заради доброто заплащане, което получават за работата и дискретността си.

Джулиън сложи наметката около раменете ѝ, а сръчните му пръсти бързо закопчаха брошката под брадичката ѝ, сякаш беше дете, което не може да се справи само с тази задача.

— Ако искаш да сме убедителни тази вечер, трябва да ме гледаш с обожание. — Похотливият, леко насмешлив поглед се плъзна по лицето ѝ. — Преди беше специалист в това, ако си спомням добре.

— Предполагам, бих могла да си представя, че си специално приготвен силабъ^[1]. — Тя въздъхна замечтано. — Толкова много обичам пухкава сметана.

— Това означава ли, че ще се опиташ да отхапеш от мен, преди да е свършила нощта?

Тя оголи перлено белите си зъби. Джулиън ги огледа с критично око и каза:

— Знам, че не ти е присъщо, но ще се опиташ ли да си държиш устата затворена тази вечер?

Тя отново оголи зъбите си, но с леко съскане.

— Това вече е по-убедително. — Той ѝ предложи ръката си. — Ще тръгваме ли, милейди? Първото нещо, което един вампир трябва да научи, е, да не пропилява нито миг от нощта.

Порция пхна ръцете си в маншона и тайно погледна към Джулиън. Чувството му за хумор беше изчезнало. Сякаш се отдалечаваше от нея с всяко завъртане на колелата на каретата. Въпреки че коленете им се докосваха при всяка дупка, в която попаднеше каретата, той не се отмести, макар да можеше. Джулиън погледна през прозореца към заскрежените полета, които блестяха на лунната светлина. Мрачният му профил й напомни, че нощта е неговото царство и тя беше нахлула в него, поемайки голям риск.

Докато пътуваха напрежението между тях стана осезаемо. Порция бе благодарна на кочияша, който отвори вратата.

— Оставете ни! — изкомандва Джулиън и затръшна вратата пред лицето на учудения кочияш. — Мисля, че не бях напълно искрен с теб.

— Сигурно се шегуваш! — възкликна Порция и сложи ръка на гърдите си. Въпреки това, тя усещаше как пулсът ѝ се учестява.

Игнорирайки сарказма ѝ, Джулиън каза:

— Има нещо, което трябва да знаеш, преди да влезем вътре. Въпреки че любовта на вампирите внася смут при смъртните, те се уповават на много строга йерархия, когато става въпрос за самите тях. — Обхвана дланта ѝ и започна да я гали с палец, сякаш за да омекоти последиците от думите си. — Ако искаш да ни повярват, че си ми отстъпила душата си с охота, тази вечер няма да бъде просто твой любим. Ще бъде твой господар.

Думите му предизвикаха студени тръпки по гърба ѝ. Въображението ѝ обрисова ярка картина как тя стои на коленете му или в краката му, задъхана от възбуда, очаквайки желанията на своя господар. Знаеше, че ако е послушна, той ще бъде възхитен от нея. Възмутена от развихреното си въображение, тя каза:

— Това означава ли, че ще трябва да се обръщам към теб с „Ваше Височество“ или „Най-великият господар на моята вселена“?

Устните му потръпнаха неволно.

— Милорд ще е достатъчно. Но се опасявам, че вампирите ще поискат явно доказателство за твоето... подчинение.

Той пусна ръката ѝ, бръкна в джоба си и извади широка златна халка, привързана с тънка верижка. Порция се намръщи.

— Мисля, че тази халка ще е твърде голяма за пръста ми.

— Така е, защото е направена за шията ти. Тя примигна насреща му и каза невярващо:

— Очакваш да нося нашийник? Като кралските кучета?

— Опитай се да не мислиш за това като за нашийник. Мисли за него като... като...

Тя повдигна едната си вежда и довърши:

— ... като за окова.

Търпението му се изчерпа и отсече рязко:

— Ако е така, едва ли е по-различно от това, което свързва повечето смъртни двойки.

— Хубаво е да знам, че имаш такива сантиментални разбирания за брака.

Той прокара ръка през косата си.

— Защо не мислиш за това, като за вампирски колан на целомъдрието. Докато го носиш и само аз имам ключа, никой вампир няма да посмее да те ухапе по врата.

— Убедена съм, че ще ми е страшно удобно. — Порция скръсти ръце върху гърдите си. — Нали каза, че има и други места по тялото ми, от които да пият кръв. Като малката сочна артерия на бедрото ми, точно под...

Джулиън сложи два пръста върху устните ѝ. Погледът му ѝ подсказа, че ако продължи, ще поеме голям риск. Тя го изгледа гневно за момент, след което се протегна и развърза ядосано кадифената си панделка. Хвърли я на седалката, вдигна коса и оголи врата си. Безмълвието на Джулиън я накара да си помисли, че той се е измъкнал от каретата, докато е стояла с гръб към него. Погледна през рамо и видя как оглежда нежната извивка на шията ѝ. Лицето му беше сурово, но погледът му бе мек и пълен с копнеж. В този момент Порция осъзна, че колкото и да ѝ бе трудно, на Джулиън му беше два пъти по-трудно. Извърна глава, дишайки накъсано, в очакване всеки момент да почувства кадифените му устни върху шията си, а след това и забиването на зъбите му в крехката ѝ плът. Но той просто сложи халката на шията ѝ и я заключи. Пусна косата си, обърна се и видя как Джулиън прибира малкото златно ключе в джоба си.

— Винаги ли си носиш ключ в джоба, в случай, че ти се прииска да освободиш някоя жена?

Джулиън я погледна мрачно.

— Взех го тази вечер, след залез-слънце. Не можеш да си представиш какви неща можеш да си купиш от китайските търговци

при доковете.

Докосна новото си бижу. Златната халка беше деликатна и тънко изкована като хартия, но тя все пак я почувства тежка, като че ли бе от стомана. Особено когато Джулиън хвана верижката и я нави около китката си.

— Готова ли си? — попита той меко.

— Да, господарю — отговори тя и го погледна гневно.

— Не изглеждаш никак очарователно в момента — каза Джулиън, взирайки се в лицето ѝ.

Тя запърха с мигли и го погледна с кравешки поглед.

— Сега ме гледаш, сякаш си болна.

— Мисля, че съм — промърмори Порция, когато Джулиън отвори една от вратите на каретата и ѝ предложи ръката си.

Тя пхна ръката си в неговата, знаейки, че не може да почувства халката и верижката като видимо доказателство за тяхната любов. Спомни си как, когато за пръв път видя Джулиън, който рецитираше Байрон в гостната на брат си, невидима нишка свърза сърцето ѝ с неговото. Колкото и опасни да бяха фантазиите ѝ като малка, тя откри, че като голяма са два пъти по-опасни.

Имението Чилингсуорт постепенно се показва от сенките на нощта — рушаща се камара от камъни и плочи. Съдейки по загнилия въздух, който се носеше около внушителния замък, семейните богатства, вложени в имота, отдавна бяха проиграни на комар от безразсъдния братовчед, загубил пиански бас с вампир.

Воалът от облаци се разкъса и луната освети редица комини, които на фона на нощното небе изглеждаха като изпочупени зъби на старец. Всички прозорци, дори счупените, бяха покрити с черен креп. Така сградата сякаш бе в траур и гледаше укорително всеки, който бе достатъчно глупав да влезе. Къщата имаше вид на изоставена от живите и превзета от вампирите.

Докато Джулиън водеше Порция, наметката ѝ закачаше замръзналите стръкчета трева, израснали през плочките.

— Трябва да те предупредя — каза той, — че вампирите не общуват като хората. Ръмженето, съскането и щипането са напълно приемливи начини да изразят чувствата си по време на чифтосването.

— Колко сладко — промърмори тя, докато стискаше ръката му, — също като котило язовци.

Бяха почти до вратата, когато Джулиън внезапно спря и каза:

— От този момент нататък, ще бъде по-добре, ако вървиш няколко крачки зад мен.

Тя го погледна гневно за момент, след което сладко произнесе:

— Както пожелаете, милорд.

Сатанинска усмивка се появи на лицето му.

— Мога да свикна с това обръщение.

— Недей! — предупреди го тя.

Той измина няколко крачки, но Порция остана на мястото си, докато не усети леко подръпване на верижката. Въздишайки, тръгна след него.

Вратата на замъка се отвори със скърцане под силните му ръце. Когато мрачната обстановка го погълна, тя побърза да го последва, усещайки острата му липса зад себе си. Порция го следваше стъпка по стъпка, чакайки очите ѝ да привикнат с тъмнината. Едва не изпищя, когато момче с изцъклени очи се появи сякаш от нищото и взе наметката и маншона ѝ.

— Не знаех, че вампирите имат прислуга — прошепна тя, докато отнасяха дрехите ѝ. Бледите ръце взеха маншона ѝ, все едно бе охранена котка.

— Няма — отвърна Джулиън, също шепнейки.

Порция отвори уста в знак на протест, но момчето вече бе изчезнало в нощта. Джулиън я преведе под една арка и после в огромен, дълъг салон, използван някога като бална зала. Тя се обгърна с ръце и се помоли мъждивата светлина да прикрие твърде човешкото настръхване на ръцете ѝ. Приближавайки се до Джулиън, прошепна:

— За същества, които могат да бъдат унищожени от огън, вампирите твърде много държат на свещите.

Полуизхабеният восък гореше навсякъде — в подобната на пещера стая, по дължина на стената, в разклонени свещници. Три дузини танцуващи пламъци рисуваха картини от сенки в балната зала и хвърляха игриви отблясъци около обитателите ѝ.

Порция се изненада, че вампирите просто стояха на групички и разговаряха или играеха карти. Много от тях изглеждаха отегчени от нощта. Двойка мраморни стълбища се извиваха към галерията на втория етаж, която опасваше цялата бална зала.

Неблагозвучен квартет от вампири се беше разпръснал по столовете в далечния ъгъл на залата и от време на време настройваше инструментите си. Отделно от тях, бледият им колега с орлов нос, изкусно завъртян перчем и смело сцепена брадичка, стоеше на един крак върху прашния под. Даряваше наслада на приятелите си с нещо подобно на рецитация. Плътният му глас се разнесе през залата:

— *И макар че нощта е създадена за любов, а денят идва много скоро, няма повече да се разхождаме под светлината на луната.*

Порция замръзна зад Джулиън и неразбиращо каза:

— Това не е ли лорд Б... Б...

— Здравей, Джорджи — извика Джулиън. Когато вампирът се обърна и поздрави с леко помахване на пръстите, очите на Порция се ококориха учудено.

— Искаш да кажеш, че слуховете са били верни и лорд Байрон наистина е вам...

— ... безвкусен, нарцистичен, бездарен драскач? Да, не предполагах, че може да стане още по-скучен, когато умре, но ето, че е възможно. Представи си какво е да слушаш глупости, като тази, цяла вечност. Може да те подлуди дотам, че да закопнееш да забиеш заострен кол в сърцето му. — Той поклати възмутено глава и си запроправя път през възхитената публика на Байрон.

Порция стоеше като онемяла и зяпаше красивия поет, докато Джулиън не подръпна леко верижката. Бързайки да го настигне, тя промърмори:

— Трябва да си призная, че това събиране не е каквото очаквах. Представях си Вакханалийски развратен гуляй с девици и котенца разпънати на някакъв олтар за кръвопийци.

Той я погледна и заговори с нисък, но пълен с емоции глас:

— Няма нужда да звучиш толкова разочаровано. Знаеш ли, че вампирите нямат контрол над злото. Ако искаш наистина да видиш адски мъчения, трябва да се присъединиш към армията на Негово Величество или да посетиш някой от клубовете на Пел Мел. Там крещящи девици постоянно се принасят в жертва на похотта на безскрупулните благородници с твърде много пари и твърде малко милост. Вампирите убиват и унищожават само за да оцелеят. Смъртните го правят заради удоволствието, което изпитват от това.

Тя отстъпи крачка назад, уплашена от силата на страстта му.

— Любовна свата? — мелодичния глас се разнесе над двама им като течна коприна.

Вампирът се материализира от сенките. Беше облечен в стил от миналия век — бричове до коленете и тъмносин фрак а ла франсе^[2] с блестящи златни копчета и разкроен набор. Екстравагантна каскада от дантела падаше от якичката и маншета на елегантния жакет. Въпреки че не носеше напудрена перука, дългата му лъскава златиста коса бе прибрана на тила с кадифена панделка. Ангелското му лице и светлосините очи изглеждаха като рисунка от купола на Флорентинската катедрала.

Джулиън се поклони.

— Скъпа, това е Рафаел — нашият домакин. Той беше извънредно мил и ми предложи гостоприемството си, когато се върнах от Континента.

— Имате прекрасно имение — измърмори Порция неловко, като се опитваше да не гледа директно в Рафаел, нито в копринените ленти, които украсяваха залата, или пък в каскадите от разтопен восък, които течаха от свещниците. Опитваше се да не забелязва и плетениците от паяжини, красящи полилеите като гирлянди, мъртвите, които оставяха следи по прашния под, врабците, прелитащи през открития таван и изпочупените огледала между прозорците.

— Още по-красив е щом е озарен от вашето присъствие, милейди. — Рафаел пое ръката ѝ и я поднесе към устните си, но вместо да я целуне, влажните му устни докоснаха чувствителната кожа от вътрешната страна на китката ѝ. С тъгла на окото си, тя видя как устните на Джулиън се присвиха в знак на неодобрение.

— Благодаря ви... — отговори тя кратко и го дари с плаха усмивка. Когато почувства един от зъбите на Рафаел да докосва плътта ѝ, отдръпна ръката си от неговата, ужасена, че може да почувства как се ускорява пулсът ѝ.

Рафаел вдигна поглед към лицето ѝ, а когато заговори, устните му се извиха чувствено.

— Изглеждаш бледа, скъпа моя. Мога ли да ти предложа нещо за хапване?

Тя преглътна, но преди да отговори, Джулиън каза:

— Няма нужда. Вечеряхме, преди да дойдем.

Рафаел продължаваше да се взира в нея. Съсредоточеният му поглед стана недоброжелателен.

— Знаеш ли, никога не забравям красиви лица и мога да се закълна, че съм виждал твоето преди.

Джулиън хвърли таен поглед към тях, сякаш да се увери, че никой не подслушва разговора им, наведе се и прошепна нещо в ухото на Рафаел.

— Не! — възкликна вампирът, а сините му очи се разшириха от шока.

— Наистина е така — каза Джулиън достатъчно високо, така че да го чуят дори вампирите в края, седнали около масата за игра на карти. — Можеш да си представиш раздразнението на брат ми, когато тя с готовност ми предложи душата и тялото си.

Рафаел плесна с красивите си ръце с изящен маникюр и се засмя тихо от удоволствие.

— Открадна я точно под носа на ловеца на вампири, нали? Каква забележителна победа! Няма съмнение, че за вас сигурно се говори из цяла Англия.

Джулиън скромно поклати глава. Погледът на Рафаел се плъзна и задържа по кремавата кожа на гърдите ѝ, които се откриваха от дълбокото изрязано деколте.

— Дори да ѝ вярваш, сигурен ли си, че не крие заострен кол или разпятие там?

— Мога да те уверя, че е щателно претърсена. Аз единствен ще забивам колове тази вечер.

Джулиън я помилва по врата, точно над халката, а тя се надяваше дебелият слой пудра да прикрие горещото ѝ изчервяване. Рафаел се усмихна и я погали под брадичката сякаш беше превъзходно кученце.

— Много е тиха, нали? Толкова много обичам жени, които знаят как да си държат устата затворена, а краката отворени.

Порция го нападна и зъбите ѝ едва не ухапаха пръстите му. Той се отдръпна изненадано. Навивайки веригата около ръката си, Джулиън я придърпа, докато не се оказаха лице в лице.

— Не забравяй добрите си маниери — изсъска той, оголвайки зъби. — Мразя да те наказвам пред другите.

Порция беше забравила какво е да зависиш изцяло от милостта и силата на халката. Но не успя да се въздържа и от собствената ѝ уста

излезе ръмжено. Между тях прехвърчаха искри, но имаше и нещо друго, което накара сърцето ѝ да забие по-бързо, а по тялото ѝ да преминат тръпки на вълнение. Изведнъж, като че ли останаха само двамата в стаята, а може би и в целия свят. Тя не знаеше, какво щеше да се случи, ако точно в този момент музикантите не бяха решили да си настройват инструментите. Когато някои от двойките станаха да танцуват, Джулиън отпусна верижката и каза:

— Ще танцуваме ли?

— Както желаш, милорд — отвърна Порция и спусна миглите си, за да прикрие гневното си изражение.

Той сложи собственически ръката си върху нежната извивка на гърба ѝ и двамата се присъединиха към танцуващите двойки, оставяйки домакина и останалите присъстващи да слушат и гледат след тях. Докато се въртяха в такта на откъс от Моцарт, Порция стоеше вдървено в ръцете му.

— Как можа да му позволиш да ми наговори толкова ужасни неща?

— Какво очакваш да направя? Да го извикам на дуел до смърт? — отвърна Джулиън.

— Как може да говориш такива ужасни неща! Не съзнавах, че ще играеш ролята си на злодей така убедително.

— Аз? А ти? Аз съм злодей, а ти се преструваш само от няколко минути, а ето, че вече се зъбиш и хапеш като някой бесен лакомник.

Тя поклати глава, а къдриците ѝ се разпиляха по гърба.

— Мислех, че вампирите харесват това в една жена.

Той я придърпа по-близо, толкова близо, че нямаше как да се измъкне от коравия и жаден натиск на бедрата му върху нейните, преди да измърмори до ухото ѝ:

— Харесваме.

Той я завъртя шеметно и не ѝ остави друг избор, освен да го последва. В нощта, когато Дювалие я отвлече, Порция мечтаеше да танцува в ръцете на Джулиън точно така, както сега. Тогава наивно си мислеше, че такъв танц може да доведе до размяна на прошепнати нежности или дори до непорочна целувка под лунната светлина в градината. Не очакваше тази дива страст, която препускаше необуздано през вените ѝ. Нито непреодолимия копнеж да се предаде

на още по-опасния танц. Танц, който можеше да доведе една смъртна жена до разруха и екстаз едновременно.

Вдигна брадичката си и срещна погледа му смело. С всяка стъпка ставаше все по-уверена. Те си приличаха повече, отколкото си мислеха. И двамата живееха заради тръпката от играта и заради радостта, която им носеше балансът на крехката сфера на съдбите им, водена от собствените им ръце.

— Не трябва да оставаме дълго — промърмори Джулиън с устни, притиснати към ухото ѝ. — Рафаел безсрамно разпространява клюки, без капчица дискретност. Говореше се, че той е казал на Хенри VIII, че Ан Болейн се е виждала с четирима любовници, които са планирали да го детронират. Не беше вярно, разбира се, но все пак слухът струваше на горката Ан главата ѝ.

Когато той вдигна глава, Порция проследи погледа му. Домакинът им стоеше при разнообразна група от хора и им разказваше с видимо удоволствие това, което беше научил. След него мъжете се хилеха самодоволно, а жените си шепнеха зад ветрилата. Очевидно вампирите обичаха пикантните хапки на скандала, точно колкото и смъртните. Скоро всички погледи в балната зала се отправиха към тях. Порция нямаше нужда от огледало, за да разбере колко поразителна двойка са.

— Вярвам, че мисията ни се увенча с успех — каза той. — Предполагам, че преди изгрев-слънце Валънтайн ще разбере за нашия малък сатанински съюз.

Внезапен порив на вятъра премина през балната зала, разпръсквайки пред себе си купчина сухи листа. Порция прикова поглед над рамото на Джулиън, благодарна на пудрата, която прикри и последните капки кръв, които се отдръпнаха от лицето ѝ.

— Нещо ми подсказва, че няма да чакаш дълго — каза тя.

Когато танцьорите и музикантите спряха и заотстъпваха неловко, Джулиън се обърна и видя бившата си любовница да стои на най-горното стъпало.

[1] Силабъб — сладкиш, приготвен от сметана, захар и вино. — Б.пр. ↑

[2] Фрак а ла франсе — дълъг до коленете жакет с тесни ръкави. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— По дяволите! — възкликна Джулиън, когато Валънтайн бързо слезе по стълбите. Изглеждаше като ангел със сребристорусата си коса, събрана във висока прическа и с шлейфа на снежнобялата си рокля, който се диплеше зад нея.

— Е, искахме да я намерим, нали? — прошепна тихо Порция.

— Не и когато сме на неин терен и ни превъзхожда числено. — Той хвърли бърз поглед назад, за да преброи стъпките до вратата. — Трябва да те измъкна оттук.

Царственото присъствие на Валънтайн раздели танцуващите на две като арктически леден къс. Порция бе опитала да забрави колко невероятно красива е тази жена, но докато се приближаваше плавно към тях и инкрустираните ѝ с бижута пантофки едва докосваха мраморния под, тя усети как се превръща в нисък и дебел грозноват трол.

Валънтайн спря точно пред тях, а котешкият ѝ поглед се стрелна между веригата и нашийника.

— И какво е това, скъпи мой? — попита тя, докато презрителният ѝ поглед обстрелваше Порция. — Предложение за мир? Нейното очарование вече ти е омръзнало и си решил, че все пак мога да я имам?

— Боя се, че не — отговори Джулиън и нави веригата около юмрука си, докато Порция се успокои до него. — Напротив, реших да я запазя за себе си.

Валънтайн нацупи плътните си червени устни.

— Не е нужно да бъдеш толкова алчен. Ако притежавах такъв прекрасен домашен любимец, щях да го споделя с теб.

— Ако ти притежаваше такъв прекрасен домашен любимец, нямаше да остане нищо за споделяне, след като веднъж си се занимавала с него — изсумтя Джулиън.

От тихия, звънлив смях на Валънтайн тилът на Порция настръхна.

— Познаваш ме толкова добре, нали, скъпи? Е, защо дойде тук тази вечер? Да молиш за прошката ми след отвратителното ти поведение по време на последната ни среща?

— За да бъда напълно откровен, не очаквах да те срещна тук. Мислех, че винаги си смятала себе си за повече от всичко... това. — С елегантно свиване на раменете Джулиън посочи заобикалящите ги Рафаел и неговата пъстра група от гости, повечето от които ги наблюдаваха с обезпокоителната комбинация от неприязън и възхищение.

— Ако искаш да знаеш, нощите са много дълги и аз бях безкрайно отегчена и самотна без теб — въздъхна Валънтайн. — Рафаел запази чифт млади, мускулести слуги, оковани на горния етаж, които с радост облекчиха скуката ми за няколко часа.

Порция не можа да устои и незабелязано хвърли един поглед на изражението на Джулиън, но то продължаваше да е студено, като парче от изваян мрамор.

— Ако искаш — продължи Валънтайн, — те могат да пазят твоето котенце през остатъка от нощта, докато ти и аз отново се опознаем.

Порция се промъкна още по-близо до Джулиън, но косият му поглед ѝ напомни да си държи езика.

— Моето котенце си има име. Или си забравила?

Валънтайн докосна устните си с бледия си, тънък показалец.

— Да видим... не беше ли Пенелъпи? Прюдънс? Прюнела?

— Защо не пробваш с Порция? — спокойно я насърчи Джулиън.

— О, да, Порция. — Горната ѝ устна се изви в презрителна усмивка. — Името ѝ е Порция. И тя е сантиментален спомен от пропиляната ти младост. Надявам се, че си се наситил на малкото дете засега. Съдейки по бледността ѝ, съществува опасност да пресушиш горкото създание. — Валънтайн посегна към Порция и я потупа сестрински по ръката. — Имаш искрените ми симпатии, скъпа. Добре осъзнавам колко ненаситен е апетитът на Джулиън. Всичките му апетити...

Докато язвителните ѝ думи разпалваха слабите ѝ нерви, Порция прехапа устната си толкова силно, че се боеше да не я разкъса и така да провали хитростта им.

Единствено Джулиън се засмя.

— Не трябва да се тревожиш за нея. Мога да те уверя, че сега тя споделя тези апетити. Всичките...

Беше ред на Валънтайн да погледне ужасено.

— Със сигурност не си... Не ми казвай, че тя е...

— Точно така. — Усмивката на Джулиън бе толкова студена, сякаш парченца лед оформяха устните му. — Сега тя е една от нас. — Обви собственически ръката си около кръста ѝ, притегляйки я в прегръдката си. — И цялата е моя.

Порция не беше подготвена за първичната тръпка, която премина през душата ѝ, когато чу смелата му претенция. За един опасен момент беше толкова лесно да се преструва, че говори от сърце.

Валънтайн поклати глава, очевидно ужасена.

— Защо си направил толкова глупаво нещо? Никога преди не си убивал човек, още по-малко да откраднеш душата му.

Джулиън се протегна и върховете на пръстите му дариха с нежна милувка деликатната буза на Порция.

— Може би никога преди не съм намирал такава, която да си струва да открадна. Толкова смела, нежна и неустойимо сладка. Кой мъж, или вампир, не би искал да прекара вечността в прегръдките ѝ? — Отметна настрани косата ѝ и притисна устните си в болезнено чувствителната точка, точно зад ухото ѝ, изпращайки нежни тръпки на наслада дълбоко в нея. Порция не трябваше да се преструва, когато изстена от удоволствие. — Или в ръцете ѝ?

Валънтайн започна да се задавя, изоставена от присъщото ѝ хладнокръвие. За един кратък миг Порция почти я съжали. Когато най-накрая възвърна гласа си, в него имаше грозен съскащ звук, който липсваше преди.

— Може би е нежна и сладка, но никога няма да ти достави удоволствие така, както аз. Била ли е любовница на императори и крале? Прекарала ли е година от живота си в султански харем, изучавайки хиляди различни техники, които могат да доставят удоволствие на един мъж?

— Аз съм единственият мъж, на когото някога е доставяла удоволствие. И мога да те уверя, че е повече от подходяща да се справи със задачата. — С нежно дръпване на веригата Джулиън отдалечи Порция на разстояние от Валънтайн. — Хайде, скъпа! Да се махаме от това място, докато нощта е все още пред нас.

Бяха изминали половината път до вратата, когато в балната зала отекна ужасяващ писък.

— Тя не може да те има! Аз съм тази, която те спаси от кладата в Париж! Ти принадлежиш на мен!

Порция спря и се обърна толкова бързо, че край на веригата направо излетя от ръката на Джулиън. Преди той да успее да я сграбчи, тя крачеше обратно през залата, влачейки веригата след себе си. Когато застана пред Валънтайн, неколцина от зяпащите вампири се отдалечиха от тях.

— Мадмоазел Кардю, трябва знаете — каза Порция, — че аз наистина не се интересувам колко султани сте обслужвали или чия кралска проститутка сте била. Вие може да знаете хиляди различни техники, с които да доставите удоволствие на един мъж, но аз все още мога да дам на Джулиън това, което вие никога няма да успеете.

Валънтайн се усмихна подигравателно и наведе аристократичния си нос.

— И какво точно е това?

Порция си пое дълбоко дъх.

— Любовта си. Може и да сте го спасила от кладата, но именно любовта ми го запази жив, преди толкова много години, когато Дювалие се опита да го унищожи. Това означава, че той е бил първо мой. И все още е мой. Можете спокойно да задържите душата му — тя се наведе по-близо, хвърляйки в разгневеното лице на Валънтайн собствените й думи, — но аз винаги ще притежавам сърцето му!

Въпреки че Порция го мислеше за невъзможно, алабастровата кожа на Валънтайн побеля още повече. С яростен рев тя измъкна от колана си малка стъклена бутилка. С червените си нокти освободи тапата и хвърли съдържанието му в лицето на Порция.

Порция извика и закри лицето си с ръце. Заради ужасяващите ахвания и пронизителните ридания на вампирите, тя очакваше плътта ѝ да започне да се топи от костите. Но когато не почувства такава остра болка, бавно отпусна ръцете си, примигвайки от веществото в очите си.

Погледна невярващо към Валънтайн, а облекчението ѝ бе толкова голямо, че не успя да потисне разтърсващия изблик на смях.

— Не мога да разбера защо всички вдигнаха такава врява. Това е просто вода!

Докато Порция осъзнае какво е направила, фразата „гробна тишина“ се оказа много подходяща. Огледа се и всичко, което видя, бяха очи — враждебно стеснени до цепки и разтворени устни, които разкриваха мъртвешкия блясък на зъбите. Погледна умолително Рафаел, но любезният по-рано домакин ѝ отговори със змийско съскане.

Тогава започнаха истинските викове.

— Той ни измами!

— Тя е смъртна!

— Мисля, че подушвам нещо вкусно!

— Нямам търпение да забия зъбите си в нея.

— Ще трябва да изчакаш реда си, точно като останалата част от нас. Вампирите я приближаваха, оформяйки кръг около нея, в който дори Джулиън не можеше да проникне. Валънтайн беше техния водач, зелените ѝ очи горяха, а рубинените ѝ устни се изкривиха в триумфална усмивка.

— Порция! Водата!

Дълбокият глас на Джулиън съдържаше заповедническа нотка, която беше трудна за пренебрегване. Тя погледна озадачено надолу към капещите си ръце. Тогава вдъхновението я осени и тя се разтърси като мокро куче, хвърляйки капки от светената вода във всички посоки.

Валънтайн и останалите вампири запищяха и се отдръпнаха, пазейки очите и лицата си с ръце. Миризма на изгоряла плът изпълни въздуха.

Това беше моментът, от който Джулиън се нуждаеше. Без усилие той прескочи скупчилите се вампири, бързо вдигна Порция и я притисна в сигурната си прегръдка. Тя изпищя и следвайки инстинкта си, обгърна с ръце врата му, а той сгъна колене и скочи, насочвайки се към галерията.

Приземи се със свити стъпала, поемайки разтърсването от удара, за да я защити. В балната зала отекна яростен вик.

Джулиън стъпи на краката си, а трескавият му поглед търсеше някакъв начин за бягство.

Устата на Порция се отвори, когато проследи погледа му до прозореца в далечния край на галерията.

— Със сигурност не възнамеряваш да... — Тя завъртя очи и примигна срещу него. — Знаеш, че не мога да се превърна в прилеп, нали?

— Надявам се, че няма да ти се наложи — каза Джулиън мрачно. — Само се дръж за мен, сякаш животът ти зависи от това. Защото е твърде възможно наистина да е така.

Той се затича с невъобразима скорост, без да й даде право на избор. Изстреля се към прозореца, а дългите му крачки стопиха разстоянието от галерията до него. Скимтенето на Порция прерасна в ридание. Тя затвори очи и притисна лицето си към врата му, точно в момента, когато той скочи и прозореца се превърна в лунна дъга от счупено стъкло.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Порция отвори очи и откри, че над нея сияеше хор от ангели. Те бяха кацнали на пухкави бели облаци в божествено синьо небе, а пълничките им малки пръстчета дърпаха струните на златни арфи.

— О, боже мой — прошепна тя. — Мъртва съм.

Бързо покри устата си с ръка. Вероятно не бе най-подходящото време да започне да богохулства.

Ангелите ѝ се усмихваха самодоволно, задълбочавайки трапчинките по розовите си бузки. Духът ѝ може и да се намираше на собствен облак в този ярък малък кът от рая, но тялото ѝ вероятно лежеше в средата на някоя обрасла с трева градина на имението Чилингсуорт в заплетено кълбо от преплетени и разрушени предмети.

Поне Джулиън беше избегнал мрачния край, който я бе сполетял, помисли си тя и въздъхна тежко. Сигурно след като я бе докарал до гибелната ѝ съдба, беше скочил на крака и бе натупал праха от палтото си, а след това се бе върнал в Лондон за бутилка портвайн и нова игра на покер.

Необяснимо раздразнена от веселието на ангелите, отмести поглед от тях.

— О, боже! — отново каза тя, този път със съвсем различна интонация. Видението, което се разкри пред очите ѝ, определено бе с по-езически характер. Най-интересното създание — получовек-полулебед — изглежда налагаше своите романтични копнежи на чувствена и почти гола млада жена. Въпреки скромния начин, по който тя придържаше парчетата от съсипаната си рокля до гърдите си, разтворените ѝ устни и замаяното ѝ изражение оставяха впечатлението, че в действителност се наслаждава на неговото хищно внимание.

— О! — прошепна Порция, принудена да обърне глава настрани, за да възприеме цялостното въздействие от тяхното съединение. Докато топлината заливаше бузите ѝ и други по-малко порядъчни части на тялото ѝ, тя почти поиска да не го бе правила.

Топлината сякаш изгаряше последната следа от мъгла, стелеща се в главата ѝ. В този момент тя осъзна, че не се носи на облак в небето, а лежи на пухена завивка и наблюдава избелели стенописи, рисувани по купола на тавана от някой художник, който вероятно отдавна бе мъртъв.

Невинните ангели бяха накацали до различни много по-малко невинни герои от гръцката митология, включително и знаменития бог Зевс, който се превърнал в лебед, за да съблазни нищо неподозиращата, но и не напълно несклонна Леда.

Порция седна в провисналото легло с балдахин и осъзна шокирано, че е облечена само в тънката си копринена риза. Разголеното деколте на дрехата разкриваше обезпокоително много от меките ѝ гърди и рамото ѝ. Ръката ѝ падна на шията и откри, че златният нашийник също го няма. Изглежда бе освободена и от дрехите, и от веригите си. Някой също така бе махнал гребените от косата ѝ и бе избърсал праха от лицето ѝ. Странно бе, че се чувстваше по-развълнувана от представата как ръцете на Джулиън нежно бършат праха от бузите ѝ, отколкото от незавързания корсет на роклята ѝ.

Няколко свещи бяха разположени до долната част на леглото, но тяхното трепкащо сияние не беше достатъчно, за да се разсее мрака в спалнята.

Въпреки че свещите бяха отлети от благоуханен пчелен восък, вместо от лой, от повечето бяха останали малки парчета, спасени от изхвърляне. Воал от паяжини падаше на дипли от потъмнелия месинг на полилея и сякаш се носеше като раздърпана дантела от дъха на някакво невидимо течение. Студената лунна светлина надзърташе през рамката на прозореца, свряна под корниза в далечния ъгъл на стаята.

Тя скочи, когато вратата се отвори и Джулиън влезе в спалнята. На ръката му висеше вълнено одеяло.

— Предполагам това отговаря на въпросите ми — каза тя и затегна връзката на ризата около врата си. — Определено не съм в Рая, защото ти просто няма как да попаднеш там.

Той се поклони подигравателно.

— Принцът на мрака на вашите услуги, милейди.

Разбърканата му от вятъра коса и искрящите му тъмни очи го правеха да изглежда доста подходящ за ролята. Палавият дух, който бе откраднал роклята ѝ, изглежда бе изчезнал и с неговите палто, жилетка

и ботуши, оставяйки го облечен само в бяла ленена риза и панталони с цвят на слонова кост. Шалчето му висеше разхлабено около врата му.

Той ѝ хвърли одеялото и извинително сви на рамене.

— Щях да запаля огън в камината, но се опасявам, че това не е сред талантите ми.

Порция можеше да го разбере. Особено след като една-единствена искра можеше да го превърне в пепел.

Щом уви одеялото около раменете си, той се настани в позлатен стол с подплатени дръжки, който беше на няколко метра от леглото. Ако позлатата не се лющеше и подплатата не бе провиснала, щеше да бъде подходящ за трон.

— Къде сме? — попита тя, докато разглеждаше нервно сенчестите ъгли на стаята.

— Мисля, че е най-добре да не се набиваме на очи за няколко часа и за щастие, имението Чилингсуорт не е единствената изоставена къща в тази енория. Съдейки по чаршафите върху мебелите, собствениците на къщата вероятно планират да се завърнат някой ден. Само се надявам това да не е тази вечер.

— Как влязохме вътре?

— През току-що счупения прозорец — той се усмихна на изражението ѝ. — Няма нужда да изглеждаш толкова шокирана. Мога да те уверя, че влизането с взлом в изоставена къща е най-малкия сред греховете ми.

— Добре, определено няма да споря за това.

Очите им се срещнаха за един дълъг миг. Порция беше тази, която отклони поглед първа.

— Мислех си, че вампирите не могат да влязат в къща без покана?

Той повдигна вежди.

— Това е само когато има някой вътре.

Тя се намръщи.

— Защо не помня как дойдохме тук?

— Ако не си спомняш кражбата на кон от конюшната на Рафаел и смелото измъкване от нашите преследвачи, това вероятно е, защото се свлече като чувал с картофи в скута ми. Ти припадна.

Тя простена.

— Колко смущаващо! Инсценирала съм доста припадъци през живота си, но никога не ми се е случвало наистина.

Тя разтвори одеялото и надникна отдолу към необикновеното си облекло.

— Доста е странно, но не си спомням и как роклята ми е изчезнала? Дали по някаква случайност не се е разпаднала, докато сме препускали през блатата?

— Не, но беше поръсена със светена вода и ми омръзна да се изгарям всеки път, когато те докосна.

Той дръпна нагоре маншетите на ризата си, за да покаже почернелите белези от изгаряне по дължина на мускулестите му ръце.

— О! — Порция простена с истински ужас. Трябваше да се пребори с абсурдното желание да отиде при него и да притисне устни в наранената му плът, за да се опита да отнеме болката му.

Той сви рамене.

— Ще зараснат. Не толкова бързо, като раните от куршум, но след време. — Джулиън се облегна назад в стола и кръстоса дългите си крака. — И когато откри, че роклята ти липсва, притесни ли се, че намеренията ми към теб може и да не са толкова почтени?

Порция отговори на подигравателния му тон с подобен на неговия.

— Обикновено, когато един мъж грабне жена в обятията си и я отнесе със себе си, го прави с нечестиви цели.

— Опитвах се да спася живота ти, а не да те принудя да избягаш с мен в Гретна Грийн.

Тя наклони глава, изучавайки го изпод мигли.

— Мислех си, че може би наистина си решил да ме прибереш в дома си като домашно котенце.

— Ако исках домашен любимец, щях да си взема куче. Техните нокти не са толкова остри и привързаността им се печели по-лесно.

— Това беше нечестна подигравка, не мислиш ли? Особено след като прекарах първата част от познанството ни, тичайки след теб като послушно кученце. — Тя докосна шията си. — Може би трябваше да оставиш нашийника и веригата, така че да имаш възможност да ме държиш до крака си.

— Не си мисли, че не се изкушавах. Доскоро обмислях да ти кажа, че съм изгубил ключа по време на лудата ни надпревара за

свобода.

— Е, едва ли щях да те проклинам за небрежността ти, когато аз бях тази, която успя да докара цяло гнездо вампири до убийствена ярост.

Челюстта на Джулиън се стегна.

— Ако си искала да отклониш вниманието, планът ти имаше съкрушителен ефект. За миг ми се прииска да те убия лично.

Порция се намръщи. Може и да не помнеше драматичното им бягство, но си спомняше много добре момента, когато мина през балната зала, за да се изправи срещу бившата му любовница.

— Беше наистина доста вълнуващо, когато Валънтайн хвърли светената вода, нали?

— Залавянето ѝ едва ли ще окаже голямо предизвикателство сега. Вероятно ще ме чака на прага на Ейдриън, когато се приберем вкъщи. Ти беше прекрасна тази вечер — добави Джулиън нежно. — По-талантлива актриса си, отколкото осъзнавах. Ако не бях такъв безсърдечен циник, щях да повярвам на всяка дума, която ѝ каза.

Тя повдигна глава, за да го погледне в очите.

— Може би е така, защото казах истината.

Джулиън се вкопчи в облегалката на стола си. Всеки мускул в тялото му се втвърди.

Порция повдигна рамото си и одеялото се свлече ненадейно, разголвайки нежната и плът.

— О, аз опитах да не те обичам, наистина опитах! След като замина първия път не те харесвах доста разпалено близо седмица, а когато разбрах за Валънтайн почти успях да те намразя. Но се страхувам, че старите навици умират трудно, особено тези, които са вкоренени в нежното сърце на едно младо момиче. Когато Валънтайн предяви претенциите си върху теб снощи, реших, че няма да се предаде толкова лесно. Ако беше изявила желание да се бори за теб, аз щях да сторя същото.

Тя се плъзна от леглото и стъпи на пода. Докато вървеше към него, приличаше на видение, излязло от най-тъмните му и сладки фантазии. Светлината на свещите играеше върху полупрозрачните гънки на ризата и излагайки на показ нежните розови очертания на зърната ѝ и изкусителната паяжина от сенки между стройните ѝ бедра.

Той се изправи и заобиколи стола, отдръпна се назад така, сякаш тя беше единствената, която притежаваше силата да го унищожи.

— Какво си мислиш, че правиш, Порция? Трябваше да накараш Валънтайн да полудее от ревност, а не да подлудиш мен.

— Да не си забравил, че аз съм твоята вечна любима? Всяка младоженка заслужава брачна нощ, нали?

Той я посочи с пръст и с изненада откри, че все още не трепери.

— Ако те докосна дори с пръст тази вечер, няма защо да се притеснявам, че Валънтайн ще ме унищожи. Ейдриън ще го направи вместо нея.

Тя се усмихна и направи още една крачка към него, навлизайки в обсега му.

— Може би ще си струва.

Той се опря на стената и стисна зъби срещу дивия копнеж, който го заливаше.

— Точно от това се страхувам.

Тя положи ръце върху раменете му и се надигна на пръсти, за да притисне устните си към долната част на челюстта му. Той усети пленителната мекота на бюста ѝ върху гърдите си.

— Аз те спасих в онази гробница — прошепна тя. — Длъжник си ми.

— Знам, че съм ти длъжник — изръмжа той. — За това стоях далеч от теб през всички тези години. За да се отплатя за добротата ти.

Тя погледна нагоре към него. Очите ѝ бяха меки и искрящи.

— Спомняш ли си какво се случи?

— Как бих могъл да забравя? Та аз едва не те убих.

— Не това си спомням аз.

Джулиън отчаяно искаше да изтрие нежното изражение от лицето ѝ. Хвана я за раменете и я завъртя така, че тя се облегна на стената, притисната от цялата твърдост на ръцете и тялото му.

— Позволи ми да опресня паметта ти, ангел мой. Ти ме целуна. Прикова ме към стената, точно както ти казах. Но не, за да се предпазиш. Направи го, а аз бях в ръцете ти, зависех от милостта ти, така че можеше да ме принудиш да извърша немислимото.

— Нямах избор. Ти умираше.

— Трябваше да ме оставиш да умра! — Когато ехото от вика му заглъхна, той се отблъсна от стената и прокара пръсти през косата си.

— С или без душа, как мога да бъда нещо друго, освен чудовище, след това което ти причиних!

Тя хвана ръката му и го издърпа обратно при себе си.

— Ти направи всичко по силите си, за да ме спасиш. Аз бях тази, която те прелъсти. Аз бях тази, която седна в скута ти, докато беше окован с вериги. Целувах те, докосвах те, използвах всички жалки и наивни умения, които бях научила от четенето на зловещи готически романи, за да те примам да забиеш зъбите си в гърлото ми.

— Но ти беше невинна! Не осъзнаваше какъв звяр бе на път да освободиш.

— Може да съм била невинна, но не бях глупава. Знаех какво можеше да ми струва спасяването ти. И отчаяно желях да платя цената. — Поклати глава безпомощно. — Никога не си бил звяр, Джулиън. Не помниш ли? Счупи веригите. Изтръгна ги от стената и тръгна след мен. Но не ме уби. — Въпреки сълзите, които блестяха в очите ѝ, гласът и погледът ѝ бяха непоколебими. — И не ме изнасили.

— Само защото ми се отдаде доброволно. Ако не беше... — Той остави жестоките си мисли недовършени. Все още си спомняше вкуса на кръвта ѝ по устните си, ужасът, който го заля, след като страстта и жаждата отминаха и я намери бледа и отпусната под себе си.

— Щеше да ме вземеш въпреки волята ми? В това ли вярваш?

— Ти не вярваш ли? — попита той и я принуди да срещне твърдия му поглед. — Единствената ми утеха бе увереността, че няма да ти се наложи да се срамуваш от раждането на детето ми. — От гърдите му се изтръгна горчив смях. — Кой би си помислил, че ще бъда благодарен за това, че не мога да създавам живот, а само смърт?

Тя вдигна брадичката си упорито.

— Направих това, което трябваше. Ти също. Никога не съм съжалявала... нито за миг.

— Е, аз съжалявам всяка минута, всеки ден и нощ от тогава! И моето проклятие е да продължавам да съжалявам цяла вечност. — Той я хвана за раменете и рязко я разтърси. — Наистина ли мислиш, че връщането на душата ми ще ме пречисти от всички грехове? Имаш ли някаква идея какво се е налагало да правя, за да оцелея? Дори и с душата си не бих бил по-подходящ за жена като теб, от един мръсен парцал, който е лежал в канала през всичките тези години!

Тя примигна срещу него. В очите ѝ се появи учудване.

— Не позволи на Валънтайн да задържи душата ти, защото си влюбен в нея, нали?

Въпреки че изглеждаше дори по-отчаян от преди, гласът и хватката му омекнаха.

— Не, Господ да ми е на помощ, позволих ѝ да задържи душата ми, защото бях влюбен в теб. Знаех, че никога няма да бъда достоен за теб и вярвах, че няма да ми се налага дори да опитвам да стана такъв, ако остана вампир завинаги. — Докосна с ръка гърлото ѝ и нежно погали белега, който беше оставил там. — Когато отвори ръцете си за мен в онази гробница, това бе най-прекрасния подарък, който някога бях получавал. Но ти заслужаваше много повече от първия си любовник. Повече търпение и нежност... и наслада...

Тя покри ръката му със своята.

— Не е прекалено късно, Джулиън. Все още можеш да ми дадеш това, от което се нуждая.

— Не знам дали ще мога... — призна той дрезгаво. — Не мога да се доверя на себе си, когато става въпрос за теб, Порция. Никога не съм могъл. С всяка друга жена успявам да контролирам моя... моя неестествен глад. Но с теб... — Той поклати глава, а тялото му започваше да изгаря в дива, сладка треска.

— Не трябва да се доверяваш на себе си. Аз ти вярвам и за двама ни.

С това обещание, взе лицето му в дланите си, точно както беше направила в онази гробница преди толкова години и притисна устните си в неговите. Той изръмжа и се предаде. Джулиън уви ръцете си около нея и я притисна в прегръдката си, знаейки, че ще му е нужна цяла вечност да овладее напълно отчаяния си стремеж да я целува. Опита се да смекчи жаждата си с нежност, но тя посрещна смело натиска на езика му, обви ръцете си около врата му и му отвърна диво, както той самият искаше.

Съществуваше една хищна част от него, която копнееше да я притисне към вратата, да смъкне фината коприна на ризата ѝ до бедрата и да я направи своя с дивата страст, която бе прикривал зад финеса, който беше показвал досега. Тя прокара пръсти през косата му. Възбуждаше го нежно с докосването си и шепота във въздишките си срещу устните му. Докато вкусваше меката сладост на устата ѝ, той плъзна едната си ръка между бедрата ѝ и я повдигна, сякаш не тежеше

повече от дете. Джулиън я понесе към леглото и тя обви крака около кръста му, изтръгвайки сподавен стон от гърлото му.

Положи я на пухения дюшек и с мъка се откъсна от топлината на тялото ѝ, но продължаваше да я поглъща с поглед. Когато се отдръпна, за да махне шалчето и ризата си, тя го наблюдаваше, а очите ѝ изглеждаха замъглени на светлината на свещите. Росата от целувката им блестеше върху разтворените ѝ устни. Той бе поразен, когато видя сълза да блести в гъстите ѝ тъмни мигли.

— Не плачи, котенце — каза той рязко и се отпусна на леглото до нея, за да избърше кристалната капчица с пръста си. — Застреляй ме, изгори ме, забий кол в сърцето ми ако трябва, но моля те, не плачи. Мога да понеса всичко, но не и сълзите ти.

— Просто... те чаках толкова дълго — прошепна тя.

— Цяла вечност — съгласи се той внимателно.

Но Джулиън все още се колебаеше. Беше много по-едър и силен от нея. Веднъж вече я бе наранил и ако сега същността му го подтикнеше да го направи отново, нямаше сила нито в ада, нито на земята, която да го спре. Не искаше да ѝ причини болка, а да ѝ дари наслада. Искаше да използва всички скъпоценни минути тази нощ и всички умения, които притежаваше, за да я накара да трепери в екстаз, отново и отново. Искаше да прави любов с нея, докато вика неговото име, забравяйки своето, докато накрая вече нито миналото, нито бъдещето щяха да имат значение, само безкрайните часове между нощта и зората.

Устата му се задържа върху нейната, суровите му сетива бяха завладени от топлината на тялото ѝ, изобилието от ухания, които излъчваше... от живота ѝ. Той чуваше туптенето на сърцето ѝ, вкушваше сладостта на дъха ѝ, усещаше мириса на възбудата ѝ. Бе обиколил света, но намери най-мощния афродизиак точно тук, в ръцете си. Ако сега Порция решише да го изгони от леглото си, преди да е успял да открадне още една целувка от сладките ѝ устни, щеше да го съсипе.

Тя погали косата на тила му и навиваше кичур от нея около пръстите си.

— Когато шептеше името ми в съня си, какво точно сънуваше?

— Това! — Той приближи устните си към нейните и я целуна с цялата болезнена нежност, която преди беше отричал.

Порция стенеше, докато езикът на Джулиън облизваше разтворените ѝ устни, преди да потъне дълбоко в устата ѝ. Целуваше я така, сякаш беше невинна и обичана младоженка, която изискваше ухажване и ласкаене, преди да се отдаде на удоволствията от неговото докосване. Устата му я опустошаваше отново и отново, опиянявайки я с плътна, сладка наслада, която течеше като мед по вените ѝ и накара зърната ѝ да набъбнат и да се втвърдят.

— Защо, господин Кейн — изтърси тя, когато той ѝ позволи да си открадне глътка въздух, — се опитваш да ме прелъстиш?

— Ти ми каза да ти дам това, което заслужаваш — промърмори той с богатия хипнотичен тембър на гласа си. — А красива жена като теб, заслужава да бъде съблазнявана поне три пъти на нощ, а може би дори повече.

Докато опитните му устни си проправяха път от ъгълчето на устата ѝ към извивката на челюстта ѝ и преминаха към основата на гърлото ѝ, където се долавяше учестеният ѝ пулс, тя затвори очи и изпусна една немощна въздишка.

Когато устните му докоснаха гърлото ѝ, тръпка разтърси мощното му тяло. Но успя да се овладее като потърка чувствителното ѝ ухо и пое гърдите ѝ в шепите си. Тя ахна и се изви в изкусните му ръце. Стаята беше студена, но тялото му изгаряше. Неговата трескава топлина разпалваше ответен огън в плътта ѝ. Устата му се сключи около едната ѝ гърда, разпалвайки още по-големи пламъци в тялото ѝ. Той опита напрегнатото връхче на зърното ѝ с езика си, докато коприната на ризата ѝ се навлажни и прилепна. После я придърпа и духна нежно тъканта. Порция не бе предполагала, че е възможно да изпита такова чувствено мъчение. Но вместо да го помоли да спре, вплете пръстите си диво в копринената му коса, подтиквайки го да продължи. Джулиън пое другото ѝ зърно в сочната топлина на устата си и го засмука дълбоко и силно, докато възхитителните малки тръпки на желанието атакуваха утробата ѝ.

От устните ѝ се откъсна дрезгав протестиращ стон, когато той седна на колене и разтвори бедрата ѝ. Тя отвори очите си точно когато ръцете му хванаха ризата ѝ. Деликатната тъкан се разпадна като пергамент под свръхестествената сила на ръцете му, оставяйки я гола и уязвима пред погледа му. Джулиън се любуваше на гледката на голото тяло на Порция, окъпано от светлината на свещите. В не добре

осветената гробница бе наполовина сляп от глада и жаждата си. Тогава я беше нападнал като изгладняло животно, едва бе успял да избута фустата ѝ и рязко да разтвори панталоните си, преди да забие зъбите и себе си дълбоко в младото ѝ тяло. Само във въображението и безбройните си сънища, които го преследваха от онзи ден, си представяше, че ѝ е харесало.

Тя бе по-красива, отколкото си беше представял някога. Тъмните ѝ къдрици бяха разпилени около нея върху пухения дюшек, обрамчвайки зачервените ѝ бузи и разтворените ѝ влажни устни. Пълните ѝ гърди бяха зрели и порозовели от неговите ласки. Погледът му се разходи надолу по тялото ѝ, преминавайки през стройната ѝ талия и възхитителната малка трапчинка на пъпа ѝ, към заоблените ѝ бедра и гнездото от лъскави къдрици между тях. Неспособен да устои на изкушението, изтегна дългото си, слабо тяло до нея и я докосна там, където започваха копринените къдрици и нежните венчелистчета само с единия си пръст.

Порция потрепери от докосването му. В този момент тя беше неговото котенце, мъркащо и извиващо се под властното докосване на ръката му. Стисна очи, докато дългият му аристократичен пръст си играеше с нея ловко, сякаш свиреше на пиано, обещавайки да роди мелодия от ахвания, стенания и въздишки на наслада. Когато спря да я докосва и я остави на ръба на някаква изключителна пропаст, тя си помисли, че бе твърде близо до смъртта. Мислеше си, че ще умре. Отвори очи задъхано и тогава видя лицето му.

Джулиън нямаше нужда от огледало, за да разбере, че зъбите му са напълно издължени, че очите му горят със сатанински пламък. Обърна се към нейното лице, неспособен да скрие унищожителния си глад за нея.

Вместо да се отдръпне от ужас, както той се боеше, че ще стане, тя просто прошепна:

— Имаш ли нужда да се храниш?

Ленива усмивка изкриви устните му.

— О, имам такова намерение.

Тогава той се плъзна надолу по тялото ѝ и се включи в играта на сенките, които хвърляха свещите.

Докато устата му следваше пътя на пръстите му, одраска деликатната ѝ плът със зъбите си и Порция се изви в обятията му. С

едно пъргаво движение на езика си, я пренесе в някаква тъмна и опасна райска градина, където двамата биха могли да опитат от забранения плод, без да бъдат прогонени. Той беше и дявол, и ангел, изкушение и спасение и тя знаеше, че няма да бъде напълно задоволен, докато не капитулира пред него, отдавайки му душата и тялото си.

Стискаше косата му, докато удоволствието преминаваше през нея на разтопени вълни. Точно когато тези вълни я погълнаха и тя потръпна в екстаз, той използва най-дългия си пръст и плътния кадифен нектар на нейното капитулиране, за да проникне още по-дълбоко в сърцевината ѝ и да удължи удоволствието ѝ. Когато очите ѝ най-сетне се отвориха, Джулиън се надигна и я погледна в лицето.

— За момент се изплаших. Помислих си, че може да припаднеш отново.

Тя му подари една замаяна и сънлива усмивка, защото по тялото ѝ все още преминаваха тръпки на наслада.

— Не смятам да пропусна нито секунда от тази нощ. Без значение какъв порочен и чувствен подход ще използваш върху тялото ми, отказвам да припадна.

Той изви дяволски едната си вежда.

— Това предизвикателство ли е?

— Предполагам, че не мога да те спра да го приемеш като такова — отговори тя превзето.

— Добре — отвърна той, седна и се опита да стигне до отвора на панталоните си. Те едва успяваха да го удържат.

Порция сложи ръката си върху неговата нерешително.

— Прекалено късно ли е да се държа като срамежлива девица и да те помоля да изгасиш свещите?

Очите му бяха пълни с копнеж и умиление. Поднесе ръката ѝ към устните си и я притисна нежно.

— За теб, любов моя, бих потулил и луната.

Порция почти съжали за молбата си, когато Джулиън се измъкна от леглото и се запъти към големия разклонен свещник, хвърляйки ѝ последен поглед през рамо. Докато загасяше свещите една по една, тя изпиваше с поглед елегантните му движения, изваяните мускули на гърдите му и плоския му корем. Устата ѝ пресъхна. После угасна последната свещ и нощта ги обгърна в своята защитна прегръдка.

Порция изненадано установи, че тъмнината я окуражаваше. Когато Джулиън се върна в леглото при нея, тя посегна към панталоните му.

Той потръпна, когато тя го освободи от опънатата тъкан и пръстите ѝ срамежливо проследяваха неговата дължина и дебелина. В тъмнината това продължи сякаш цяла вечност. Тя се засмя леко.

— Нищо чудно, че ме заболя първия път. Ако не се бе случило преди, щях да се закълна, че е невъзможно да... влезе.

Той опря челото си на нейното.

— Болеше, защото се държах като дивак, който за първи път вижда жена. Ако бях на себе си, щях да направя разни неща, с които да те... предразположа.

Ръката ѝ го придърпа нежно и изтръгна един гърлен стон дълбоко от гърлото му.

— Покажи ми.

Не ѝ се наложи, да го моли повторно. Преди Порция да успее да си поеме дъх, беше свалил панталоните си и двамата бяха голи и прегърнати.

— Джулиън?

— Ммм? — промърмори той, използвайки пъргавия си език, за да дразни едното ѝ зърно, което се втвърди и щръкна.

— Преди да продължим, трябва да направя едно шокиращо признание.

— Мислех, че аз съм единственият, на когото е позволено да прави шокиращи признания.

Тя седна и притисна колене към гърдите си, а бузите ѝ горяха в тъмнината. Той нежно отмести косата от лицето ѝ.

— Какво има, котенце? Почервения като роза.

Тя въздъхна и се ядоса, че бе забравила за изключителното зрение на вампирите.

— Става дума за гробницата.

Той замръзна. Дъхът замря в гърдите му. След дълга пауза, каза:

— Ако не можеш да го направиш, заради това, което ти причиних тогава, напълно те разбирам. Не съм чак толкова чудовище.

— Няма да те лъжа. Да, нарани ме. Но има още нещо. Това, което направи с мен преди малко, с ръцете и пръстите си... Накара ме да се почувствам така, сякаш ще умра от удоволствие. — Тя се поколеба. — През онази нощ също го почувствах. Когато ме ухапа... когато ти... —

Обърна се и го погледна. Знаеше, че е невъзможно да скрие нещо от него, дори и в тъмнината. — Бях толкова изплашена, мислех, че наистина е възможно да ме убиеш. Но за няколко секунди не бях сигурна, че въобще ме е грижа.

Той замълча за известно време.

— Аз ще ти призная нещо още по шокиращо.

Порция затвори очи, а в гърлото ѝ заседна буца.

— Обичам те, Порция Кабът. — Взе лицето ѝ в шепите си и я целуна. Целуваше я с такава трогателна нежност, че дъхът ѝ спря. — И независимо дали съм смъртен или вампир, ще те обичам винаги!

Тя разтвори ръце и той я прегърна, сякаш беше на онзи студен каменен под преди толкова време. Докато потъваха в пухения дюшек, се почувстваха сякаш никога не бяха напускали онази гробница, сякаш никога не е имало друга жена в ръцете или в леглото му през всички тези дълги и самотни нощи.

Чувствайки натежалия му член до бедрото си, Порция потръпна. Очакваше грубо да навлезе в нея, както беше направил преди. Но вместо това, той разтвори бедрата ѝ с ръце, милвайки и галейки я, сякаш имаше на разположение цяла нощ да я подготви за това, което предстоеше. Възхитителни малки тръпки на удоволствие преминаваха през тялото ѝ отново и отново. Скоро тя се задъха от желание и започна да шепне името му, молейки го да я избави от това сладко мъчение. Когато пръста му нежно потърка живия въглен сгушен надълбоко в нейните къдрици, тя се боеше, че ще избухне в пламъци. Особено когато и другите му пръсти започнаха да си играят с нея по същото време, потапяйки се първо един, а после два наведнъж.

Тя разцъфтя под ритмичните движения на ръцете му. Тялото ѝ плачеше от желание за това, което единствено той можеше да ѝ даде. Искаше да го почувства дълбоко в себе си и никога да не го пусне.

— Моля те, Джулиън! — стенеше тя, тъй като пръстите му вече не бяха достатъчни, за да я задоволят. — О, моля те...

Той раздели бедрата ѝ с коляно и се настани срещу нея. Тя ахна, когато потърка гладката, твърда главичка на члена си между лъскавите венчелистчета на нейната женственост. Той леко се потопи в разтопения нектар, който идваше от самата ѝ същност. Това беше още по-мъчително, караше я да стене и да се извива под него.

— Готова ли си за мен, ангел мой? — прошепна дрезгаво той, потънал в нея с плътната главичка на члена си.

В отговор, тя уви ръцете и краката си около него, принуждавайки го да се плъзне докрай в нея. Джулиън изтръпна, тялото му беше залято от прекрасни усещания. Порция може да не бе девствена, но беше тясна като такава. Той се почувства като негодник, какъвто всъщност беше, след като осъзна, че е бил единствения, на когото някога се е отдавала. Но тази мисъл предизвика и дива тръпка на удоволствие у него.

Мислеше, че вече е изгубен, но когато се потопи във влажната кадифена топлина на тялото ѝ, в опияняващия мирис на възбудата ѝ, в необузданата сладка страст на нейната капитулация, се почувства така, сякаш умира. С удоволствие би рискувал да бъде прокълнат завинаги само за да опита от този рай. Отдръпна се и след това отново нахлу в нея, силно и дълбоко. Докато Джулиън се плъзгаше навътре-навън в хипнотичен ритъм, стар като света, Порция забиваше пръсти в гърба му. Тялото ѝ ликуваше, а насладата течеше във вените ѝ като лава. Това бе начина, по който трябваше да се случат нещата между тях. Нямаше префинени обществени порядки, които да ги ограничават. Само тази първична страст, мощна и безсмъртна като него самия.

Очите ѝ бяха отворени и тя гледаше нагоре към стенописите на тавана. Сега, когато бе покорена от своя любим звяр, Порция разбираше по-добре смаяното изражение в очите на Леда, безразсъдния възторг, изписан на лицето ѝ. С всеки мощен тласък на бедрата му, Джулиън я водеше към ръба на някаква сладка лудост, на която не можеше да се противопостави. Тя не знаеше дали някога ще се почувства отново цяла, без той да се движи дълбоко в нея. Ето защо за нея беше такъв шок, когато внезапно Джулиън спря, дълбоко заровен между бедрата ѝ. Сърцето ѝ започна да бие в такт с пулсирането в утробата ѝ.

— Какво има? — прошепна тя.

Той погледна надолу към нея. Дори и в тъмното, тя успя да види проблясването на зъбите му и колебливия, червен блясък в очите му.

— Страх ме е, какво може да ти сторя ако... загубя контрол.

Тя си пое дълбоко дъх и каза:

— Недей! Искам да ми дадеш това, което си давал на всички онези жени, когато си се борил да оцелееш. И искам да вземеш това,

което си вземал от тях.

Тялото му потрепери.

— Не искам да ти причинявам това отново! Не можеш да искаш това от мен.

— Така ли?

Тя повдигна главата си, улови долната му устна между зъбите си и го ухапа. Той се отдръпна.

— Ти ме ухапа!

Тя изпърха с мигли невинно.

— Не ми ли беше казал, че ухапването е напълно приемлив израз на привързаност?

— Сред вампирите!

— Какъвто си ти. — Преплете пръстите си в косата му и я стисна яростно. Гласът ѝ бе също толкова твърд. — Ако бях пожелала съвършен джентълмен, мога да ти кажа, че не са липсвали желаещи да споделят леглото ми. Но исках теб. И не желая да бъдеш нещо различно от това, което си. Не и за мен. Особено за мен.

След като каза това, извърна лице, оголвайки бледия белег на шията си пред гладния му поглед.

Джулиън изръмжа и се надвеси над нея. Но вместо да забие зъбите си в гърлото ѝ, я обгърна с ръце и подпря гърба ѝ на таблата на леглото, потъвайки в нея с ритъм, който изпращаше разтърсващи вълни на удоволствие в утробата ѝ. Тя се отдаде изцяло на мощните му, бързи и дълбоки движения, докато тялото ѝ стана хлъзгаво и потно и бе на крачка да изгуби съзнание от наслада.

Но не дотам, че да не почувства трескавата горещина на устата му, която докосваше гърлото ѝ или одраскването на зъбите му, докато я даряваше с целувката, която той си отказваше преди. Устата му се спря на препускащия ѝ пулс, езикът му опита соления вкус на кожата ѝ. Порция потрепери, въпреки че не можеше да каже дали от страх или от очакване. Знаеше единствено, че нейната жажда беше също толкова дълбока и първична като неговата. Жадуваше капитулацията му, точно толкова, колкото той нейната.

Не ѝ се наложи да чака дълго. Без да престава да се движи в нея, Джулиън докосна нежно с пръст тлеещия въглен между бедрата ѝ и целият свят избухна в пламъци. В същия момент, в който пламъците я погълнаха, зъбите му се забиха в нежната ѝ плът. Болката бе

краткотрайна, а удоволствието я заливаше отново и отново на ослепяващи вълни. Тя усети как се погубва в океан от наслада и знаеше, че той се намира в същата опасност.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Е, това със сигурност беше поносимо — промърмори Порция малко по-късно, докато се сгушваше по-дълбоко в прегръдката на Джулиън, полагайки лице върху гърдите му. Лунната светлина покри леглото и окъпа преплетените им крака в сребърна мъгла.

— Може да го намериш дори за повече от поносимо, ако спреш да ме предизвикваш да те ухапя. — Тя успя да долови недоволството в гласа му, докато той нежно галеше пресните белези на врата и с върховете на пръстите си. — Следващия път ще те окова.

— Тръпки ме побиват само като си помисля какви грешни неща би направил с мен, ако зависех от твоето милосърдие — каза тя, знаейки много добре, че той вече го е сторил.

— О, ще те побият добре — обеща Джулиън, неговият дрезгав и сподавен смях предизвиква възбуждане по голата ѝ кожа. — Цяла нощ!

— Не знам защо си толкова загрижен. Дори не се чувствам слаба, просто малко замаяна.

— Това е, защото ваех толкова, колкото да ме поддържа, докато успеем да се върнем в Лондон и намеря касапница. — Той направи кратка пауза. — Или някое хубаво дебело кученце.

Порция се подпря на лакът и зяпна ужасено към него.

— Само се закачах! Не съм изял нито едно кученце. — Изчака, докато тя скръсти отново ръцете си и добави: — Котенцата са много по-крехки и вкусни.

Порция дръпна няколко косъма от гърдите му и го наказва с оципване.

— Знаеш ли, наистина не трябва да виниш себе си, че си се поддал на изкушението. Не си ли чувал старите легенди? Смъртните винаги са имали необикновени сили, за да убеждават вампирите. — Обърна се по корем и го погледна.

Той приглади една разбъркана къдрица от лицето ѝ с премрежен поглед, все още пълнен с желание.

— Наистина? Е, добре, може би трябва да проверим доколко това твърдение е вярно.

Въпреки нежеланието си, тя се изтръгна от прегръдките му и избяга в противоположния край от леглото.

Порция бе напълно наясно, че одобрителният му поглед поглъща всяка частица от осветеното ѝ от луната тяло. Тя легна между възглавниците, протегна се като котка и изви пръст към него.

— Ела при мен, Джулиън!

— Искаш да дойда при теб? — Той се промъкна покрай нея като дебнеш хищник в джунгла, доближи устата си близо до ухото ѝ и прошепна. — Или в теб?

Тя прикри тръпките от желание с високомерно махване с ръка.

— Сложи ръцете си върху мен.

Порция очакваше да покрие гърдите ѝ с дланите си. Вместо това, той започна да прокаква път с пръста си върху всеки сантиметър от бялата ѝ като алабастр кожа, умишлено избягвайки заоблената част на гърдите ѝ и къдравия триъгълник между краката ѝ.

— Целуни ме — заповяда тя, когато не можеше да издържи и една секунда повече на това сладко мъчение.

Ръцете му нежно раздалечиха бедрата ѝ, а когато докосна с целувки онази най-сладка и греховна плът от нея, дъхът ѝ секна.

След това покри устата ѝ със своята, хранейки я с опияняващия вкус на нейното собствено удоволствие.

Тя се подпря на раменете му и го бутна по гръб, а след това раздалечи краката му и отстрани разрошената дълга коса от очите си.

— Вие сте много порочен и непокорен вампир, Джулиън Кейн! Виждам, че ще се наложи да използвам много повече от моите способности да убеждавам, за да ви подчиня.

Той сложи ръце зад главата си. Смахът му беше нечестив като на пират.

— Готови сме да строшим оковите, а?

Порция повдигна брадичката си и му се усмихна изкусително.

— Не вярвам, че ще настоявам!

Докато навеждаше глава, за да докосне с език едно от твърдите му зърна, той я изгледа любопитно.

— Да не би да си чела сензационните готически новели отново?

Тя хвърли дяволит поглед към него.

— Боя се, че преминах на някакво неприлично офортно изкуство, което намерих скрито измежду страниците на една от книгите в библиотеката на Ейдриън. Сигурна съм, че щеше да ги унищожи, ако знаеше, че съм попаднала на тях. Но ти винаги ме обвиняваш за това, че съм любопитна и се държа безсрамно, не е ли така?

Снижи главата си и топлият дъх на устните ѝ докосна треперещите мускули върху коремната му област. Той преглътна, а гласът му изведнъж стана още по-дрезгав.

— Започвам да вярвам, че това е една от най-очарователните ти черти.

Докато го обгръщаше с мекотата на устните си, той се изви в леглото с гърлен стон и мускулестото му тяло се предаде на желанията ѝ. Тя погали езика му със своя, решена да докаже веднъж завинаги, че нейният апетит беше също толкова неутолим, колкото неговия.

Порция се отпусна като парцалена кукла в ръцете му. Всеки неин мускул беше пренаситен от удоволствие. Почти беше заспала, когато усети упорития натиск на нещо твърдо върху бедрото си.

Изстена тихо, без да отваря очи, а тялото ѝ инстинктивно се притисна още по-близо до неговото.

— Мислех, че ще ме съблазняваш само по три пъти на вечер. Не прави ли това... ох, не знам... седем? Деветнадесет?

Неговият мъркащ шепот гъделичкаше ухото ѝ.

— Шест и половина. Но кой ги брои? Може би трябваше да те предупредя, че съществува предимство да бъдеш превърнат във вампир, докато си още млад.

— Ммм? И какво е то?

Погали с ръце гърдите ѝ и нежно прокара пръсти върху зърната ѝ, докато проникваше в нея отзад.

— Енергия.

За първи път от дълго време насам, Джулиън си позволи да сънува.

Стоеше в църква, вече приет от присъствието на Бог. Слънчевата светлина се процеждаше през оцветените стъкла на прозорците, затопляше лицето му и проблясваше на разстояние от

гладките копринени къдрици на Порция. Тя му се усмихваше, а светлосините ѝ очи искряха от любов и нежност. Носеше снежнобяло колие около врата си и венец от бели розови пъпки в косите си, които я правеха да изглежда като ангел.

Влюбеният му премрежен поглед се премести надолу и се спря върху леко издутото ѝ коремче. Безгранична радост завладя сърцето му, когато осъзна, че тя беше бременна — с неговото дете.

Надигна глава и видя, че Ейдриън стоеше там и се усмихваше гордо и лъчезарно. Каролайн беше до съпруга си, а малката Елоиза се бе сгушила в извивката на ръката ѝ.

Докато Джулиън намигаше на малкото дете, то плесна с дебеличките си ръчички и изгука.

— 'ичо Джулс! 'ичо Джулс!

Веселият смях на Порция се разнесе като звън от камбани в душата му. Притегли я в силната си прегръдка, опивайки се от красотата на своята невеста, и я дари с нежна целувка.

Когато очите на Порция се отвориха с трептене, тя си помисли, че наистина сънува. Със сигурност тази сутрин не беше по-различна от хилядите други, в които си представяше как се събужда в леглото на Джулиън.

Той се бе излегнал до нея върху пухената си възглавница. Очите му бяха затворени, а дългият му крак се бе прехвърлил собственически върху нейните. Перлената светлина на зората проблясваше по тялото му. Той наистина беше същинско красиво мъжко произведение — висок и слаб, с перфектна мускулатура, задебелял там, където тя беше гладка, силен там, където тя бе нежна. Порция се претърколи към нейната половина на леглото и продължи да го изучава с наслада. Съжаляваше само, че не може да направи така, че този сън да продължи по-дълго.

Обичайната буйна къдрица падна върху челото му. Въпреки силното ѝ желание да я приглади назад, удържа ръката си, защото не искаше да го притеснява в такъв необикновен момент на спокойствие. Слаба усмивка пропълзя по изваяните му устни, образувайки вдлъбнати линии от двете страни на лицето му. Тя погледна надолу и проследи дължината на тялото му, впивайки жаден поглед във

впечатляващия му гръден кош, мускулестите му бедра, полупрозрачните струйки дим, издигащи се от кожата му...

Изведнъж Порция се изправи рязко в леглото с широко отворени очи. Уплашеният ѝ поглед се стрелна към прозореца и откри, че първите слънчеви лъчи вече пропълзяваха по пода край леглото.

Водена от инстинкта си, тя започна да бута отчаяно Джулиън, за да го отмести от леглото.

Той се претърколи и се приземи на пода с болезнено тупване.

— Какво, по дяволите...?!

Отне ѝ няколко секунди в безразборно ровичкане, за да открие одеялото. Макар скрежът да се бе разпръснал по целите стъкла на прозорците, предната нощ те не бяха почувствали студа и одеялото не им бе нужно.

Най-накрая го откри, свито на топка до таблата на леглото. По него висяха съдрани парчета от долната ѝ риза. Хвърли още един отчаян поглед към прозореца. Слънцето постепенно се издигаше над хоризонта, златистите му лъчи галеха порозовелия небосклон. Порция пренебрегна мърморенето и ругатните на Джулиън и хвърли одеялото върху него.

Той седна, но преди да успее да отметне одеялото и да се изложи на жестоките слънчеви лъчи, тя се хвърли върху него и го притисна обратно към пода.

Джулиън се намираше все още изцяло под нея. Но това бе само докато тя видя един слаб крак да се показва от края на одеялото на по-малко от инч от носа ѝ и осъзна, че е седнала върху главата му.

— Знаеш, че това ще е много по-забавно и за двама ни без одеялото — каза той най-накрая със заглушен и сух глас.

Тя изпълзя на разстояние от него, завъртя се и мушна главата си под одеялото. Той я гледаше опасно, като голям раздразнителен котарак, недоволен, че са нарушили сладката му дрямка.

— Докато спяхме, започна да се съмва. Слънцето изгря и ти започна да димиш!

Този път ругатните му бяха двойно по-неприлични и кратки. Без никакво предупреждение се прекатури встрани, скри се под леглото и придърпа одеялото със себе си.

Порция се поколеба за момент, несигурна как да постъпи. След това бавно наведе глава и надникна под леглото. Джулиън все още я

гледаше свирепо. По разрошената му коса бе полепнал прах от пода. За щастие, леглото беше достатъчно голямо, за да се превърне в една тъмна и уютна малка пещера, където да се подслони.

— Ще изминат часове, преди слънцето да залезе и да имаме възможност да пътуваме — каза тя тъжно. — Какво да направя?

Той улови една от китките ѝ и я дръпна. Намръщаното му изражение се замени с чаровна усмивка.

— Прави ми компания.

Порция седна на ръба на леглото и нахлузи един от копринените си чорапи под светлината на изгряващата луна.

— Може би трябваше да ми кажеш по-рано, че това са били твоите неприлични офортни изкуства, не на Ейдриън.

Джулиън повдигна косата ѝ, наведе се и докосна с лека целувка тила ѝ, изпращайки сладки тръпки на желание по целия ѝ гръб.

— Защо да ти казвам, след като беше много по-забавно да ти покажа? Купих ги от едно момче от по-горен курс, когато пристигнах в Оксфорд за първи път. Един ден ги изучавах, опитвах се да разбера каква е целта им, когато чух Ейдриън да идва по стъпалата. Скрих ги между страниците на първата книга, която ми попадна в ръцете и после забравих за тях, докато ти великодушно не ми напомни за съществуването им.

— Може и да си забравил къде си ги скрил, но очевидно не си забравил какво си видял. Нито каква е целта им. — Тя стана, нахлузи фините си малки чехли и се вкопчи в прегръдката му. — Защо не знаеш дори, че това... — Изчервявайки се ядосано, Порция се повдигна на пръсти и прошепна нещо в ухото му, преди да завърши с: — ... е човешки възможно?!

Джулиън вдигна ръка, за да погали една от порозовелите ѝ бузи и се ухили насреща ѝ.

— Аз не съм човек, нали помниш?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Споделеният с Джулиън ден не се проточи толкова дълго, колкото си мислеше Порция. Веднага след като огненото кълбо на слънцето се скри зад хоризонта, той излезе, за да потърси дърва, с които тя да запали огън в каменното огнище на спалнята. Също така намери няколко забравени картофа в мазето на къщата. Докато той вадеше прясна вода от кладенеца отвън, тя опече картофите, както бяха необелени, за да успокои къркоренето на стомаха си. Странно бе да седи с кръстосани боси крака пред огъня, облечена само в ризата на Джулиън, докато той я хранеше и ѝ поднасяше парченца картоф, карайки я да се чувства като глезена кралица. Тя стопли вода на огъня за една импровизирана баня, от която и двамата се възползваха.

Разбира се, след като бяха целите мокри, хлъзгави и голи те...

Порция въздъхна тъжно и приглади своенравния кичур от косата му, както обичаше да прави, склонна да признае, че тяхната лунна идилия бе към своя край. Вече беше облякла роклята си и приглаждаше гънките по най-добрия начин, на който бе способна. Светената вода беше изсъхнала, без да остави никакви следи, освен едно малко петънце.

Джулиън уви колосаното си шалче около врата ѝ. Използва момента, за да я придърпа към себе си за една продължителна целувка, преди внимателно да върже плата на нежната ѝ шия, за да прикрие пресните белези, които беше оставил там.

— Предполагам, че Ейдриън и Каролайн са ужасно разтревожени в момента. Ако не те заведе скоро у вас, собственият ми брат най-вероятно ще ми отправи предизвикателство за дуел на разсъмване. И двамата знаем колко катастрофално ще бъде това.

— След като види, че сме в безопасност, вероятно ще потърси обяснение и ще иска да разбере дали намеренията ти към мен са почтени. — Въпреки че Порция поддържаше весел тон, за да не издаде

колко я вълнува отговорът му, не успя да прикрие сянката на съмнение в очите си. — А те такива ли са?

Мрачното му изражение ѝ напомни още веднъж за това, което се беше случило помежду им в гробницата. И през нощта.

Той погали раменете ѝ и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Когато се върнем в Лондон, имам намерение да преглътна гордостта и ината си и да помоля Ейдриън да ми помогне да заловя Валънтайн, за да ти поднеса единствения, достоен за жена като теб подарък.

— Душата ти? — прошепна тя. Беше ѝ трудно да изговори думите на глас.

Той поклати глава, печална усмивка покри устните му.

— Не душата ми, ангел мой. Защото веднага след като я изтръгна от Валънтайн, смятам да я поверя на теб, за да я съхраняваш заедно със сърцето ми и останала част от това, което ми остава в моя смъртен живот.

Заслепена от сладкия прилив на сълзите, Порция уви ръцете си около врата му.

— За мъж без душа ти си невероятно романтичен, Джулиън Кейн.

Той зарови лице в косите ѝ и нежно погали извивката на гърба ѝ.

— Тогава предполагам, че няма да възразиш, когато настоявам да наречем нашата първа дъщеря като теб.

— Искаш първата ни дъщеря да се казва Порция?

Той се престори на силно изненадан, отдръпна се рязко и запримигва объркано срещу нея.

— Порция? Можех да се закълна, че името ти е Прюнела!

Докато вървяха по пътя покрай замръзналите полета към светлините на най-близкото имение, Порция все още го укоряваше, че ѝ се подиграва. Въпреки че Джулиън я беше загърнал с палтото си и бе покрил раменете и с ръката си, усещаше тежко липсата на поръбената си с кожа от норка пелерина.

Когато той влезе в устойчивия каменен обор на имението, тя приседна зад един храст и стисна зъбите си, за да успокои тракането им. След миг Джулиън се показва от конюшната със сламен покрив и

водеше след себе си жизнерадостна малка червеникавокафява кобила, впрегната в също толкова веселяшки малък кабриолет. В елегантната двуколка имаше място точно за двама.

Когато Джулиън обхвана с ръце талията ѝ и я повдигна без усилие, за да седне на мекото седло, тя прошепна:

— Остави ли съобщение, с което да обясниш, че вземаме само назаем коня и каретата и ще ги върнем утре?

Той я погледна с притворени очи.

— Защо ми трябва душа, когато имам теб за моя съвест?

— Просто ще ми бъде крайно неприятно, ако си върнеш душата само за да те обесят за кражба на кон. Уолингфорд няма да бъде на себе си от радост.

— Винаги практична, нали, любов моя? — Той се качи на кабриолета, заемайки мястото на седалката до нея. — Веднага след като пристигнем при Ейдриън ще изритаме някое от неговите конярчета от топлото му легло и ще наредим на бедното момче да върне двата коня и каретата на нашите анонимни благодетели.

Макар че трябваше да се измъкнат тихо и бързо, той реши да подгъне няколко меки вълнени одеяла около нея, за да се убеди, че е настанена удобно. Джулиън водеше кобилата за поводите през цялото разстояние до пътя, след това внимателно потупа камшика върху хълбоците ѝ, за да я накара да се движи в лек тръс.

Порция се засмя радостно, когато студеният пухкав сняг започна да се сипе от осветеното нощно небе. Джулиън протегна ръка и я притегли по-близо до себе си. Тя подпря глава на рамото му, неспособна да си спомни друг път, в който да се е чувствала толкова щастлива и изпълнена с надежди за бъдещето. Знаеше, че има опасности, пред които трябва да се изправи, но в момента се чувстваше напълно безопасно в ръцете на мъжа, когото обичаше.

Всичко звучеше като музика в ушите ѝ — оживеният тропот от копитата на коня, звукът от камбанките на впряга в студения въздух, шепотът на падащия сняг. Една част от нея желаше никога да не стигнат до Лондон, но не можеше просто да продължат по този път завинаги.

Въпреки че бе твърдо решена да се наслади на всяка секунда, постоянното клатушкане на каретата и удоволствието, което

изпълваше сгушеното ѝ в прегръдките на Джулиън тяло, скоро я накараха да се предаде на съня.

Когато Порция се пробуди и отвори очи, видя как Джулиън насочваше каретата надолу по калдъръмената уличка, заобиколена от елегантни градски къщи.

Тя се прозя и изпъна като малка сънлива котка.

— Не мисля, че ще заварим Ейдриън в много дружелюбно настроение.

Джулиън забави хода на конете.

— Просто се надявам да ми даде възможност да му обясня всичко, преди да насочи онзи проклет арбалет към мен.

— Не бъди глупав. — Докосна коляното му обнадеждаващо. — Не би посмял да стреля по теб, преди първо да ме попита.

Той я погледна развеселено.

— Напомни ми да застана от добрата ти страна, малка кръвожадна палавнице.

— Можеш да го направиш още сега — каза тя и задържа погледа си върху лицето му.

Джулиън се наведе над нея и завладя устните ѝ в продължителна целувка. Когато се отделиха един от друг, валеше много по-силно. Порция се намръщи срещу небето.

— Това са най-големите снежинки, които някога съм виждала.

Джулиън изтри една снежинка от бузата ѝ и след това потри пръсти един в друг. По тях останаха черни петна от сажди. Той бавно вдигна очи си към нейните.

— Не е сняг. Пепел е.

Лицето му внезапно се помрачи. Той издърпа ръката си от нейната и плесна с юздите по гърба на кобилата, удвоявайки темпото. Порция се вкопчи в нейната страна на кабриолета и препуснаха по оставащото разстояние до имението на Ейдриън. Докато приближаваха къщата и двамата осъзнаха, че нещо не е наред.

Нещо наистина ужасно.

Защото там нямаше къща, а само изгорели останки, чернеещи се на фона на нощното небе.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Сиви облаци от пепел и сгур плаваха във въздуха и опетняваха падащия сняг.

Около тлеещите руини на замъка се носеше зловоние на изгоряло дърво. От падналите греди и почернелите стени се издигаха стълбчета от дим, които в мрака приличаха на тайнствени духове. Дървено, люлеещо се конче лежеше на една страна до купчина останки, а ярката му боя беше набъбнала и олющена. Докато Порция наблюдаваше, скована от ужас, вторият етаж заедно със стълбите избухна в дъжд от искри и погребва пианото под себе си.

Преобърнати ведре се търкаляха по обгорилата полянка пред къщата. Двуколка със захвърлена ръчна помпа за вода беше оставена близо до ъгъла на улицата. Кожените маркучи бяха навити като победени змии — ужасно доказателство, че пожарникарската бригада или бе пристигнала твърде късно, или се бе отказала твърде рано.

Съседите на Ейдриън и неколцина плачещи слуги се бяха струпали заедно от другата страна на улицата, някои облечени само по рокли и нощни бонета. Порция слезе от кабриолета и потъна в бавния ход на кошмара. Чувстваше как я пронизват състрадателните погледи на хората. Тя продължи към къщата с Джулиън, който се движеше като сянка зад нея.

— Порция!

Радостният вик я стресна толкова, че тя почти изпищя. Можеше единствено да стои неподвижно, докато Вивиан тичаше към нея. Порция беше толкова хипнотизирана от гледката, че не бе забелязала каретата на Ларкин, паркирана под неприветливите клони на близкия дъб. Вивиан я прегърна и избухна в сълзи.

— О, Порция, толкова се радвам, че си добре. Така се притеснихме за теб.

— Ние? — прошепна Порция, ужасена от тежестта, която придаде на думите си.

Вивиан я хвана за ръката и се опита да я поведе към каретата, но краката ѝ сякаш бяха пуснали корени на пътя. Без да забележи агонията ѝ, Вивиан продължи настойчиво да бъбри.

— Когато днес не получихме вест от теб или Джулиън си помислихме най-лошото. Опитах се да ги убедя, че всичко ще се нареди, както обикновено, но тогава, малко след полунощ, един от слугите на Ейдриън дойде да ни каже, че къщата гори. Трябва да призная, че след като пристигнахме и видяхме колко ужасни са нещата, почти изгубих вяра. Но сега, когато си тук знам, че всичко ще се оправи.

Тя спря, най-после осъзнала, че тегли Порция, която не помръдва от мястото си.

— Това е Порция! — извика Вивиан през рамото ѝ. — Тя си дойде!

Няколко фигури бавно се появиха зад каретата. Лицата им бяха нашарени от сенките на клоните. Там беше Ларкин, а погледът му беше по-тревожен от обикновено. А също и Уилбъри, чиято нощница се вееше около кокалестото му тяло като саван. Накрая видя Ейдриън, който бе хванал Каролайн, сякаш не искаше да я пуска никога.

Порция изпита толкова голямо облекчение, че усети как коленете ѝ се огъват. Джулиън я хвана, преди да падне и я задържа, докато събере достатъчно сили, за да се изправи сама.

Порция нежно отмести ръцете му от себе си и тръгна към семейството си. Погледът ѝ бе замъглен от сълзи на благодарност. Почти бе стигнала до тях, когато забеляза, че лицата им бяха призрачно бели. Сякаш не бе изминал само ден, а цял един живот, откакто ги бе видяла за последно. Каролайн бе облечена в бяла нощница на дипли, а палтото на Ларкин покриваше раменете ѝ, докато Ейдриън носеше само панталони, ботуши и изцапана със сажди риза, която се бе разтворила върху широките му гърди. Когато се доближи до тях, нито един не направи крачка към нея. Тя погледна озадачено към Ларкин, но той само скръсти ръце и заби поглед в издрасканите върхове на обувките си. Погледна към Уилбъри и откри гледка посмразяваща дори от осквернените руини на къщата. Брадичката на стария мъж трепереше неудържимо, а от очите му се стичаха две поточета от сълзи, които набраздяваха подобните му на хартия бузи. Въпреки нежността, с която Ейдриън милваше заплетената коса на

съпругата си, в погледа му имаше нещо диво, което Порция не бе виждала досега.

Лицето на Каролайн беше лишено от всякакви емоции. Порция нежно докосна ръкава на сестра си, а ръката ѝ вече бе започнала да трепери.

— Къде е Ели, Каро? Да не е заспала в каретата?

Каролайн се разтрепери и пое дълбоко въздух, преди да вдигне безжизнените си очи към Порция.

— Тя изчезна! Те взеха Елоиза. Взеха детенцето ми!

Първоначално Порция си помисли, че нечовешкият звук на мъка и ярост бе излязъл от собственото ѝ гърло. Но бе дошъл от Джулиън, който стоеше на няколко стъпки от тях и гледаше къщата така, сякаш беше гробница, а в нея бяха заровени всичките му мечти.

— Планът ти сигурно е имал грандиозен успех — каза Ейдриън, а гласът му бе все още дрезгав от вдишания пушек. — Очевидно си успял да докараш Валънтайн до смъртоносен гняв. Както добре знаеш, вампирите мразят огъня, така че тя е изпратила раболепните си слуги да ѝ свършат мръсната работа. Ако Уилбъри не беше усетил дима и не бе дал сигнал за тревога, всички щяхме да изгорим в леглата си. Когато Каролайн отиде в детската стая, вече бе твърде късно. Елоиза беше изчезнала. Копелетата я бяха отвели.

Джулиън разтърси глава. Гласът му беше почти толкова дрезгав колкото на Ейдриън.

— Никога не съм си помислял, че ще тръгне след вас. Тя искаше мен. Трябваше да бъда тук... и да я чакам... Трябваше да я унищожа, когато имах тази възможност.

Вивиан докосна ръката на Порция и закачи ръкава на палтото на Джулиън.

— Къде бяхте вие двамата? — попита Вивиан. — Помислихме, че Валънтайн е отвела и вас.

Останала без думи, Порция погледна в невинните очи на сестра си. Как можеше да ѝ обясни, че не Валънтайн, а Джулиън я бе взел и то неведнъж, а безброй пъти. Докато малката Ели е била издърпана от леглото си от брутални непознати и единствения дом, който е познавала, е избухнал в пламъци около нея, те двамата с Джулиън седяха сгушени в кабриолета, все още опиянени от насладата на целувките си.

Докато Порция търсеше отговор, Ейдриън нежно прехвърли Каролайн в ръцете на Уилбъри и се отдалечи от нея. Преди да разбере намеренията му, той дръпна края на шала, който бе увит около врата ѝ и разкри пред всички пресните следи от ухапване.

Ларкин изруга, а Вивиан изпъшка. Уилбъри наведе глава и влажните му очи се изпълниха с тъга. Каролайн даже не мигна.

В този момент сякаш и снегът спря да вали. Тогава Ейдриън тръгна към Джулиън, скъсявайки дистанцията помежду им само с три дълги крачки. Преди някой да реагира, коравият му юмрук се стовари в челюстта на брат му.

Джулиън залитна, но не падна. Нито пък отвърна на удара. Само разпери ръце, сякаш за да стане още по-лесна мишена за яростта на брат си. Порция се съмняваше, че ще вдигне ръка да се защити, дори ако Ейдриън бе взел от обгорените дървени парчета, които се търкаляха наоколо, и го беше насочил към сърцето му.

Преди това да се случи, Порция и Ларкин сграбчиха Ейдриън за ръцете и го дръпнаха назад. Той можеше да се отърси от нея, като от досаден комар, но тя знаеше, че Ейдриън никога не би я наранил умишлено.

— Нещастник! — изсъска към Джулиън, докато се опитваше да се освободи от хватката им. — Трябваше да предположа, че няма да можеш да си държиш алчните зъби и ръце далеч от нея!

— Не, Ейдриън! — изплака Порция. — Не беше така. Той не искаше да го направи. Аз го накарах да пие от мен.

Ейдриън се извърна към нея и освободи ръката си от Ларкин.

— Защо, Порция? Да не би пак да умираше? Или портвайна, който пие като вода, беше свършил? — Отново се обърна към Джулиън и поклати глава неразбиращо. — Не я ли нарани достатъчно в гробницата? Трябваше ли отново да я направиш жертва на проклетите си желания? Алчността, похотта и егоизма ти нямат ли граници?

Джулиън погледна към него. Изражението му беше безизразно като това на Каролайн. Лицето на Ейдриън се сгърчи. Ръцете му вече не бяха свити в юмруци от гняв, а от безпомощност.

— Ти си моя малък брат, Джулс. Обичам те от момента, в който порасна достатъчно, за да излизаш от кошарката си и да креташи по петите ми. Но на каква цена? Невинността на Порция? Животът на дъщеря ми?

— Не се обвинявай, Ейдриън — каза тихо брат му. — Милостта бе единствения ти грях и съм сигурен, че Господ ще ти го опрости.

Порция гледаше невярващо как той се обръща и си тръгва.

— Вината не е твоя, Джулиън — каза тя напрегнато, бързайки след него. — А Валънтайн няма да позволи да падне и косъм от главата на Елоиза, докато вярва, че има шанс да се върнеш при нея. Ще я намерим. Заедно ще доведем Елоиза вкъщи!

Ужасът ѝ растеше с всяка крачка. Хвана го за ризата, опитвайки се да го спре. Той се обърна към нея, зъбите му бяха оголени, а очите му светеха като живи въглени на фона на жестоката маска върху лицето му.

— Не виждаш ли, Порция? Ейдриън е прав! Точно за това се опитвах да те предупредя. Заради това стоях далеч от теб през всичките тези години.

Топли сълзи започнаха да се стичат по бледите ѝ страни.

— Но ти призна, че през всичките тези години не си спирал да ме обичаш.

— Любовта ми отравя всичко, до което се докосне. Ако допусна тя да те унищожи, ще бъда още по-прокълнат, отколкото съм вече. — Въпреки яростта в гласа му, той нежно изтри една сълза от бузата ѝ с палеца си. — Трябваше да ме оставиш да умра в гробницата.

Когато Джулиън се обърна и тръгна отново, Порция почувства как я заля вълна от гняв.

— Знаеш ли, че си абсолютно прав?! Съжалявам, че те спасих! Съжалявам също, че изобщо погледнах към теб, защото след това нямаше дори миг, в който да съм се почувствала свободна от тежестта на любовта си към теб! Защото не съм вдишала и една глътка въздух, която да не е отровена от тази любов.

Той продължи по пътя си.

— Ако излезеш от живота ми сега, Джулиън Кейн, не смей да се връщаш. Никога!

Джулиън спря на пътя, обърна се и закрачи към нея. Сграбчи я за раменете и я дари с дива целувка, която беше едновременно сладка и горчива, изпълнена с безкрайно чакане и вечно съжаление. След това отново се отдръпна от нея, оставяйки я само с вкуса на целувката по устните ѝ и с призрака на една страст, която може би нямаше да почувства никога вече.

Тя направи несигурна крачка към него, но бе прекъсната от пламенния вик на Каролайн.

— Остави го да си върви, Порция! Той не може да се промени, а и донесе в тази къща само мъка и нещастие. Моля се на Господ никога да не се върне! — Гласът ѝ се пречупи от агонизиращ стон и тя падна на колене, притискайки корема си.

— Повикай доктор, Ларкин! — изкрещя Ейдриън и се втурна бързо към жена си.

Порция стоеше като замръзнала на пътя, раздвоена между страданието на сестра си и мъжа, когото обичаше. С един последен поглед към отдалечаващия се гръб на Джулиън, вдигна поли и се затича към Каролайн.

Падна на колене и допря ледената ръка на сестра си до гърдите си.

— Всичко ще се оправи, Каро. Ще намерим Ели и ще я доведем вкъщи. Кълна се в живота си.

Когато отново хвърли бегъл поглед през рамо, видя, че снегът и пепелта падаха върху безлюдния път. Джулиън бе изчезнал.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Кътбърт се сгуши в леглото си и въздъхна доволно. Със затоплената тухла, увита в одеялото, за да топли пръстите на краката му и горещият пудинг, който хапна за вечеря и който все още сгриваше стомаха му, очакваше да заспи сладко в тази студена и неприветлива нощ.

Почти се беше унесъл, когато нещо започна да потропва на прозореца на спалнята му. Снегът трябва да е станал на лед, помисли си сънено, докато издърпваше одеялото до брадичката си. Тропането продължи още по-силно от преди и стана странно ритмично.

Рязко се изправи в леглото, а пискюлт на нощната му шапчица падна пред очите му. Може би тежестта на натрупалия сняг просто караше някой клон да се удря постоянно в стъклата на прозореца. Бе наясно, че има само един начин да открие какво е, затова дръпна завесите на леглото и неохотно спусна крака на студения дървен под.

Когато се приближи до прозореца, сърцето му започна да бие учестено. Бледата светлина на огъня хвърляше причудливи сенки върху стената и правеше дори познатите форми на дрешника и умивалника странни и зловещи. Почти бе стигнал до прозореца, когато с периферното си зрение забеляза крилата сянка. Къби стреснато се огледа наоколо, но всичко в стаята продължаваше да изглежда нормално.

Разтърси глава, за да прогони фантазиите си и се обърна отново към прозореца. Джулиън се бе настанил на тесния перваз от външната страна и гледаше право в него.

Кътбърт нададе пронизителен писък и отскочи назад. Несигурно заопипва надиплената якичка на нощната си риза, обгръщайки с трепереща ръка част от бижутото, което беше сложил на врата си за всеки случай. Издърпа отчаяно верижката със сребърното разпятие и я насочи към прозореца.

Джулиън се отдръпна рязко и изсъска възмутено:

— За бога, Къби — каза той достатъчно силно, за да бъде чуто през стъклото на прозореца. — Сложи това нещо в чекмеджето и отвори проклетия прозорец. Измръзна ми задника тук отвън.

Когато Къби само го размаха с театрален жест, Джулиън въздъхна и извъртя очи.

— О! — въздъхна разочаровано Кътбърт, задето драматичният му жест и двата паунда, които даде за дрънкулката се оказаха безполезни.

Послушно отвори чекмеджето на гардероба и пусна кръста вътре, преди да се върне, за да отвори капака на прозореца.

— Защо си дошъл тук? Твоят господар ли те изпрати?

Джулиън сви вежди.

— Моят господар?

— Нали знаеш — Тъмният принц... Луцифер... Велаевул.

Джулиън го изглежда кръвнишки.

— Макар да подозирам, че ще се запозная с дявола по-скоро, отколкото ми се иска, в момента с него не сме в приятелски отношения.

— Тогава защо си дошъл?

— Ако ме поканиш да вляза, ще ти отговоря.

Кътбърт го изглежда подозрително.

— Откъде бих могъл да знам, че това не е номер, за да забиеш зъби във врата ми и да изсмучеш всяка капка кръв от моето нещастно и безпомощно тяло?

Ръката на Джулиън се стрелна през тесния отвор, сграбчи надиплената якичка на нощната му риза и рязко го издърпа през отворения прозорец, докато се озоваха лице в лице.

— Защото ще е много по-бързо просто да те изхвърля от прозореца и да паднеш от три метра долу на земята. Тогава всичките ти кости без съмнение ще са начупени и няма да си в състояние да се бориш, докато изсмуквам живота от теб.

Когато Джулиън отпусна хватката си, Кътбърт му каза със смразяваща учтивост:

— Много добре. Моля те, заповядай! Как, за бога, си се качил дотук? — позаинтересува се Къби и отстъпи назад, докато Джулиън се покатери над перваза.

— Повярвай ми, по-добре да не знаеш — отвърна той и изтупа снега от ризата си.

— Какво се е случило с палтото ти?

— Дадох го на едно красиво момиче. Да не би да си очаквал нещо друго от мен?

— Предполагам, че не.

Кътбърт се наведе над прозореца и огледа двете страни на празната улица, преди да го затвори.

— Късметлия си, че никой не те видя да влизаш. Уолингфорд и неговите наемни убийци ме преследват навсякъде през последните няколко дни.

— Защо?

— От това, което знам, надява се отново да ме примамиш в капана си и да ни залови в нещо, което ще му даде основание да ни изпрати в най-близкия затвор за длъжници. Слуховете говорят, че е побеснял, защото брат ти е платил всичките ти хазартни дългове. Обсебен е от идеята, че отново ще започнеш да развратничиш, особено сега, когато живееш под един покрив с прекрасната и непорочна мис Порция Кабът.

Джулиън извърна очи, а чертите му се стегнаха.

— Е, няма защо да се безпокои повече за това.

— Защото вече не е непорочна, или защото вече не живееш под един покрив с нея?

Вместо да отговори, Джулиън просто приглади маншетите на ризата си, които всъщност бяха в перфектно състояние.

— О, мили боже — каза Кътбърт и се отпусна върху перваза на прозореца. — Мис Кабът вече не е девствена и затова ти повече няма да живееш там. Защо ли това не ме изненадва?

Джулиън все още избягваше очите му, обърна се и започна да оглежда неспокойно стаята. Когато се приближи до леглото, се отдръпна внезапно, а ноздрите му се възпламениха от отвращение.

— Господи, Къби, каква е тази отвратителна смрад?

Когато Кътбърт не отговори, дръпна завесата на леглото и откри наниз от чеснови глави, които висяха по балдахина.

Под укорителния поглед на Джулиън, Кътбърт ги дръпна и ги изхвърли през прозореца долу върху снега. Той се върна и намери

Джулиън да гледа с наведена глава към чашата с вода на масата до леглото.

— Моля те кажи ми, че това не е...

— О, не — каза Кътбърт припряно. — Това е просто вода. Понякога ожаднявам нощем и мразя да минавам целия път надолу до кухнята по халат.

— Нали знаеш, че ако исках да те изям — каза Джулиън любезно, — вероятно щях да го направя онзи път, когато изпи прекалено много вино в малката кръчма във Флоренция и припадна в скута на оперната танцьорка. Щеше да е много по-лесно, отколкото да те преметна през рамо и да те нося по целия път обратно през хълма до хотела ни.

Кътбърт въздъхна смутено.

— Истината, Джулс, е, че ми липсваше ужасно. Баща ми продължава да ме отегчава със следобедни мюзикли, чаени партита и мъчително дълги проповеди за физическите и духовните ползи от въздържанието.

Джулиън потръпна.

— Изненадан съм, че не се молиш за бърза смърт от зъбите на първия, изправил се на пътя ти вампир.

— Прочетох писмото ти, знаеш ли? За това как си станал вампир и какво ти е причинил този ужасен негодник Дювалие.

Джулиън погледна към него с недоумение.

— Как си успял да го прочетеш? Беше ми върнато неразпечатано.

— Не исках да знаеш, че съм го прочел, затова разтопих свещ и го запечатах наново.

Той свали нощната си шапчица и започна да си играе с пискюла, избягвайки очите на приятеля си.

— Ако искаш да знаеш, сърдех се само защото нараниха чувствата ми, когато брат ти и неговият приятел ме нарекоха „твоят раболепен слуга“.

— Не ставай смешен! Ти не си такъв! Това е смъртен, който доброволно служи на вампир и се грижи за работите му през деня. Той ръководи делата му и осигурява вампира с доходи, когато няма такива... — Джулиън млъкна, щом Кътбърт вдигна едната си светла вежда и погледна към него. — Няма значение.

Той направи няколко крачки и изведнъж се обърна назад. Тъмните му очи бяха изпълнени с дълбоки чувства и изглеждаха необичайно сериозни и отчаяни.

— Не дойдох тук тази вечер, защото се нуждая от парите ти, Къби. Дойдох, защото ми е необходима помощта ти. Животът на едно малко момиче и моето бъдеще зависят от това.

— Дали има някаква вероятност помощта, която ще ти предоставя да ме постави в смъртна опасност?

Джулиън кимна сериозно.

— От най-лош вид.

— Дали ще рискувам живота и крайниците си, а може би и безсмъртната си душа?

— Боя се, че да. Може дори да се сблъскаме с болезнено и ужасно унищожение в ръцете на враговете ми.

Кътбърт сви рамене.

— О, добре. По-добре, отколкото да умра от подагра или от старост в топлото си уютно легло. Или да присъствам на още една лекция за въздържанието заедно с баща ми. — Сложи си нощната шапчица и я нагласи така, че заприлича на клюмнал гребен на петел. — И така, кога тръгваме?

Беше малко след зазоряване, когато докторът най-сетне излезе от спалнята в градската къща на Ларкин и Вивиан, където Ейдриън беше довел Каролайн само няколко часа преди това.

Той се отблъсна от стената, на която се бе подпрял, очите му горяха с надежда и контрастираха на брадясалата му челюст и измъченото му лице.

Ларкин обгърна раменете на съпругата си с ръка. Вивиан тъкмо се беше върнала от едно от многобройните си посещения в детската стая, за да е сигурна, че близнаците са все още добре завити и в безопасност в леглата си.

Порция се извърна от прозореца в края на коридора.

Наблюдаваше как слънцето започваше бавно да излиза над хоризонта и се чудеше дали Джулиън бе в безопасност от смъртоносните му лъчи.

Ейдриън все още носеше изцапаната със сажди риза и ботушите, покрити с пепел.

— Как е тя, докторе?

Доктор Маккинли бе нисък, як мъж с чип нос и мили очи, които при по-добри обстоятелства вероятно биха изглеждали дори красиви.

— Опасявам се, че жена ви е преживяла голям шок. Но имам основание да вярвам, че бебето, което носи, е напълно здраво.

— Благодаря ти, Господи!

Ейдриън се подпря тежко на стената и изпусна една хриптяща въздишка на облекчение. Прокара трепереща ръка през разрошената си коса.

— Моля ви, кажете ми какво мога да направя за нея.

— Вярвам, че бебето е в безопасност... поне засега. Но се страхувам какво може да се случи, ако не намерите злодеите, които са отвлекли малкото ви момиченце.

— О, ще ги намерим — обеща Ейдриън, а погледът му накара доктора да отстъпи неспокойно назад.

— Уведомихте ли властите? — попита докторът.

Ларкин размени поглед с Ейдриън и прочисти гърлото си.

— Някога и аз бях полицаи, доктор Маккинли. Мога да ви уверя, че съответните власти са уведомени и че всичко, което е в човешките възможности ще бъде направено, за да бъде върната племенницата ми при майка си още преди слънцето днес да е залязло.

— Мога ли да отида при нея? — попита Ейдриън и без да дочака отговора му пристъпи напред.

Мъжът вдигна ръка възпиращо. Доста смел ход, имайки предвид внушителните размери на Ейдриън.

— Не още.

Той надникна над телените рамки на очилата си и погледна всеки един от тях, докато погледът му накрая се спря върху Порция.

— Вие ли сте Порция?

Тя пристъпи напред.

— Аз съм.

— Сестра ви желае да види първо вас.

— Мен? Искате да видите мен?

Порция не успя да скрие изненадата си. Предполагаше, че Каролайн може само да я обвинява за това, което се бе случило. По-

голямата ѝ сестра бе простила много от грешките и слабостите ѝ през целия ѝ живот, но със сигурност дори и милостта на Каролайн не можеше да прикрие толкова очевиден грях.

Погледна смутено към Ейдриън, но той само ѝ кимна уморено, окуражавайки я да уважи желанието на съпругата му. Събирайки смелост, мина бързо покрай доктора, вмъкна се в спалнята и внимателно затвори вратата след себе си.

Каролайн лежеше в леглото, с една от бледолилавите мантии на Вивиан, подпряна на множество възглавници.

Бледото ѝ лице беше извърнато към прозореца, сякаш всичките ѝ надежди зависеха от изгрева.

Заговори първа.

— Страхувам се, че ще я скрият някъде на тъмно. Тя не обича тъмнината, както знаеш. Винаги съм ѝ казвала да не се страхува, защото няма чудовища в тъмното.

Извърна поглед от прозореца и го насочи към Порция. Очите ѝ бяха ясни и сиви като утринното небе.

— Не трябваше да я лъжа, нали? Това беше моя грешка.

Порция отиде до леглото и падна на колене до нея.

— Казваше същите неща и на мен, когато бях малка. Но аз никога не ти повярвах.

— Защото ти искаше да вярваш, че съществуват всякакви чудовища, които се крият под леглото ти — феи и гоблини, търсещи избрани малки момиченца, за да ги освободят от тъмните магии, които властват над тях.

— Е, очевидно не съм избраното малко момиченце.

Порция наведе глава, надявайки се така да скрие сълзите, които замъгляваха очите ѝ.

Каролайн прокара ръка през несресаните ѝ къдрици, напомняйки и на двете им за времето, когато имаха само себе си за подкрепа.

— Не трябваше да изричам онези ужасни неща за Джулиън. Той може и да е чудовище, но е твоето чудовище и не беше честно от моя страна.

Порция хвана ръката на сестра си и преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото ѝ.

— Имам нужда да ти разкажа какво се случи в онази гробница.

Каролайн поклати глава, а на устните ѝ се появи сянка на познатата ѝ усмивка.

— Не, недей. Някои тайни трябва да бъдат споделени само между една жена и мъжа, когото тя обича. — Каролайн замълча за миг, а след това погледна сестра си в очите. — Има само едно нещо, което бих искала да направя за мен.

Порция пое ръката ѝ в своята и силно я стисна.

— Всичко. Знаеш, че ще направя каквото и да било за теб.

Каролайн положи другата си ръка на бузата ѝ. Изговаряше всяка дума така, сякаш е последната, която щеше да произнесе.

— Върни детенцето ми у дома.

Ейдриън и Ларкин седяха на оседланите си коне на върха на малкото възвишение и оглеждаха имението Чилингсуорт. Порция се приближи, препускайки в галоп на гърба на петнистата си кобила, която Ейдриън ѝ беше подарил за двадесет и първия ѝ рожден ден. Носеше тъмносин костюм за езда от вълна, който прилепваше по тялото ѝ и чифт здрави ботуши от агнешка кожа. Беше пригладила и стегнала косата си назад с кожена лента в практична плетка, която стигаше до тила ѝ. Около врата си бе увила надиплен копринен шал, за да скрие пресните белези.

Точно както предполагаше, Ейдриън не се опита да я поучава или разубеждава. Той знаеше, че ги следва още откакто напуснаха покрайнините на Лондон. Ако бе поискал да я спре да ги придружи при тази мисия, щеше да го направи много по-рано. Вместо това ѝ отпрати един продължителен поглед.

— Знаеш защо сме тук, нали? Ако унищожим Валънтайн...

Той не можа да довърши. Ако успееш да унищожат Валънтайн, тогава душата на Джулиън щеше да отиде при вампира, който беше откраднал нейната преди повече от двеста години. Дори Джулиън да успее да намери това създание, вероятно то бе толкова могъщо, че би било невъзможно да го победи.

Порция гледаше право пред себе си, а профилът ѝ изглеждаше не по-малко решителен от техните.

— Джулиън направи своя избор, когато си тръгна от... — преглътна и за миг затвори очи — ... от всички нас. Единственото

важно нещо в момента е да намерим и върнем у дома Елоиза.

Ейдриън кимна одобрително, преди да свали ремъка на малък смъртоносен арбалет и сноп от дървени колове от седлото си и да ѝ ги подаде. Той и Ларкин бяха прекарвали деня в набавянето на брони и ремъци само за да заменят малка част от древните оръжия, които бяха изгубили в огъня.

Порция праметна арбалета през рамо и завърза стрелника със заострените колове за колана си с движение, което беше практикувала толкова пъти в безлюдната зала, че за нея то беше естествено колкото дишането.

Обляно в златистите цветове на залязващото следобедно слънце, имението, което се намираше под възвишението, изглеждаше още по-печално и порутено. Слънчевите лъчи хвърляха отблясъци върху тънката снежна покривка, която се бе образувала върху пропадналия покрив и рушащите се комини, но въпреки това не успяваше да проясни мрачната сянка, която витаеше около мястото.

Преди да подкарат конете си надолу по хълма, студеният зимен вятър донесе ехото на приглушен тропот от копита до ушите им. Те се обърнаха и откриха още един ездач, който се изкачваше по хълма зад тях.

За един мъчителен момент Порция спря да диша. Тогава видя изумителното гнездо от бели разрошени коси, които красяха главата на приближаващия се ездач.

Ларкин поклати невярващо глава.

— Сигурно се шегуваш.

Ейдриън отправи към Порция обвинителен поглед, но тя само сви рамене.

— Нямах никаква идея, че ме е последвал.

Уилбъри се приближи на гърба на един от най-дивите и скъпи расови жребци на Ейдриън. Икономът се беше прегърбил над седлото, а кокалестото му тяло се бе привело на две под тежестта на множеството оръжия, включващи лък и колчан със стрели, широк кожен пояс с няколко втъкнати дървени кола с различна дължина и един нож, който подозрително наподобяваше кухненския сатър. Дори беше затъкнал една стара кремъклийка в колана на старомодни, дълги до коляното бричове. Въпреки че се опитваше да изглежда храбър,

имаше вид на някой, който би се чувствал по-удобно на задната капра на катафалка.

Уилбъри изправи снага на седлото, застана до Порция и превзето произнесе:

— Вие ли позвънихте?

— Не, със сигурност не съм позвънявал — отсече Ейдриън. — Да не си изгубил ума си, старче? Трябваше да си в къщи и да лъскаш сребърните прибори, а не да рискуваш трошливите си стари кокали, галопирайки през околността на кон, който едва наскоро е бил обзяден.

— В случай, че сте забравили, няма никакво сребро за полиране. Нито дом, в който да го полирам. Поради тази причина дойдох да предоставя услугите си. Аз съм живял дълъг и пълноценен живот, господарю. Какво е най-лошото, което може да ми се случи?

Загледан в мъртвешкия му вид, Ларкин леко се подсмихна.

— Най-лошото е, че може да те объркат с един от техните и да се опитат да те провъзгласят за свой крал.

Уилбъри му отправи смразяващ поглед.

— С малко късмет и някой отличен изстрел от ваша страна, мистър Ларкин, дори може да доживея до шестдесет и четвъртия си рожден ден.

Очите на Ларкин се изцъклиха от недоумение, докато Порция прикри внезапния си пристъп на кашлица зад ръкавицата за езда. Ейдриън го изучаваше с присвити очи.

— Уилбъри, ти беше поне на шестдесет, когато още носех къси панталонки.

— Абсурд! — отговори иконома с важно сумтене. — Просто съм ви изглеждал по-стар, защото вие бяхте по-малък. И не е необходимо да се притеснявате, че ще ви се пречкам. Знам как да се оправям в подобни ситуации. Мога да ви уверя, че съм видял достатъчно битки в младините си.

Ларкин се изсмя.

— Битката на норманските нашественици, когато са завладели Англия, може би?

Порция се протегна и стисна кокалестата ръка на стария човек.

— За мен ще бъде чест да яздя до теб, Уилбъри.

— Благодаря ви, мис Порция — отговори той със сериозна убеденост. — Не бих дошъл с вас, но се тревожа за мис Елоиза. Знаете,

че съм единственият, който може да я успокои, когато се събуди от някой кошмар. Една чаша с топло мляко, няколко стиха от „Сали от нашата уличка“^[1] и тя обикновено заспива веднага.

Порция се опита да прогони парещите сълзи от очите си, надявайки се Уилбъри да обвини за тях щипещия вятър, който духаше на хълма.

— Сигурна съм, че ще бъдеш голямо успокоение за нея, когато я намерим.

Ейдриън погледна през рамо към бързо залязващото слънце.

— Ако ще тръгваме, най-добре да го направим веднага, преди близнаците да са се появили на гърба на някое пони, размахвайки дървени мечове.

Пришпориха конете си и го последваха надолу по хълма, твърдо решени да не губят дори една безценна минута дневна светлина.

Щурмуваха имението така, сякаш бе бойно поле. Разкъсаха всяко парче креп от прозорците и пропуснаха светлината на зимното слънце във всяка прашна стая и безлюден коридор. Порция и Ейдриън претърсиха стаите на горния етаж и тавана, опитвайки се да открият тайно стълбище или проход, докато Ларкин и Уилбъри се бяха заели с кухненските помещения и мазето, въоръжени със заредени арбалети. Порция влетя в една просторна спалня на третия етаж и замръзна на място. Две празни метални халки от окови висяха от забити в стената железни куки. Потръпна, когато си припомни как Валънтайн бе предложила слугите на Рафаел да я държат, докато тя се забавлява с Джулиън. Съдейки по медния заострен край, който все още висеше във въздуха и тъмните петна, напоени в дървения под, Порция се съмняваше, че те ще измъчват, когато и да било отново.

— Какво е това? — измърмори Ейдриън, когато влезе след нея.

Тя разтърси глава.

— Нещо, за което предпочитам да не си спомням.

Той я прегърна успокоително през раменете, преди да я поведе към следващата стая.

Върнаха се в балната зала, точно когато Ларкин и Уилбъри се появиха от приземните помещения с полепнали в косите им паяжини. Не беше изненадващо, че Уилбъри изглеждаше някак естествено в този вид.

— Нищо — потвърди Ларкин и добави с мрачно изражение, — никакви вампири, никакви вампирски слуги и най-лошото от всичко — нито следа от Елоиза. Не намерихме дори ковчег, в който може да се скрие вампир.

Порция се намръщи.

— Възможно ли е да има семейна гробница някъде в земите на имението?

Ларкин поклати глава.

— Позволих си да направя посещение при бившия собственик на имота днес. Той се кълне, че всичките му предци са погребани в двора на селската църква.

По дължината на обширното помещение бяха започнали да пълзят сенки, които притъмняваха избледняващата светлина. Порция хвърли бърз поглед към френските прозорци в другия край на балната зала.

— Слънцето залязва, Ейдриън. Какво ще правим сега?

От устните му се откъсна една измъчена ругатня.

— Това, което искам да направя, е да изгоря това прокълнато място до основи и да не остане нищо друго, освен купчина пепел!

— Знам, но не можем да рискуваме — отвърна Порция. — Не и докато не сме абсолютно сигурни, че не крият Елоиза някъде между тези стени.

— Доста вероятно е Валънтайн да знае, че това е първото място, на което бихме дошли да я търсим — каза Ларкин. — Ако предупреди това момче Рафаел, нито един вампир може би няма да прекрачи този праг повече — предположи той с неохота. — Може да е изпратила някаква бележка, докато ни е нямало. Може би трябва да се върнем в градската къща.

— Бележка за откуп? — изсумтя Ейдриън. — И какво по-точно ще пише? „Донеси ми главата на брат си или никога повече няма да видиш малкото си момиченце живо.“

— Всъщност, няма как да й занесеш главата на Джулиън, защото ако я отрежеш той ще стане на прах — поправи го Ларкин.

Ейдриън го изгледа кръвнишки.

— Говорех метафорично.

— Всъщност, не главата му е това, което иска тя — отвърна Порция намръщено, — а сърцето му.

Ейдриън прокара ръка през косата си.

— Вероятно е по-добре и аз да хвърля един последен поглед на подземията, преди да тръгнем. Дори само за да проясня мислите си.

— Аз ще остана тук и ще пазя — предложи Порция, докато Ларкин и Ейдриън се отправиха към прохода. — Подземията са последното място, където трябва да попаднем в капан, ако вампирите се върнат.

— Искате ли да остана с вас? — попита Уилбъри и погледна към отдалечаващите се мъже.

Порция свали арбалета от рамото си и го зареди със стрела, преди да му отправи една насърчителна усмивка.

— С мен всичко ще е наред, Уилбъри. Те може да се нуждаят от здрав младеж като теб да разбива вратите или да премести някой тежък камък.

Той кимна признателно и побърза да догони мъжете с удивителна пъргавост за старите му крака. Порция се отпусна на мраморните стъпала, които водеха към галерията на втория етаж, тайно благодарна за този момент на усамотение.

Трудно беше за вярване, че само преди две нощи танцуваше в същата тази бална зала в прегръдките на Джулиън.

Още по-трудно ѝ бе да повярва, че може би никога повече няма да усети жаждата и опиянението от удоволствието, което намери тук.

За миг си пожела той да можеше да я дари с дете. С радост би понесла позора и всеки упрек, на който ще я подложи обществото, само да има нещо, което да ѝ напомня за него. Едно малко момченце с живи тъмни очи и дяволита усмивка. Представата за това накара сърцето ѝ да се свие болезнено.

Изправи се на крака, отвратена от себе си и от егоистичните си мечти да има свое дете, когато малката Елоиза все още бе оставена на милостта на онези зверове. Започна да обикаля неспокойно из балната зала и наблюдаваше как последните слънчеви лъчи обагрят небето в кървавочервено. Неспособна да понася повече тягостната атмосфера на настъпващите сенки, извади кутийка с прахан от полата на костюма си и запали няколко от разпръснатите из цялата зала свещи.

Когато отново взе арбалета си от стълбището и огледа това, което бе направила, пред погледа ѝ за сетен път изникнаха очите на Джулиън, които се взираха в нея и блестяха на светлината на свещите.

Видя как той обгръща деликатния ѝ гръб със силната си ръка и я приласкава по-близо с грациозните движения на бедрата си при всяко шеметно завъртане по пода на балната зала. Сухите листа се движеха под тях при всяка стъпка, следвайки звука на извисяващите се тонове на валса.

Когато Порция затвори очи, можеше да се закълне, че чува отново тези звуци, които достигаха до ушите ѝ като призрачно ехо. Наведе глава настрани, завладяна за миг от мелодията, докато не осъзна, че това, което чува, не са звуците на валса, а приспивна песен. Някой с ясен женски глас пееше детска песничка с едва доловим френски акцент.

Настръхна и бавно отвори очи.

Когато се обърна, видя Валънтайн да стои на върха на стълбите, точно както през онази нощ. Порция инстинктивно свали арбалета си, а след това го остави бързо долу, защото в ръцете си Валънтайн нежно люлееше заспалата Елоиза.

[1] „Сали от нашата уличка“ (оригинално заглавие „Sally in our alley“) е песен на Хенри Кери, написана през 1715 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Разкъсвана между ужаса и облекчението, Порция се опитваше да различи като обезумяла лицето на племенницата си, изпод разрошените ѝ къдрици с цвят на мед. Малката уста на Елоиза беше нацупена като съвършена розова пъпка, а бузите ѝ руменееха в нежен розов нюанс. Шията ѝ не бе белязана от кучешки зъби, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха спокойно под намачканата ѝ нощница. Както изглежда, беше не само жива, но и невредима.

Порция изпита желание да се изрита, когато осъзна, че Валънтайн вероятно се е промъкнала през единствената стая, която нито тя, нито Ейдриън бяха претърсили. Стаята с отвратителните петна по пода и веригите по стените — вериги, които биха могли да бъдат издърпани или завъртени, за да разкрият скрита стая или коридор.

Пръстът ѝ помилва спусъка на арбалета. Знаеше, че няма възможност да се прицели в сърцето на Валънтайн — не и докато тя използваше Елоиза като щит.

Ели беше жизнена като младо пони, но изглежда бледите, слаби ръце на вампирката не срещаха никаква съпротива, докато я държаха. Свръхестествената ѝ сила вероятно щеше да ѝ позволи да носи детето с часове, без да изпита дори досадна мускулна треска.

— Знаеш ли, преди време имах дете — проговори Валънтайн, поглеждайки надолу към лицето на Елоиза с вледеняваща нежност. — Малко момиченце, точно като нея.

— Какво се случи с нея? Изпи кръвта ѝ ли?

Валънтайн я стрелна с укорителен поглед.

— Разбира се, че не. След като бях нападната, докато се разхождах по бреговете на Сена и се превърнах във вампир, никога повече не я видях. Често съм се чудела какво е станало с нея. — Тя въздъхна и в забележителните ѝ смарагдови очи за момент се появи тъга. — Предполагам, че отдавна е починала от старост.

Порция отхвърли острото чувство на съжаление, знаейки, че не може да си позволи подобна слабост.

— Щом си била майка някога, тогава трябва да помниш какво е да се боиш до смърт за детето си. Точно сега сестра ми изпитва този страх и всяка минута за нея е като кошмар. — Тя постави крак на най-долното стъпало, приближавайки се с една стъпка до Елоиза. — Ако у теб е останала дори частица човечност, или зрънце милост, моля те, дай ми бебето и ми позволи да я върна в прегръдките на майка ѝ.

— Наистина ми се иска да можех да го сторя — отговори Валънтайн с въздишка на съжаление. — Особено след като ме помоли толкова мило. Но се опасявам, че сестра ти просто ще трябва да продължи да страда, поне докато Джулиън не се върне в моите прегръдки.

— Това е единственото, което не мога да ти дам! Дори не знам къде е той.

— Едва ли си му омръзнала толкова бързо! Нима си забравила, че знам колко неумолими могат да бъдат сексуалните му апетити? Все пак измина цяла прекрасна седмица, преди той да ми позволи дори да напусна леглото му след първия път, който прекарахме заедно.

Стомахът на Порция се сви в болезнен възел, докато отчаяно се опитваше да отхвърли представата за това, как Джулиън върши с Валънтайн същите диви и нежни неща, които бе правил и с нея.

— Защо би те изоставил, след като можеш да му дадеш единственото нещо, което аз така и не успях — любовта си?

Думата прозвуча като ругатня от устните на Валънтайн. Елоиза се размърда неспокойно в ръцете ѝ, а веждите ѝ се присвиха намръщено.

— Как съм могла да очаквам, че ще разбереш любовта на една майка към детето ѝ, или любовта на една жена към мъжа! — настоя Порция, изкачвайки още едно стъпало. — Ти познаваш само алчността, жаждата, похотта и насилието. Любовта изисква търпение, нежност и желание да жертваш себе си в името на нечие друго благо!

— Любовта единствено те прави слаб! Превръща те в обект на съжаление и присмех, в хленчецо трогателно същество, годно за живот не повече от червей, който се гърчи на паважа след силен летен дъжд.

Порция поклати глава.

— Това не е любов! Това е мания. Истинската любов не те прави слаб. Напротив! Тя ти дава кураж да преживееш и най-самотната нощ. — Миглите на Елоиза затрепкаха. Порция се осмели да направи още една крачка. — Преди вярвах, че да се влюбиш означава да срещнеш очарователен принц, който никога не би те изоставил. Но сега разбирам, че дори и да те обича с цялото си сърце, принцът може да почувства, че няма друг избор, освен да те остави.

Зад нея се разнесе насмешлив мъжки глас, придружен от кратко съдържано ръкопляскане.

— Браво! Не бях чувал подобно затрогващо изпълнение, откакто преди време убедих, вече оттеглилата се, Сара Сидънс да се качи на сцената на „Дръри Лейн“ за последен път.

Преди Порция дори да успее да се обърне, Елоиза отвори очи, протегна малките си пухкави ръчички към френските прозорци и изгука:

— 'ичо Джулс! 'ичо Джулс!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Порция бавно се обърна и откри, че Джулиън стои до френските прозорци в далечния край на балната зала. Бе облечен изцяло в черно. Носеше черна риза с елегантно падаща дантела на яката и маншетите и черни панталони до коляното, натъпкани в чифт високи кожени ботуши. Никога преди не бе приличал толкова много на Принц на нощта.

— Ако знаех, че мис Кабът, ще произнесе една от нейните впечатляващи речи относно сантименталния характер на истинската любов, щях да сложа допълнителна кърпичка в джоба си — каза той, а студеният му и презрителен поглед се плъзна върху нея, като изключително красиво, но и смъртоносно острие.

Преди Порция да успее да прецени колко много нараниха думите му сърцето ѝ, Валънтайн даде воля на злобния си смях.

— Знаех си, че щом тя е тук и ти си наблизо. Доста е уморителен начина, по който подтичваш след нея като разгонено псе.

— Не ласкай малката, ангелче. Знаеш, че тичам след всяко хубаво момиче... особено след теб.

Елоиза започна да се извива в здравата хватка на жената, големите ѝ сиви очи се напълниха със сълзи на разочарование. Стенейки и хапейки, извиваше оживено гръб, очевидно искайки да слезе долу, за да може да изтича към чаровния си вуйчо.

Валънтайн изсъска срещу нея, върховете на кучешките ѝ зъби се показаха от извитите ѝ устни.

— Знаех си, че трябва да ти дам още няколко капки от лауданума.

— Дай ѝ огърлицата си — изтърси Порция, изплашена, че легендарното търпение на Валънтайн скоро ще свърши.

Валънтайн премести поглед към нея.

— Защо?

— Обича да си играе с блестящи дрънкулки. Ако ѝ дадеш огърлицата си, може да я разсееш за известно време.

Валънтайн повдигна надменно вежди.

— Султанът на Бруней ми даде тези сапфири. Имаш ли представа колко струват?

— Не — отговори Порция, — но съм сигурна, че си заслужила всяко пени от цената им.

Валънтайн присви очи, но свали огърлицата от шията си и неохотно я подаде на Елоиза. Точно както Порция предрече, племенницата ѝ беше омагьосана от нанизата искрящи скъпоценности. За по-малко от секунда, тя се извъртя и надигна в ръцете на Валънтайн, щастливо смучеща най-големия скъпоценен камък. Клепачите ѝ започнаха отново да се затварят, очевидно все още под магията на лауданума.

Потръпвайки от отвращение, Валънтайн обърна вниманието си отново към Джулиън.

— И така, дойде, за да се молиш за живота на племенницата си ли? Защото в момента не искам нищо повече от това, да те видя на колене пред мен.

Джулиън сви рамене.

— Животът на хлапачката е от малко значение за мен. Но ти донесох нещо, което мисля, че ще намериш за доста по-засищащо.

Излезе през вратата и след малко се появи отново, влачейки човек след себе си. Порция остана с отворена уста, когато разпозна неговия приятел от дуела и алеята. Кътбърт беше с вързани пред него ръце и мръсен парцал между устните си. Едното му око бе подуто и почти затворено, а около него имаше грозна синина. От сцепената му долна устна все още се процеждаше кръв. Аристократичният нос на Валънтайн потръпна, сякаш бе подушила особено сочно парче месо.

Джулиън придвижи пленника си през балната зала. Без дори да си даде труд да погледне към Порция, избута грубо Кътбърт на пода в подножието на стълбите. Подпирайки обувия си в ботуш крак върху кръста му, той се наведе и се поклони изящно пред Валънтайн.

— За удоволствие на моята дама.

Валънтайн наклони глава на една страна и обмисли предложението му за няколко секунди.

— Той е доста закръглен за моя вкус, но предполагам, че жестът е това, което е от значение.

— Ели! — Всички се обърнаха, когато викът на Ейдриън, смесица от радост и притеснение, проехтя през балната зала.

Той влезе тичешком в стаята, следван от Ларкин и Уилбъри. Докато Джулиън изглеждаше леко развеселен от тяхната внезапна поява, Валънтайн дори не трепна в признак на притеснение. А и нямаше за какво. Не и докато държеше всички козове — включително и Елоиза.

Ейдриън се препъна и спря на няколко крачки от стълбите, отчаяният му поглед се премести от Елоиза към Порция и накрая към Джулиън, преди отново да се върне към Валънтайн.

— Върни дъщеря ми — извика той, повдигна арбалета в ръцете си и го насочи право в красивото ѝ лице. — Веднага!

— Или какво? Ще ме застреляш? Ако бях на твоето място, не бих си и помисляла да те сплашвам така. Не искаш да изпусна това дете, нали? Падането по тези мраморни стълби, вероятно ще прекърши крехкия ѝ малък врат точно на две.

Докато Порция се придвижи нагоре с още една стъпка, Ейдриън стисна бясно зъби и издаде нечленоразделен звук. След миг бавно свали арбалета.

— Какво искаш от нас?

Джулиън протегна ръце широко, докато кракът му все още стоеше върху гърба на Кътбърт.

— Не е ли очевидно? Искат това, което всяка жена с празно легло и самотно сърце иска — мен.

Ейдриън изглежда брат си така, сякаш го вижда за първи път.

— Да не си изгубил разсъдък си?

— Не, скъпи братко, най-накрая го намерих. Дювалие беше прав през цялото време! Защо да прекарвам мизерно вечността като се боря със съдбата си, когато мога просто да я приема? Точно по тази причина донесох на Валънтайн това вкусно малко доказателство за моята искреност.

Кътбърт измърмори, когато Джулиън се отдръпна от него и стъпи на първото стъпало.

— И за моята вечна преданост.

Изражението на Валънтайн изглеждаше по-скептично дори от това на Ейдриън.

— Защо трябва да вярвам на думите ти? Ти и твоята скъпоценна Пенелпи се опитахте вече два пъти да ме изиграете!

Той тръсна глава.

— Аз бях този, който бе измамен от смешното си увлечение по това момиченце. Само след една нощ в нейните ръце, осъзнах, че тя не е дори наполовина жена, колкото теб. Никога не би могла да ми достави удоволствие по начина, по който ти можеш.

Въпреки че в момента беше редом до Порция, той се беше вторачил във Валънтайн. Тъмните му очи бяха изпълнени със затрогваща нежност, която Порция познаваше твърде добре. Тя обърна глава настрани и прехапа устни. Не знаеше дали да се засмее или да заплаче.

— Наистина ли е толкова досадна? — попита Валънтайн, неспособна да прикрие интереса си.

Джулиън продължи да се изкачва.

— Мога да те уверя, че ще намериш трогателния й опит да ме задоволи за също толкова забавен, колкото и аз. — Когато Валънтайн продължи да го наблюдава с открито подозрение, той добави: — Както знаеш, веднъж вече я направих своя. Когато беше още момиче. Мислех, че оттогава вече е имала няколко любовника и се надявах, че сега ще мога да изпробвам уменията й, но се боя, че е пропиляла цялото време, през което ме нямаше, да се прехласва по мен като някакво сляпо от любов дете. Трябва да знаеш, че я намирам несръчна и неспособна, както винаги.

Порция си пое дълбоко въздух и се почувства така, сякаш в дробовете й се забиха стотици парченца натрошено стъкло.

— Кучи син такъв — прошепна Ейдриън ужасено, защото най-лошите му страхове относно гробницата най-накрая придобиха реални очертания. Лицето му първо пребледня, а след това стана червено. Той вдигна арбалета отново, но този път не го насочи към Валънтайн, а към гърба на брат си.

Въпреки че в момента нямаше нещо, което да желае по-силно от това да сграбчи оръжието от ръцете на девер си и да застреля Джулиън собственооръчно, Порция извика и се хвърли към Ейдриън, за да му попречи.

Преди да успее да стигне дори до подножието на стълбите, той нагласи целта и стреля, пращайки смъртоносна стрела към брат си. Тя профуча покрай ухото на Джулиън и се заби в парапета на галерията с кънтящ звук.

Джулиън бавно се обърна. Докато гледаше надолу към Ейдриън, на устните му се появи безочлива усмивка.

— Малко е късно да защитаващ честта ѝ, не мислиш ли?

Лицето на Ейдриън беше като маска, изкривена от страдание и ярост.

— Тя ти спаси живота в гробницата! И ето как ѝ се отблагодаряваш — като я лишаваш от невинността ѝ? Мили боже, ти наистина си чудовище, нали?

— Така казват.

Джулиън обърна гръб на брат си с презрително сумтене, изкачи последните няколко стъпала и застана до Валънтайн на върха на стълбите. Тя беше започнала да го наблюдава с нов интерес.

Заобиколи я и сложи ръцете си върху раменете ѝ.

— Какво казваше, любов моя? Защо не върнеш хлапачката обратно на брат ми, за да може ти и аз най-накрая да останем сами?

Валънтайн погледна надолу към Елоиза и челото ѝ се набръчка от раздразнение.

— Ами... не знам. Надявах се, че ще можем да я задържим. Ако ми позволиш да я преобrazia, ще бъде нашата малка дъщеричка. По улицата непознатите ще спират да се възхищават на сладкото ѝ личице. Това ще ги накара само да треперят още по-силно, когато впие кучешките си зъбки във вратовете им.

Джулиън направи гримаса.

— Каква ужасна идея! Кой би искал да се натоварва със сополива хлапачка за цяла вечност?

Тя въздъхна.

— Предполагам, че си прав. Няма да можем да задържим бавачка. Може би е по-добре да я върна — каза неохотно тя, — но само при едно условие.

Джулиън наклони глава и я притисна нежно до ухото ѝ.

— За теб всичко, скъпа.

Гласът ѝ омекна и се снижи до опасно мъркане.

— Искам да убиеш Прюнела.

Лицето на Джулиън застина за точно толкова време, колкото отне на сърцето на Порция да забие отново. Той сви рамене, сякаш Валънтайн му беше поискала евтино шише парфюм, купено от уличен търговец или букет цветя, откраднати от нечия градина.

— Много добре. Ако се съглася да убия *Порция*, ще върнеш ли хлапачката на силно привързания ѝ баща?

— Само ако подкрепиш сделката ни с целувка.

Той се засмя.

— За мен ще бъде удоволствие.

Когато Джулиън обърна Валънтайн в ръцете си и се наведе над устните ѝ, Порция си помисли, че може да му спести грижата да я убие. Съдейки по болката, която пълзеше в сърцето ѝ, тя вече умираше. Това, което оставаше сега, беше да легне на пода в балната зала и да чака пристигането на някой от погребалната агенция.

Целувката продължи сякаш цяла вечност, а когато Джулиън се отдръпна от Валънтайн, Порция лесно разпозна очарования ѝ поглед.

— Така... Доволна ли си? — попита той.

— Не, но имам чувство, че скоро ще съм.

— О, мога да ти обещаю това. — Погали я лениво по снежнобялата буза и се обърна с лице към балната зала. — Ела тук, Порция — заповяда Джулиън и сви арогантно единия си пръст към нея, също както бе направил в библиотеката на Ейдриън.

Тя стоеше като замръзнала на стъпалата. Осъзнаваше, че дори само мисълта да се остави на милостта на този жесток непознат я ужасяваше. Но след като погледът ѝ попадна върху Елоиза, тръгна напред.

— Недей — каза пресипнало Ейдриън, — не мога да ти позволя да го направиш!

— Не се размотавай, скъпа — провикна се Джулиън. — Спомням си момента, когато с удоволствие притича в прегръдките ми, блееща като влюбена овца.

Погледът ѝ все още беше вторачен в нежната невинност на спящото лице на Ели. Порция направи още една стъпка. Чувстваше краката си тежки, сякаш вървеше през плаващи пясъци.

Джулиън завъртя очи.

— Винаги е била безнадеждна романтичка. Може би има нужда да бъде ухажвана с малко нежни думи и елегантни стихове. — Скръсти ръце на гърди и погледна право към нея, за първи път, откакто беше влязъл в балната зала. — Какво беше написал любимият ми поет? „Прелестна като нощта, под ясни звездни небеса...”“

Порция се взря в неизмеримата дълбочина на блестящите му тъмни очи и сърцето ѝ се преизпълни с емоции. Изкачи още едно стъпало, без колебание, а след това и още едно. Все още гледайки вторачено очите му, издърпа шала от шията си и го остави да се изплъзне от студените ѝ пръсти. Въпреки сълзите, които размазваха образа му, гласът ѝ беше чист и ясен.

— „Тя в хубостта си съчетава от ден лице, от мрак коса.“

Когато изкачи стълбите, Джулиън протегна ръка към нея. Отиде до него, поверявайки сърцето и живота си в ръцете му, точно както бе направила преди толкова много години в гробницата.

Той я обгърна и плъзна ръце около кръста ѝ. Тялото му вече гореше в треска, която заплашваше да изпепели и двамата им. Джулиън наклони глава и крайт на кучешките му зъби докосна мекотата на гърлото ѝ.

— Готов съм да изпълня моята част от сделката — каза той на Валънтайн, а гласът му прозвуча като ръмжене в ухото на Порция. — Очаквам да направиш същото.

Тя въздъхна с досада.

— Щом настояваш... — Тя изгледа преценяващо мъжете, които наблюдаваха безпомощно разигралата се пред очите им сцена. Погледът ѝ най-накрая се спря върху Уилбъри. — Пратете стария мъж.

С по-голяма бързина, отколкото Порция мислеше, че е възможно, Уилбъри прекрачи проснатия Кътбърт и се втурна към стълбите. Преди Валънтайн да си вземе сапфирената огърлица от ръцете на детето, той грабна Елоиза и се затича надолу по стълбите.

Ейдриън веднага грабна дъщеря си в ръце. Тя се събуди, дари го с една сънлива усмивка и отново отпусна глава на раменете му. Той стисна очи и притисна устни в разбърканите ѝ къдрици, а след това вдигна измъчения си поглед към Порция.

Тя му се усмихна през сълзи. Искаше ѝ се той да знае какво чувстваше сърцето ѝ в този момент.

Тогава неумолимата ръка на Джулиън обърна главата ѝ настрани и разкри пред погледа му уязвимата дъга на нежната ѝ шия. Когато кучешките му зъби се спуснаха, Валънтайн ги погледна жадно. Собствените ѝ зъби се изостриха и блеснаха през кървавочервените ѝ устни, а пръстите ѝ се извиха като нокти на хищна птица.

Порция затвори очи, надявайки се, че поне има уместна причина за ужасната ѝ съдба. Точно когато кучешките му зъби бяха на косъм да пробият кожата ѝ, Джулиън рязко вдигна глава и погледна Валънтайн.

— Защо не го направиш ти?

— Наистина ли? — Очите ѝ светнаха от наслада и тя плесна радостно с отрупаните си с бижута ръце. — Мислех, че не обичаш да споделяш.

— За теб охотно ще направя изключение. Ето. Изцяло е твоя.

Бутна я в ръцете на Валънтайн, точно както Дювалие веднъж я бе тикнал в неговите собствени ръце.

Валънтайн я сграбчи грубо. Ръцете ѝ бяха жестоки там, където ръцете на Джулиън бяха болезнено нежни. Тя хвана в шепи вързаната на плитка коса на Порция и дръпна главата ѝ настрани. В намерението си да изяде лакомо беззащитната си плячка, така и не видя как Джулиън се промъкна тихо зад нея.

В един миг Валънтайн съскаше заплашително в ухото на Порция, а в следващия изпусна яростно стенание, когато кучешките зъби на Джулиън се забиха дълбоко в нейната собствена шия. Ръцете ѝ се сковаха и запратиха Порция на колене върху гладкия мраморен под.

Когато Джулиън отприщи истински звяра в себе си, за първи и последен път, Порция искаше да скрие лице в ръцете си, но всичко, което можеше да направи в този момент, бе да гледа с учудване. Гневът му беше величествен, неговата сила на разрушение беше едновременно ужасна и покоряваща. Нямаше дори искра от страст или желание в това, което правеше — само свирепост и ярост. Той изсмука това, което преминаваше през тялото на Валънтайн, търсейки своята собствена душа с ненаситен глад, който никога повече нямаше да бъде отхвърлян.

След като тя спря да се бори и се отпусна в ръцете му, главата му отскочи назад, като че ли беше ударен от мълния. Порция знаеше, че никога няма да забрави израза на лицето му в този момент. Изразяваше едновременно агония и екстаз, отчаяние и радост, смърт, последвана от чудотворното нахлуване на нов живот. Той се задъха, гърдите му потръпнаха, сякаш празните му бели дробове поемаха първите си истински глътки въздух от почти десетилетие насам.

Порция се надигна бавно, така хипнотизирана от гледката, че дори не забеляза кога всички френски прозорци се отвориха внезапно

и от тях нахлуха хора, които се спускаха в балната зала през всяка арка и врата.

Вероятно щеше да остане все така замаяна, ако острият вик на Уолингфорд не бе нарушил вцепенението ѝ.

— Освободи жената, чудовище такова! Вижте! Казах ви, че ще го намерите тук с другарчето му Кътбърт. Първо изгори и изравни със земята къщата на собствения си брат, а сега и това! Дай ми този проклет пистолет, човече, преди да е станало прекалено късно!

В мига, в който Валънтайн се разпадна на прах в ръцете на Джулиън, в стаята прокълнтя пистолетен изстрел.

Последвалата тишина заля всяко кътче на балната зала. Джулиън погледна надолу към черната си риза. На нея се беше появило тъмно петно. Притисна пръсти към него и после ги задържа пред очите си, примигвайки невярващо срещу кръвта, капеща от ръката му.

— Проклет да бъда! — прошепна той и бавно вдигна очи, за да срещне тези на Порция. На лицето му се появи тъжна усмивка. — Или може би няма да бъда.

Когато коленете му се подгънаха, Порция се хвърли с ужасен вик към него и протегна ръце, за да го подхване. Двамата паднаха заедно на пода и главата на Джулиън потъна в скута ѝ.

В балната зала настана хаос, но за Порция не съществуваше нищо друго, освен настоящия момент и мъжът до нея. Притисна ръце към гърдите му и се вторачи с безпомощен ужас в кръвта, която бликна между пръстите ѝ.

Порция премести поглед към лицето му и се изненада от промените, които бяха намерили място там. Имаше нови бръчки около тъмните му очи, а линиите, които обграждаха устата му се бяха задълбочили. Няколко случайни сребърни нишки прорязваха тъмната му коса на слепоочията. Тези непогрешими знаци за смъртност го правеха още по-красив в нейните очи.

Думите ѝ се накъсваха от ридания:

— Проклет да си, Джулиън Кейн! Ако умреш в ръцете ми сега, гневът на Валънтайн ще е нищо в сравнение с моя. Защото ще им позволя... Ще им позволя да четат Байрон на твоето погребение!

Болезнената му гримаса се задълбочи.

— Знаеш, че мразя Байрон.

— Да, знам. Точно заради това знаех какво ще направиш, когато каза, че той е любимия ти поет.

Той ѝ се усмихна, а очите му поглъщаха жадно всяка черта на лицето ѝ.

— Моето умно момиче! — Пое си накъсано дъх и от устните му се отрони въздишка. — Това е много разочароващо, знаеш ли? Очаквах с нетърпение да остареея с теб.

— Ние ще остареем заедно! — каза Порция ядно, докато пръстите ѝ мачкаха ризата му. — Аз ще ям твърде много сливов пай, ще дебелея колкото си искам и ще ти натяквам за твоето пушене. А ти ще побелееш и ще имаш коремче, ще станеш капризен и ще настояваш да знаеш къде съм скрила лулата ти. И двамата ще танцуваме на сватбата на нашите внуци, дори това да ги засрами.

Джулиън вдигна ръка и помилва с треперещи пръсти мократа ѝ от сълзите буза.

— Не трябваше изобщо да те напускам. Като се замисля за всичкото пропиляно време...

— Тогава не ме изоставяй сега — умоляваше го тя, а сълзите ѝ започнаха да се стичат по бузите ѝ като капки дъжд. — Моля те... — Гласът ѝ се прекърши и тя притисна чело до неговото.

— Не плачи, ангел мой — промърмори той и повдигна главата ѝ така, че да може да срещне погледа ѝ. — Ти направи точно това, което започна в онази гробница. Спаси ме. — Той притисна другата си ръка върху нейната, принуждавайки я да почувства всеки чудотворен, потръпващ удар на сърцето му. — Ще плачеш ли на гроба ми, когато вече ме няма? — попита дрезгаво той.

— Всеки ден — прошепна тя през сълзи и се насили да се усмихне.

— И ако някой от твоите ухажори ти подари котка, ще я кръстиш ли на мен?

Тя кимна, неспособна да изрече и дума повече.

Той ѝ се усмихна накриво, по начина, по който тя обичаше толкова много. Искрите в очите му вече угасваха.

— Надявах се, че ще мога да ти отдам душата си, но се боя, че там, където отивам вероятно ще ми трябва... Но не се тревожи, котенце, ти винаги ще притежаваш сърцето ми...

Порция зарови лице в гърдите му и изпусна глух болезнен стон,
когато почувства, че сърцето под ръката ѝ спря да бие.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Жените плачеха.

Каролайн и Вивиан седяха заедно на твърдата дървена църковна пейка, а Елоиза бе настанена на сигурно място между тях двете и гризеше лакомо перлите на майка си. Ларкин стоеше от другата страна на Вивиан и стискаше силно ръката ѝ, за да ѝ предложи колкото може повече успокоение.

— Не съм си представяла, че този ден ще дойде, а ти? — обърна се тя към Каролайн, докато попиваше носа си с розовата носна кърпичка, която винаги носеше в деколтето си.

Вивиан поклати глава, а големите ѝ сини очи отново се напълниха със сълзи.

— Единствената ми утеха е това, че сме тук с нея и можем да ѝ предложим съвети и помощ през тежките дни, които предстоят. — Каролайн се пресегна и я потупа по ръката. — Никога не е лесно да забравиш някой, когото си обичал.

Вивиан кимна.

— Особено някой толкова скъп.

Елоиза, която растеше с всяка изминала минута, се завъртя и застана права на пейката. Изплю перлите на майка си и започна да изучава с голям интерес печалните лица на възрастните хора в задната част на църквата.

Тогава на вратата се появи един висок мъж и слънчевите лъчи, които се процеждаха през прозорците на църквата очертаха стройното му тяло.

Тя се засмя от удоволствие и протегна малките си пухкави ръчички към него.

— 'ичо Джулс!

Джулиън се приближи с широки крачки по пътеката между редовете от пейки и ѝ се усмихна топло. Той понесе Елоиза на ръце и я целуна по розовите бузки.

— Здравей, тиквичке. Липсваше ли ти милият стар чичо?

Тя кимна с глава и след това се облегна на рамото му с доволна въздишка.

— За бога! — каза Каролайн и завъртя очи. — Та тя те видя на закуска.

Джулиън се отдръпна и я погледна с фалшив укор.

— Какво да сторя, когато съм тъй неустоим за дамите? След като веднъж опитат от целувките ми вече не са същите.

— Така си помислих и аз — отговори Каролайн и се усмихна шеговито.

Ларкин извади джобния си часовник и го погледна.

— Не закъсняваш ли малко? Започнахме да мислим, че си избягал на Континента с някоя оперна танцьорка.

— Трябваше да остана и да помогна на Уилбъри за глазурата на тортата. В случай, че си забравил, дължа живота си на стария негодник.

— Как бих могъл да забравя? Нямам представа какво е преживял, докато се е опитвал да избуца Порция на площадката и е започнал да удря гърдите ти. Оказа се, че това е номер, който е научил, докато е бил в армията като млад. Да благодарим на Бога, че и хирургът на Уолингфорд беше на разположение. Ако не бе успял да спре кръвоизлива и да зашие раната на гърба ти...

Въпреки че не довърши изречението си, сякаш студени тръпки преминаха през затопления от слънцето въздух.

Един мъж от пейките зад тях, който подслушваше разговора, се наклони към тях и заговори.

— А, Уолингфорд! Чух, че доста се е ядосал, знаете ли? Не спирал да дърдори, за някакъв си кръвопиец, който бродел по улиците на Лондон. Наложил се да затворят горкия тип в Бедлам, преди да е навредил на още някой. — Ларкин и Джулиън си размениха учудени погледи, неспособни да прикрият задоволството си напълно. — Продължавал да се кълне, че Кейн е убил някаква нещастна жена, въпреки че нямало и следа от тялото. Уолингфорд дори не успял да убеди мъжете, които били заедно с него онази вечер да свидетелстват в негова полза. Те се заклели, че осветлението е било слабо и не са успели да видят нищо, освен това как Уолингфорд е издърпал пистолета от ръката на полицаия и е започнал да стреля. Опасявам се, че

ще е затворен доста дълго време. Но както виждам, е късметлия, че поне не е обесен за стрелба по невинен човек.

Когато мъжът седна отново на пейката, Джулиън промърмори:

— Е, добре, никой не ме е наричал така досега.

Той погледна към олтара, където Ейдриън и Кътбърт търпеливо го чакаха да дойде. Джулиън не успя да избере един от двамата им и затова ги помоли да застанат заедно до него в този ден.

Къби нервно въртеше вратовръзката в ръцете си, докато Ейдриън стоеше изправен с ръце отзад на кръста. Джулиън подаде Елоиза на Каролайн и нежно разроши къдриците ѝ, преди да тръгне към олтара.

Къби го посрещна с въздишка на облекчение.

— Слава богу, че си тук, Джулс! Превърнах шалчето си в ужасно заплетен възел!

Джулиън нежно отблъсна ръцете на Къби. Трябваша му само две сръчни движения и връзката имаше безупречен възел.

— Ето така. Изглеждаш съвсем като джентълмен. Баща ти ще бъде много горд с теб.

Кътбърт му се усмихна радостно. Устните му почти бяха оздравели, но окото му все още бе оградено от бледо жълто петно. Джулиън поклати глава печално.

— От всички неща, които трябваше да направя докато бях вампир...

Къби парира извинението му.

— Не трябва да го казваш. Бих ти позволил да ме удариш отново, ако това ще ми помогне да избегна някоя от ужасните лекции за въздържание.

Джулиън потупа приятеля си по рамото за последен път и зае мястото си до Ейдриън.

Без да го погледне, Ейдриън попита:

— Казвал ли съм ти напоследък колко се гордея с теб?

Джулиън го погледна невярващо.

— До скоро искаше да пронижеш сърцето ми с арбалет.

— Но пропуснах, нали?

— Нарочно ли?

Ейдриън продължи да гледа напред. Усмивката, която играеше на устните му, напомни на Джулиън, че между тях все още има някои тайни, които никой от тях нямаше да признае, въпреки че бяха братя.

— Трябва да те застрелям за това, че държа на пост Уилбъри пред спалнята на Порция всяка вечер през изминалите три седмици, докато сватбената церемония се уреждаше. — Мислех, че зная какво означава вечност преди...

— Изненадан съм, че не се опита да се промъкнеш през прозореца на спалнята ѝ.

Джулиън го стрелна с гневен поглед.

— Опитях. Но без крила не е толкова лесно колкото изглежда. Особено и с големия дебел розов храст, засаден точно под прозореца ѝ. — Потърка хълбока си и кожата го заболя само при спомена.

— Не беше ли ти този, който все казваше, че всичко ценно си струва чакането?

Джулиън може би щеше да поспори с брат си, ако вратата в задната част на църквата не се беше отворила точно в този момент. Той затаи дъх — нещо, което все още беше като чудо за него.

Но не толкова голямо чудо, колкото жената, която застана на вратата... жената, която сбъдна всичките му мечти.

Той стоеше в църквата, без да бъде прогонен от семейството си или Господ. Слънчевата светлина нахлуваше през стъклописа на прозорците и топлеше кожата му, проблясвайки през пищните къдрици на Порция и изящната брюкселска дантела на роклята, която носеше.

Заради нея можеше да спи през нощта и да посреща зората. Можеше да се извърне при вида на кървавица и да поръча говеждата си пържола без кокал. Можеше да седи с племенницата си в скута и да я учи да свири на пиано първите тактове от „Реквием“ на Моцарт. Единственото нещо, което все още му напомняше за дните му на вампир, бе неутолимия глад за тази жена.

Тя му се усмихна и в ярките ѝ сини очи блеснаха нежност и любов. Носеше снежнобяло шалче около врата си, венец от бели розови пъпки в косата си и изглеждаше като ангел, какъвто всъщност бе.

Любящият му поглед се спусна надолу. Все още не носеше детето му, както в съня му, но тази нощ щеше да насочи всичките си усилия към тази задача.

Знаеше, че трябва да изчака свещеника да благослови съюза им, но вече се чувстваше толкова благословен, че не можеше да чака и минута повече, за да предяви правата си върху булката. Оставяйки

Ейдриън и Кътбърт с учудени изражения на лицата, тръгна по пътеката между редовете от пейки, игнорирайки изумения шепот, който го следваше по пътя.

Когато пое Порция в ръцете си, веселият ѝ мелодичен смях бе като звънящи камбанки в душата му.

— Защо ли, господин Кейн, си мисля, че не трябва да целувате булката, преди да обещаете, че ще я обичате и почитате вечно?

Джулиън я погледна нежно и проследи всяка позната и скъпа извивка на лицето ѝ с поглед. Мислеше, че е красива на фона на меката светлина на свещите и луната, но ярките слънчевите лъчи разкриваха истинския ѝ блясък.

— Цял живот няма да ми стигне да те обичам. Преди ти казах, че независимо дали съм вампир или просто мъж, ще те обичам завинаги... — Докосна с устни челото ѝ. — Любима моя... скъпа моя... ангел мой...

Тя се отдръпна и го погледна намръщено с насълзени очи.

— Ако сега ме наречеш Прюнела, ти обещавам, че може да бъдем заедно цял живот, но ще те накарам да го почувстваш като цяла вечност.

— Любима моя... скъпа моя... ангел мой... — той щипна върха на носето ѝ, а след това притисна устните ѝ в нежна любяща целувка — ... моето котенце.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.